

ගිනියම්

ශ්‍රී ලංකාවේ කෘතිය - වැඩිහිටියන්ට පමණයි

01

කොටස

18+

Acid

acid.fun4@gmail.com

පිටුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

ඔබට.

පෙරවදන

"....ගිනියම්...."

"ගිනියම්" මාගේ මනක්කල්පිතයක්ය. සුද්දගෙන් රට නිදහස්ව හෝ සුද්දා අපෙන් නිදහස්ව, උන්ගේ රටට ගිය වකවානුවේ, සිගිරිය පාමුළු මෙවන් නිදහස් ගමක් තියෙන්නට ඇතයි මට සිතූණි. ඔවුන් අසීමිතව ජීවිතය විඳින්නට ඇතයි මට සිතූණි. උවුනගේ මූලික අවශ්‍යතා අතර, ලිංගික ජීවිතය ඉහළින් වැජඹෙන්නට ඇතැයි මට සිතූණි. ඔවුන් තම පරම අයිතිය, ලිංගික ජීවිතය, මණරම්ව, නිදහස්ව විඳින්නට ඇතැයි මට සිතූණි.

ඉතිං..., මෙකල සිරකුටියක් වන් ජීවන අයිතියක් තුළ ඉඳ, එදා ඔවුන් ඒ විඳි නිදහස, මම අද ඔබට අකුරු කොට ඇමිණුවෙමි. මගේ පාඨකයන් මට ලියා එවූව ඔවුනගේ සිහින, ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන් මා "ගිනියම්" වර්ත අතරට, සිදුවීම් අතරට ඇමිණුවෙමි. දැන් තවත් මේ ගිනියම් මගේ නොවේය. මේ ගිණියම දැන් ඔබේය.

බොහෝ පාඨකයන්ගේ "සම්මත.., අසම්මත" ඉල්ලීම් බොහොමයක් ගිනියම් කතාවේ සම, සමව ගැබ්ව ඇත. වර්ගීකරණයක් කළ නොහැක.

අකමැති අය කියවන්න එපා.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘතී

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්තී (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදි
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතුම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවි
- දිම්සාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්
- බිඳුනු යදම් (යදම් දෙවන කොටස)

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පලකිරීමට අවසර ඇත්තේ, පිටකවරය හා පිඳුම ඉවත් කොට පලතොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

" ගිනියම් "

යදම් කතා මාලාවට ලැබුණ ප්‍රතිචාර බොහොමය. මා එතෙක් මෙතෙක් ලද ඉහළම අගයක්ය. එය දිරිගැන්වීමක්ය. එයට මාගේ ස්තූය.

යදම් කතාවට පස්සේ "ගිනියම්" රචනා කරන්නට ගත්තත්, රටේ හා ලෝකයේම පැවති අයහපත් තත්වය නිසාවෙන්, කතාව පසෙකලා මට ජීවත් වෙන්නට දැඩි වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවිය. ජීවිතය එපා වෙන තරමටම නොසිතූ බොහෝ අකරතැබ්බයන්ට මට මුහුණ දෙන්නට සිදුවිය.

මා තනිවිය.....

අකුරක් අමුණ ගන්නට, වදන් පෙළක් ගලපගන්නට හිතේ හයිසක් මට නොමැති විය. තණිකමෙන් අසරණ විය. හිතේ කොතනකවත් ශූංභාරය නොවින. හිත ටිකෙන් ටික, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් හැදෙන්නට වසරකට වඩා ගතවිය. එබැවින් අඩක් පමණ නිමව තිබුණ "ගිනියම්" නිම කරන්නටත් මට වසරකට වඩා ගතවිය.

එයට සමාව..

සම්මතය අසම්මතය සම, සමව ගැබ්ව ඇති නිසාවෙන් අකමැති අයවලුන්, මෙම
කෘතිය කියවීමෙන් වලකින්න.

01

මාස ගණනාවකින් වැහි දියකින් ආදරයක් නොලබපු පොළව, යටි පතුල් පිවිටෙන තරමට ගිනියම් වෙලා. නිල්වන් අහස සමච්චලයට මෙන් ගම්මුත්තට හිනහෙනවා. “වැහි කෝඩයක් ලඟ පාතක එන ළකුනක් නෑ” කොතරම් නියග කාලයන් ආවත්, ගමේ මිනිස්සුන්ට අඩුවක් නොකරපු, තම හේන මායිමෙන් ගලනා දොළ පාරෙන් මුතුමැණිකේ අනු එක්වැණි වතුර කලය පුරව ගත්තාය.

වතුර කලය ඉහට තබාගත් මුතුමැණිකෙගේ දෙපතුල් වලට, මේ ගිනියම් පොළවේ උණුහුම නොදැණුනේය. කටු ඉපල් වගක් නොවුනේය. දහසය වියෙන් අහේතුවට ජයතු සමඟ බැද්දට රිංගපු ඇයගේ දිවියට, දැන් තිස් හතර වසරක් පුරාවට මේ ජීවිතය හුරුය. ඇයට මේය දුකක් නොවේය. නිදහසේ නිවසට වි ඉන්නට පුළුවන් උනත් ඇගේ හිත මානාප හේනටමය.

"ඔය මැද දැන්....?" හේනට උඩහා කැලැවෙන් කපා, උරහිස මතට ගත් විසල් දැව කඳන් දෙකත් ඇතුළුව, ජයතු මුතුමැණිකෙගෙන් ඇසුවේ, දඩුවට මායිමට යාර දහයක් පහළවක් තිබියෙදිය.

"තව කල නවයක් අදින්න ඕන...." මුතුමැණිකෙ බරක් උරහිස මත තබාගෙන සිටින හිමියාට ඉස්සර වෙන්නට ඉඩ දුන්නාය.

"කිවුවට අහන එකක් යැයි, ගැණිල්ල දැන් පුරුද්දක් වෙලා" ඔහු මුතුමැණිකෙට ඉස්සර වුනේ, බර අමතක කොට ඇගේ මේ පුරුද්දට සිනහවක් පාමින්න.

එක් වතුර කලයක් හෝ අඩුවිම ඇයගේ හිත් නොගත්තාය. ඇය සුපුරුදු ලෙස අඩුත් නැතුව, වැඩිත් නැතුව දිණකට වතුර කලගෙඩි සියකින් හෙන් පොළව පෙහුවාය. ඒ මල් බර වුන, අල බැස ඇති, තම කුස පුරවන හෑම බෝගයකටම දරුවෙකුට මෙන් ආදරයෙන්ය.

දැව කඳන් දෙකේ විසල් බර නිසාවෙන්, ජයතුගේ උරහිස් පතු මස් ගොබ යහමෙන් මතු ව පෙනුනේ දහඩියෙන් තෙත්වය. "සිගිරි ගල වයේ" හිමියගේ මස් ගොබ තොරා ඇත්තේ, ඇතින් පෙනෙන සිගිරි පර්වතය මෙන් යැයි මුතුමැණිකෙට සිතූනාය. බිඳුවෙන්, බිඳුව එකතුව කොඳු ඇට පෙළ හරහා පහලට රූටන ජයතුගේ දහඩිය රෙබාව දෙස ඇය බලා සිටියේ ආශාවෙන්ය.

"ගිය ආත්මේ, දුටු ගැමුණු උන්තාසෙගේ යෝදයෝ රැගේ එකෙක් වෙන්ටෑ" ඇයට හිමිනියා ගැන දැණුනේ සතුටක්ය. ගමේ අනෙක් පිරිමින් හා සැසඳුව කල දැණුනේ සියුම් ආඩම්බරයක්ය. "ඇස්වහා ටිකක් පුවුවන්ට ඕන..." මුතුමැණිකෙට එහෙම හිතුවේ, ජයතුගේ ඉක්මණි ගමන නිසාවෙන්, පොළවා දෙදෙරවා නැගෙන "ඩිග්.., ඩිග්.." හඬට බියව නොවේය. ඇය බිය වූයේ දෙකලවා මැද්දට සරම කැහැපොට ගසාගත්, හිමියාගේ තවමත් නොවියකුණු නාඹර පෙනුමේ සද්දන්ත බවට, ගමේ ගැණුන්ගේ ඇස්වහා කටවහා වදිවී දැයි සැකයක්ය.

"අදට ඔය මැදෑ...., හෙට අඩුක්කු කරලා දානවා" තවත් කොටන් දෙකක් හේනට ගෙනවිත් දැමූ ජයතු, පැල පිළිකඩේ ඉඳ ගත්තේ අමුඩය පමණක් වතට ඉතුරුකොට ගනිමින්, කැහැපට ගසා හිටි අවපැහැ සරම් කොටය වැල් පට මතට දමමින්ය.

"ඌරූ හැතිකරෙ තමා ඉවසන්නට බැරි" වතුර කල සියයෙන් පෝළුව තෙමා අහවරව හිටි මුතුමැණිකේ, ඔහු අතට බෙලිමල් පොල්කටුවක් දුන්නාය. ඒ හුරුපුරුදු අමුඩ කෙටියෙන් ඉන්නා ජයතුගේ කය දෙස, කවදාවත් නැති ලෙස මෙදිණ යටසින් බලමින්ය.

"කොච්චර හිර කරත්, උං ගුලක් පාද ගන්නවා" ජයතු අද කොටන් කිහිපයක් ගෙනාවේ, හේන තුලට රිංගන්නට ඌරන් දඩුවැටෙන් පාදා ගත් ගුල් කිහිපය වසා දමන්නටය.

"ගුලක් පාද ගන්ට, වැටේ බාල තැනක් හොයා ගන්ට උං රුසියෝ. ඕක ඉතින් මේ.. ඌරන්ගෙම ජම්මේ පුරුද්දකුත් නෙමෙයි"

ඇය කෝමළ දෙපිට කැපෙනා සිනහවක් පෑවේ, ඉහ රෙද්ද දණහිස් මතින් ඉහළට ඔසව පිළිකඩේ ඉඳගනිමින්, තම දෙපිට පෙරෙලෙන වදන්පෙළට හිමියාගේ මුහුණේ නැගුණ සිනහව දෙසත් යටසින් බලමින්ය.

"ආයේ අහනවා... හැබැයි ඉතින් උරොර් මේ බිඳින්නේ තහංචි වැට මායිම්. කියැවුව අනෙක් උං වැට කඩොලු බිත්තේ නං ඉතිං තනි මණාපෙටම නෙමෙයි කියලයි මං දන්නේ" ජයතුත් සිනහවෙන් මුතුමැණිකේ දෙස බැලුවේය.

දෙකළවා අඩක් විවර වෙන්නට, ඉහරෙද්ද දෙපා මුල්ලට හිර කරන්, අත් රහිත ඔක්කන් හැට්ටයෙන් ලැමද වසාගෙන සිටින තම බිරියගේ මේ සුපුරුදු රුව, ජයතුටත් මෙදින පෙනුනේ නැවුම්වය. ඒ සැඟෑ මළහිරු පැහැය වැටි ඇගේ කය රංචන්ව බැබළුන නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ තව මසකින් පමණ එළඳරන හේන් වාගාව ඔහුගේ හිතට මෙදින නිදහසක් මෙන්ම ශුංගාර හිතකුත් දුන් නිසාවෙන්ය.

"බැඳ්දට උස්සන් ගියේ තහංචි වැට මායිම් පන්තලා නෙමෙයි වෙන්නට ඇති..?" මුතුමැණිකෙත් හැට්ටකර මදක් ඇත් කර, දෙතන් මැද කාණුවට දෙතුන් විටක් පිඹගත්තේ විඩාව හා සැඟෑ අහසේ උණුහුම පහව යන්නටම නොවේය.

"ඒ මයෙ තනි කැමත්තටද..? ආයේ එන්ට ඕන කමක් තිබ්බ නම් එන්ට තිබ්බනේ..?" ජයතු බැලුවේ ඇගේ ලැමද දිහාව නොවේය. ජයතුට බැලුනේ ඇගේ දෙකලවා නිරුවත දිහාවය. සුදු පැහැ දෙකලවා සැඟෑ රත් පැහැයෙන් රංචන්ව ඇති දිහාවය. ඔහු නැගිට්ටේ පුවක් ගෙඩියක් කුරුටු ගා ගන්නටය.

"ආයේ ගමට එන්නට පුළුවන් කමක් තිබ්බ නම් එනවා තමා..., කොහෙද ඉතිං කරුමේ නෙව..., හිතුව එකක් යැයි වුනේ.." පිළිකඩෙන් නැගිට, පාත වහලයේ ගසා ඇති පිහිය අතට ගන්න ජයතුගේ තට්ටම් දෙස බලා මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

අමුඩයෙන් සැරසුන පිරිමියෙකුගේ රුව ගම්තුලාවේ ඉන්න ගැටිස්සියකට, ගැහැණියකට, අරුමයක් නොවින. එය පොදු දසුනක්ය. විටෙක යටි හිතෙන් ශුංගාරය විඳිනා දසුනක්ය. එහෙත් මෙදින මුතුමැණිකෙට තම හිමියාගේ රුව විශෙෂ විය.

"මතක ඇතුළම ඇස්වහා ටිකක් පුවුවන්ට ඕන" ඇයට පිළිවලකට ඉපිල්ලුන, පිළිවෙලට ගිලා බැසි මස්පිඬු තුලින් ඉන්නා ජයතුගේ කය පෙනුනේ හැඩි දැඩිව සද්දන්ත ලෙසින්ය. ඇයට සිනහවක් නැගුනේ ජයතු අමුඩය ගසා සිටි අපුරුවෙන්, තට්ටම් දෙක මැදින් ගිය රෙදිපට, නොපෙන තරමට හැංගි ඇති නිසාවෙන්ය.

"ඒක කරුමක් උනා එහෙනම්..." ඇය මේ හදන්නේ තමාව අවුසා ගැන්මට බව ජයතු දන්නේය. ඔහු පුවක් ගෙඩියක් අතට ගෙන එය කුරුටු ගාමින් නැවත පිළිකඩේ ඉඳ ගත්තේ ඒ ගැන සිනහවෙන්ය.

"කවුද හිතවුවේ එදා මෙව්වර වංගියක් වෙයි කියලා...? මෙහෙවු සන්නිවේදනයක් වෙත වග දන්නව නම් හෙම එදා වලවු වැටෙන් මෙපිටට අඩියක් තියන්නේ නැතුවා.." මුතුමැණිකේ පොල්කටුවේ ඉතුරු වුන බෙලිමල් මංඩිය විසිකොට පිල්කඩෙන් නැගිටිවේ චිත්ත පට සිනහවෙන් සකස ගනිමින්ය.

"ඒකත් එහෙනම් නරකට ගියා... දැන් මම තමා වැරදි ඕන්.." ජයතු තමා බී අහවර කළ පොල් කටුව ඇයට දිගු කළේය.

"නැතුව.., මමයැයි..? ඇදගෙන කැලෑව පැත්තේ නැත්තං අදත් මං වලවුවේ සැපෙන්" ජයතු අත පොල් කටුව ඇය ගත්තා නොව, කොමළ තරහෙන් පොල්කටුව උදුර ගත්තාය.

කෝමළ කේන්ති බවෙන්, නිතඹ පද්දා පැල තුලට යන මුතුමැණිකේ දෙස ජයතු බලා සිටියේ උතුරා ගිය ආදර සෙනහසින්ය. ඔහුගේ මුවටත් සිනහවක් නැගුනේ ඇය සිහිකළ ඒ අතිතයෙ සුදුර බවටය.

"එදා එහෙනං මොකද දන්නෑ කියවුවේ..., මෙහෙවු සන්නිවේදනයක් ඇතිය කියලා දන්නවනං හෙම ඊටත් කලියෙන්ය මයෙන් එක්ක වැට පණින්තේ කියලා..." ජයතු තම හඬ උස්කලේ හෙන් පැල ඇතුලටම ඇසෙන්නටය.

"මෙතන සණිපේ ගැන කියවන්නට අරගෙන.., ඔය හදන්නේ මයේ කටත් අවුස්ස ගන්නට..." ලැජ්ජාවෙන් බරිත කෝළ සිනහවෙන් පිරි ඇයගේ හඬින් ජයතුගේ හද විකසිතව ගියේය.

ඇය නගනා සෑම ලොංගතු නෝක්කාඩුවක්ම "මෙහෙවු සන්නිවේදනයක් දැණෙනවා කියලා දන්නව නම් හෙම.., මං ඊටත් කලියෙන් පණින්තේ..." යැයි, ඇයගේම වදන්පෙළ සිහිකොට දිමෙන්ම නවතින වගත්, ඇය මෙලස ලොංගතුව නොදොල් වෙමින් කියා පාන්නෙ කුමක්දැයි කියාත් ජයතු පළපුරුද්දෙන්ම දැන සිටියේය.

"හේනටම නැහුනා.. පස් හය දවසක්ම ඇරිලා ගියා නෙව.." ගෙවුනේ හේන් කෙරුවාවේ වෙහෙසකරම දිණ කිහිපය නිසාවෙන්, හිත එකලසක්ව නොතිබුණ කමෙන්, ඔහුට පමණක් නොව මුතුමැණිකෙටත්, රතියේ මිහිර දැඩි අවැසියක්ව ලෙස නොදැණින"ඔන්න ඔහේ අදට තනි වෙච්චාවේ" එබැවින් ජයතුත් සිතුවේ රති සුවය පමණක් නොව, ඇයට තුරුළුව රැයක් නිවසේ පහන් කරන්නට ඇත්නම් හොඳයැයි කියාය.

"ඇත්ත යන්නට දෙයක් තියේ නම් ගත්ත නම් අහවරයි..." ඔහු පෙර ගලවා වැලට දැමුව සරම් ආපසු අතට ගත්තේ ඒ සතුවු හිතෙන්ය.

"මයේ හිත නම් පහළ දියේ එබෙන්ට" හේන් පැලේ ඇතුල් ගේ වනා ඇති නැවුම් ඔක්කන් හැටය හා උඩු හැටියද, චිත්තයද අතට ගත් මුතුමැණිකේ පිටුපස දොරෙන් එළියට බැස්සාය.

"ඒකෙන් හැටියක්..., මදෑ... ඉඳලා, ඉඳලා, සිත වතුර ටිකක් නාගන්ට හිටියා" ග්‍රීස්මෙට පායන අවුරුල්ලට ගිනියම් වුන දොළ දිය පහසට වඩා ජයතු ඇලුම් කලේ නිවසේ පිළිකන්නට හරව ඇති සිත දිය පහසටය.

"ජඹුන් ගහනවා තරන් සැපක් මට තවමත් පිල්ලට ඔලුව ඇල්ලුවම නැතුවා" මුතුමැණිකේ සිතුවේ පහසුව ගැන නොවේය.

"මොකෑ අද මේ...?" මුතුමැණිකේ කවදත් මණාප දොළ දියේ එබෙන්ට වග ජයතු දන්නේය. එහෙත් ඔහුට මෙදිණ ඇගේ මේ විශේෂත්වය කුකුසක්ය.

"මතක් කොරලා බලන්නට..." ඇය පෑවේ කෝමල සිනහවක්ය.

"හම්..., මතකයක් එන්නේ නෑ නොවැ..." මද වේලාවක කල්පනාවේ යෙදුනත් ජයතුගේ හිතට හෙතුවක් නොආවේය.

"කොයි පිරිමියත් එකයි... එහෙවුවක් මතකේ නෑ..., සිගිරි කැලේ එදා දියඬුං ගහලා..., ඔයැයි එක්ක ආව මේ ගමනට අදට මේ..., අවුරුදු විස්සක් ඔන්.." ඇය එලෙස කීවේ එදා මෙන් අදත් මුහුණ විලියෙන් රත්පැහැකොට ගනිමින්ය.

ආරච්චිල "සෙනවි බංඩා" ට සිටියේ දරුවන් දෙදෙනෙකි. දෙදෙනාම ගැහැණු දරුවන්ය. මුතුමැණිකේ බාල දියණිය ය. කවුරුත් ආදරයට කීවේ සුදු මැණිකේ කියාය. ඒ ඇගේ පැහැය නිසා වෙන්නටත් ඇතිය. වැඩි මහලු දියණිය රංමැණිකාය.

ගමේ හේන් එලදාව බිහෝ විට ගොඩ ගැසුනේ ආරච්චිල වලවු මිදුලේය. ඒ හුවමාරුවට වඩා තම අස්වැන්ට ඉහළ වටිනාකමක් ගම්මුණට ලැබෙන්නේ එතනදී නිසාවෙන්ය. සුද්දා පැමිණ ගිය පසුව ගම්මු බොහොවට උත්සහා දැරුවේ තම අස්වැන්න හුවමාරු කරගන්නට නොව, මුදල් බවට පත්කර ගන්නටය.

සෙනවි බංඩා ආරච්චිල ගම්මුණේ එලදාව මිලදිගෙන, කරත්ත වලට පටවා සෙංකඩගල නගරයට යවයි. සෙංකඩගල ගමේ එලදාවට මිල හොඳය. ලැබෙන මුදලෙන් ආරච්චිල සාධාරණ ලාබයක් ගෙන, ඉතුරු කොටහා ගොවියන් අතට දෙයි. කිසිවෙකුටත් ඔහු අසාධාරණයක් නොකරයි.

පියා සමඟ තම එලදාව රැගෙන ගම්මුලාදැණි නිවසට යන්නේ ජයතුය. ජයතුගේ පියා “ගුණේරිස්” දක්ෂ ගොවියෙකිය. හැම කන්නෙකම ගමේ හොඳම හා වැඩිම එලදාව ඔහුගේය. ඔහු හා සෙනවි බංඩා ආරච්චිල අතර ඇත්තේ හොඳ හිතවත් කමකිය. එහෙත් ආරච්චිල පට්ටම නිසාවෙන් සෙනවි බංඩා තරමක් උඩගුය. කුලයෙන් වංශවත්ය.

පියාට වඩා වලවු මාන්නයෙන් උඩඟුව සිටියේ රංමැණිකාය. එහෙත් සුදු මැණිකේ හෙවත් මුතුමැණිකේ කාගෙන් හිතවතියකිය. මවු තුමිය, “ලොකු මැණිකේ” මුතුමැණිකේ මෙන් හිත හොඳ තැනැත්තියකිය. උඩඟු කමක් නැතිය. එහෙත් සියුම් ආඩම්භර කාරියකිය. කාහටත් හිතවත්ය.

දියණියන් දෙදෙනාටම සෙනවි බංඩා අකුරු සාත්තරය දුන්නේ ගමේ පංසලෙන්ය. ඉන් පසු නගරයේ දන්න කියන ලංසි ගුරුතුමියක් නිවසට ගෙන්වා, දියණියන් දෙදෙනාට ඉංග්‍රීසි හා ඒ ඉංග්‍රී පැලැන්තියේ හැදියාවද ඔහු ඉගැන් වූයේ ගම්තුලාවෙන්ම උසස් ලෙසටය.

ලංසි ගුරුවරිය මැනවින් ඒ කටයුත්ත නිම කළාය. හැඳි ගැරුප්පු භාවිතය මෙන්ම ඉංග්‍රීසි ප්‍රභූ පැලැන්තිය අදින පළඳින විදියත් ඇය කියා දුන්නාය. සමාජ හැසිරීම මෙන්ම දියණියන් දෙදෙනාට පුද්ගලික සවාකියද බටහිර පන්නයට හුරුකළාය. සෙනවි බංඩාට අවැසි දේ, ඔහුගේ පැලැන්තියත් වඩා උසස් පැලැන්තියට දියණියන් දෙදෙනාව ගෙන ඒම ගුරුවරිය මැණවින් ඉටු කළාය.

හේනේ අස්වැන්න ගෙන දෙතුන් දිනකට වරක් වලවුවට යන එන, දහසය වියේ සිටි ජයතුගේ හිතට, දහ අට වියැති රංමැණිකා කෙරෙහි හිත ඇදුනේය. ඔහුට තම දෙපවුල් අතර නොගැලැපීම, වයස් පරතරය නොදැණුනාමත් නොවේය. ඔහු වඩාත් ආදරය කළේ රංමැණිකාගේ ආඩම්බර කමටය. එහෙත් ඒ ආදරය ජයතුගේ හිතේ පමණක්ය. යැය කෙරෙහි ඔහුගේ හිතේ බියක්ය.

රංමැණිකෙට පහලොස් විය පසුවෙන්ම, සෙනවි බංඩා ඇයට මනාලයෙකු සොයන්නට ගත්තේ, වැඩිමහල් දියණියගේ විවාහයට නිසි වයස් පැමිණි නිසාවෙන්ය. එහෙත් ආ හැමගෙම බොහෝ අඩු පාඩු රංමැණිකෙට පෙනිණ. එක්කෝ උගත් කමය, එක්කෝ පෙනුමය. තවත් විටෙක පවුල් පසුබිමය. ඇය සැමවිටම සෙවුවෙ ඇයට වඩා උස් අත්තක්ය.

දියණියගේ මේ උඩහුකම සෙනවි බංඩාට ද සතුටක්ය. එහෙත් දහ අට විය පැමිණි ඇය ගැන, ලොකුමැණිකෙට නම් දැණුනේ බරක්ය. "ඕනෑවට වඩා ඔය හෙවිල්ල නං හරියන්නේ නැතුවා.." ඇය නිතර දෙවෙලේ දියණියට උපදෙස් දුන්නාය. එහෙත් පියාගේ මාන්ත්‍ය නිසාවෙන්, රංමැණිකේ මවගේ ඔවදන් තුට්ටුවකට මායිම් නොකළාය.

කා සමහන් ලෙංගතු, දහසය වියැති මුතුමැණිකෙ කෙරෙහි ජයතුගේ හිත බැඳෙන්නේ, රංමැණිකෙට කිට්ටුවිය නොහැකි බවෙන්ය. "අක්කංඩි බැරිනං නහා" ජයතු තම හිත වෙනස් කරගත්තේය. මුතුමැණිකෙගේ හිතත් ඔහුවෙන බැඳුනේය. සැමට හොර රහසේ, ඉඳ හිට වන කතා බහෙන් පමණක් සැනසුන දෙදෙනාගේ ආදරයට හය මසක් සපිරුනේය.

කැස්ස හා ආදරය හංගන්නට බැරිය. ආදරයට හය මසක් ගෙවෙන තැන, ගම්තුලාවේ තැණින් තැන, කණෙන් කණ ජයගේ හා මුතුමැණිකේ ගේ ආදර පැටලැවිල්ලේ කසුසුව පැතිර ගියේය. ඉන් වඩාත් බිය වුනේ ජයගේ පියා සහා මවය. ඒ දෙපස ඇති නොගැලපීමේ තරම ඔවුන් හොඳ හැටි දන්න නිසාවෙන්ය.

ජයතු පියාගෙන් ගුටි බැටත් කැවේය. "පැහෙන මහලක් හොයාගං..., අපට මේ ගම අත් ඇරලා යන්න වැඩ කටයුතු කොරන්නේ නැතුව" හැම දිණකම උදේ හවස ඔහුගේ දෙසවන් පිරි ගියේ මවගේ හා පියාගේ ඒ ගෝරනාඩු තුලිත්ය. ඔහු එය තැකීමක් නොකළේය. එහෙත් ඔහුගේ ඉහමොළත් රත් වුනේ, එම කසු කසුව සෙනවි බංඩා ආරච්චිලගේ දෙසවනට වැටි ඇති බව දැනගත් විටය.

ජයතුගේ නිවස එකම ගිණි ගොඩක්ය. ආරච්චිල, ජයතුගේ නිවස වැට මායිමේ තුවක්කුවත් ඇතිවය. රැවුම්, ගෙරවුම්, නින්දා, අපහාස තුලින් ජයතුගේ නිවස පිරි ඉතිරි ගොස්ය. විටෙක සෙනවි බංඩා හා ඔහුගේ සගයන්ගේ හඬින් ජයතුගේ නිවසේ පොල් අතු අවහලත් දෙදරුම් කැවේය. ජයතුගේ පියා, ගුණේරිස් බැගැපත් ලෙස ආරච්චිල ට දුර තබා වැඳ වැටි සිටී. මව “යසවතී” ජයතුව ගෙතුල හංගාගෙනය. ගම්මු උහුළු අතු අවුලවාගෙන සොකරියටත් වඩා ඉහල රසයෙන් මේ නාටකය රසවිඳි.

වැඩියමක් දෙබස් මැවුවේ අසල්වැසි ඔවුන් මය. ගිණින ඇවිළුවා මෙන්ම ඒ ගිණිනට තව පිදුරු එක් කරන්නෙන් ඔවුන් මය. ඒ ජයතුගේ පියා, ගුණේරිස් ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් දියුණුව කරා යන අපුරුව දැරිය නොහැකි ගමුණි පිරිසක්ය. "පැණි වරකා ගහටත් ඔය හෙන ගහලා තියෙන්නේ" ඒ කීවේ ආරච්චිල වැඩි හිතවත් කමක් තිබ්බේ ගුණේරිස් වෙනුවෙන් නිසාවෙන්, ඒ හිතවත් කම නොරිස්සුව අසල්වැසියෙක්මය. දැන් ගමේ වැඩි පිරිවර ආරච්චිල පැත්තේය. සියල්ල සිදුව හමාරය.

ඇවිලුණ ගින්න නිවෙන්නටත් ප්‍රථමව මුතුමැණිකේ, හොර රහසේ වලවු වැට පැන ජයතුව මුණ ගැහුනේ, අවසන් තීරණයත් ඇතිවය. "මට සමාවෙන්න අයියංඩි... මේ ගිණින මට තවත් අවුලවන්ට බෑ. අයියංඩිට ආදරක් නැතුව නෙමෙයි. මෙහෙම ගියොත් කොයි වෙලාවේ හරි අප්පුවවා අයියංඩිට වෙඩි පත්තු කරනවා. මට බෑ අපේ අප්පුවවා අතින් අයියංඩිලට අනතුරක් වෙනවා දකින්න. මම අයියංඩිගේ ජීවිතය ගැන හිතන්න ඕන. දැන් මටත් මහල් හොයන්නට ගෙන. මම ගෙදරින් ගේන එකෙක්ට කැමත්ත දෙනවා.. මයේ හිතේ අයියංඩිට තියන ආදරය කවදාවත් වෙනස් වෙන්නේ නැතුවා" යැයි කියා යන්නටය.

එහෙත් නොසිතුව ලෙස සෙනවි බංඩාගේ මුර සෙබලුන්ට ඔවුන්ව අසුවන්නේ දෛවයෙ සරදමටය. ජයතු වෙනුවෙන් නික්මුනේ "ඩිං..." වෙඩි හඬක්ය. ඉලක්කය වැරදුනත්, දෙදෙනාගෙම දෙසවන් ඒ හඬින් "කිං....." ගැවේය. කරන්නට දෙයක් නොමැත. "අනේ අයියංඩි.. අපි ඉවරයි" මුතුමැණිකෙට කියවුනේ එපමණක්ය.

මුතුමැණිකෙගේ අත ප්‍රථම වතාවට අල්ල ගත් ජයතු, එක හුස්මට කැලෑවට පැන්නේය. අඬ හෝරාවක් පමණ එක දිගට කැලෑව ඇතුලට දිවුවේය. කාශ්‍යප රජුටත් වඩා ජයතුට සිගිරි කැලෑව හුරු පුරුදුය. සැහවිය හැකි තැන් ඔහු දන්නේය. මුතුමැණිකේ බියෙන් වෙවුලමින්නේය. ඇගේ සියුම් දෙපා කටුවැල් පටුලි සිරිලාය. මේ සිදුවන්නේ කුමක්ද...? ඇයට තවම හිතා ගන්නටත් සිහියක් නැත.

"හුස්ම ඇතුව හෝ නැතුව... හෙට ඉර පායන්නට කලියෙන් කොහෙන් හරි උංව කුදලන් වරෙවු.... මයේ ලේ උනත්.., ආයේ හුස්ම වැටුනා කියලා මට වැඩක් නැතුවා.." සෙනවි බංඩාගේ හඬ වලවු මිදුල පුරා රැවු පිළිඳවු දුන්නේය. මිදුල පුරා සිටි උන්ගේ අතැති පංදම්, හුළුතු, ඒ හඬින් තවත් දිස්නීමත්ව බුර, බුරා ඇවිලුනේය.

මුතුමැණිකෙගේ මවට නම්, මේ වුන අවමානය ගැන දුකක් නැත. ඇයට ඇත්තේ දස මසක් කුසේ හොවා බිහිකළ දියණියගේ දිවියට අනතුරක් වේයැයි බියක්ය. "දෙයියනේ..., මේ මුර බල්ලන්ට අහුවෙන්ට එපා.." ඇය දෙවියන් යැද්දාය. "ඒකා සද්දන්තයා... මයේ කෙල්ලව රැකගනී" ඇය ජතුට ඒ ශක්තිය පැතුවාය.

මැදියම ගෙවුනත් වෙනදා මෙන් සුව නින්දක්, වලවුවේ කිසිවෙකුටත් නොවින. මෙහෙකාරින් දෙතුන් විටක් බෙලිමල් තැම්බුවේය. සෙනවි බංඩාගේ හැර, සැමගේ හිතේ දැන් ඇත්තේ "අනේ.. සුදුමැණිකෙට අනතුරක් වෙන්න එපා..." යැයි එකම පැතුමය.

බෙලිමල් කෝප්පයත් අතට ගත් ලොකු මැණිකේ, කාඹරයේ දැල්වුන කැකුණ පහතේ එලිය වැඩි කළාය. දියණියගේ මේ ඉරණම, ඇය කලියෙන් නොදැන සිටියා නොවේය. එහෙත් නොසිතුව ඉක්මණක්ය. ඇයට හිතුවේ නැවතත් සැකය හැරගන්නට පමණක්ය.

තට්ටු දෙකට, පියන් හතරට, කළුවර කැටයමෙන් හැඩව ඇති අල්මාරිය ලොකුමැණිකේ හෙමිහිට ඇරියාය. වෙනදාමෙන් සුපුරුදු ලෙසම හමා ආවේ සැවැත්දරා මුල් සුවදක්මය. තල්පතේ අපුරුවට රටා මවපු දියණියන් දෙදෙනාගේ වේලාපත්කඩ දෙක සොයා ගන්නට ඇයට අපහසුවක් නොවින.

“පරම ආයුෂ..., එකිගේ මේ හොඳම කාලේ...” අඬහෝරාවක් පමණ මුතුමැණිකෙගේ වේලාපත්කඩ පිරික්සුව ඇයට මෙදිණත් සැහැලුවක් දැණින. ඇය යහන් විට්ටමට කොට්ටයක් තබා ඉඳගත්තේ සැනසිලි හිතෙන්ය. “හිත සතුටෙන් ඉන්ට හැකි නම්..., මොකා එක්ක හිටියම මොකෝ..?” ඇය හෙළුවේ සැහැල්ලු සුසුමක්ය.

දැණුන සැහැලුව නිසාවෙන් ඇගේ දෑස අඬවන් වුනේය. එහෙත් අඬහෝරාවක් යන්නට පෙර ඇය ගැස්සී ඇහැරුනේය. වුනේ කුමක් දැයි මඳ වේලාවක් කල්පනා කළ ඇයට යාන්තමට නැගුනේ සිනහවක්ය. “ආයේ වෙන්නට ඕන දේ වෙලහකටත් අහවර ඇති..” ඇය සිහිනෙන් දුටුවේ හෙරලි ගසකින් වෑස්සෙන කිරි කොහොල්ලෑවය. ඒ සිහින පළාපලය මගින් ඇයට මැවී පෙනුනේ, ජයතුට යටව නිරුවතින් ඉන්නා මුතුමැණිකේවය. වෙනදාටත් වඩා ජයතුගේ කය සද්ධන්ත වය. වෙනදාටත් වඩා දියණියව හැඩටය. සුකුමාලවය. තැලිම, මිරිකිම මතින් දියණියගේ උතුරා ගලා යන සතුටය.

“ලිංග.. පුරුෂ, යෝනි.. අස්ව, මෙහෙවු එකියක් ඒ අතින් ආම්බාම් කරන්නට උඹ වගේ එකෙක්ම තමා ඕන..” ජයතුගේ වේලාපත්කඩ දැහින් දැක නැති උනත්, ඉඳ හිට දැක ඇති, ජයතුගේ දේහ ලක්ෂණවලින්, ඇයට ජයතුගේ ශක්තිය ගැන සැකයක් නොවින. ඇයගේ දෑස නැවතත් නිදි බරව අඬවන් වුනේ, මවකට පමණක් විදිය හැකි, දියණියගේ මංගල යහනේ සතුටෙන්, තම හිත ඉපිළ කඩා හැලෙන මවකගේ උපරිම සතුටෙන්ය.

එදිණ කාශපව සෙවුව, මුගලංගේ හේවායින් මෙන්, මෙදිණ ආරවිලගේ මුර සෙබලු, අත දරා සිටි පංදම් එලි මහින් සිගිරි කෑලව පිරා මුතුමැණිකේව හා ජයතුව සෙවුවේය. එහෙත් කාශප මුගලං සිගිරි හටතේ ජය මෙදිණ වෙනස් වුණි. හේවායින් අලුයම ආරවිල වලවුවට ගියේ හිස් අතින්ය. හොඳ සුව නින්දකින් ඇහැරුන ලොකුමැණිකෙට ඔවුනගේ ඒ හිස් බව ගෙන දුන්නෙ සතුටු සිනහවක්ය.

රැයක් ගෙවී ඇත. සිදුවන්නට අවැසි දෑ සිදුවී හමාරය. දැන් කරන්නට කිසිවක් නොමැති වග වටහා ගත් සෙනවි බංඩා හොඳ හුස්මක් ඉහලට දැද්දේය. “ඔය හැතිරිට මරණෙකට වත් ආයේ, මේ වලවු හතර මායිම් තහංචි” පරාජිත ඔහුගෙන් අලුයමෙන් පිටවුයේ ඒ වදන් පෙළ මණක්මය. ගැටිස්සියක් බැද්දට එක්කන් ගිය පසු සොහොදහමේ නීතිය ඉටුව හමාරය. ආරවිවිල මෙතුවක් තම අත වූ ගිණි බටය නිසි ලෙස, නිසි තැන තැබුවේ, එයින් දැන් එලක් නොවන නිසාවෙන්ය.

එහෙත් ජයතු අතින්, මුතුමැණිකෙට එදිණ රැයේ එවැනි අකටයුත්තක් සිදුනොවුනේය. මේ ඔවුනගේ පලමු තනිකම් හමුවීමය. ආදරයට හය මසක් ගෙවුනත් ඔවු නොවුන් මෙදිණ දක්වා එකිනෙකාගේ ස්පර්ශයක් පාවා නොලැබ සිටියෝය. සමච දෙදෙනාටම හිතේ ඇති බිය නිසාවෙන්, දෙවන දිණයෙන් එවැන්නක් සිදුනොවුනේය. එහෙත් ඔවුන් තවමත් සිගිරි කැලෑවෙමය.

"දැන් ඉතින්..., ඉන්න තැන්නකින් උන්ට එන්න කියාපියවු..., මම කිසි එකෙක්ගේ ලේ හොල්ලන්ට අදහසක් නැතුවා.. හැබයි.., ඒ හැතිරිට කියාපල්ලා..., මයේ මරණෙටත් වලවු හතර මායිම ඒකීට තහංවිසි කියලා... මයේ පෙලපතින් කටුගාලා දැමීමා කියලත් කියා පල්ලා" ඔවුන් කැලෑ වැදි තුන්වන දිනේ ජයතුගේ නිවසේ වැට මායිමේ, සෙනවි බංඩා ගෝරනාඩු දැමීමේ "තුහුක් නොදකින්... තොපිත් එක්ක නැදෑකම්" කියමිණි, ජයතුගේ පියාගේ දිහාවට බේට පිඩකුත් ගසමින්ය.

එකට කට්ටි පැන්න, කැලෑ වැදුන, ගජ මිතුරා වෙච්ච, ඤාතී කමට දෙමස්සිනාලා වෙච්ච සේනට, ජයතු සැඟව ඉන්න තැන අරුමයක් නොවින. ඔහු එදිනම ඒ වග ඒ වග ජයතුට දැණුවුවේය. ජයතුගේ මෙන්ම, මුතුමැණිකෙගේ හිතේ බිය ද ඒ ආරංචියෙන් තරමකට පහව ගියේය.

ජයතුගේ මව "යසවතී" එවා තිබුණ බත් මුලෙන් එදිණ දෙදෙනාම යහමින් කුස පුරව ගත්තේය. "ඕකා සර්පයා... ඔය කිවුවට විශ්වාස කොරන්ට බැරුවා..., තවත් දෙතුන් දවසක් ඉඳලම එන්ටෙයි කියලා හිතන්නේ.." ජයතු "ඕකා සර්පයා... ඔය කිවුවට විශ්වාස කොරන්ට බැරුවා" සේනට ඒ වදන් කීවේ, මුතුමැණිකෙට නොඇසෙන තරමටය.

මෙදින හිත තරමක් නිදහස්ය. හිතට දැණුන සැහැල්ලුව නිසාවෙන්ම දෙදෙනා ගල් ලෙන පහළ දිය පහර අසලට ගියේය. "සුදුමැණිකෙගේ මුණ දැන් සැහැල්ලුවයි" ජයතුට සිතුවේය. ඇය අසලින්ම ගල් කුලේ ඉඳගත් ජයතු ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"සුදුමැණිකෙට දුකයිද..?" ඔහු ප්‍රථම වතාවට ඇගේ අත ලොංගතුව පිරිමැද්දේය. ඔහුට ලොකු බරක් දැණුනේය. ඒ ඇගේ කයේ මෘදු සුමට බවටය. ඒ තම කටුක දිවියේ හුරුව මේ කයට උරුම වෙන නිසාවෙන්ය.

"දුකක් නැතුවා....., හිතේ බය නං තාම ඇතුවා.." ඇය දෙතු දිනකට පසුව යන්තමෙන් සිනහවක් පෑවාය.

"මටද...?" ජයතුට හිතුවේ එයය.

"මොටද අයිසංඩ්ට බය වෙන්නේ.. අප්පොව්ට මිසක්කා?" ප්‍රථම වතාවට තම කයට දැණුන ලෙංගතු පිරිමි උණුහුම ඇයට ගෙනදුනේ කිතියක්ය.

"ටික දොහක් යනකොට ඔය තරහා මරා ඇරිලා යාවී... අනික සිද්ද වුන කාරණය පැහැදිලි කරලා සුදුමැණිකෙට ආයේ වලවුවට දැන් උනත් හරි යන්න බැරි යැයි.." ජයතු කීවේ තම හැබෑ ලෙංගතු හිතය.

"මේ දෙතුන් දිනේම අයිසංඩ් මාව රැක්කා විතරයි කියලා අම්මා, අප්පොව්වි විශ්වාස කරත්, පිරිමි පරාණයක් එක්ක දෙතුන් දොහක් බැද්දේ හිටිය මාව ලම්ස්සියෙක් විදියට ආයේ ගම්මු පිළිගනේ නැතුවා. ගියාය කියලා ආයේ අපට එකතුවක් වෙන්නට ලැබෙන්නෙත් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ කීවෙන් තම හැබෑ හිතය.

"සුදුමැණිකෙගෙ හිත එහෙනම්.. මයෙත් එක්ක නවතින්ටද ?" ජයතුගේ හිතට සතුටක් මෙන්ම දැණුනේ, මහා බරක්ය.

"හම්..., එදා එලියට බැස්සෙ නං අයිසංඩ් හම්බ වෙලා, මේක අහවරක් කරලා දාමු යැයි කියලා කරුණු කාරණා කියලා යන්ට. එත් මොකක්දෝ හේතුවකට මට අයිසංඩ් ලහම නවතින්ටම වුනා... කොයිදේ වෙන්නෙත් හොඳටයි.." ඇයගේ මුහුණේ ඇදි ගියේ සිහිං සිනහවක්ය. ඇය තම අත් හාහුවේ දැවටුන ජයතුගේ අත අල්ල ගත්තේ හිතට දැණුන දැඩි විශ්වාසයෙන්ය.

"සුදුමැණිකෙගේ තිරණය ඒක නම්, ඒක මයේ වාසනාවක්. වලවුවෙ තරම් සැපහසුකම් දෙන්නට බැරි වුනත්, මම සුදුමැණිකෙව මයේ පණ දෙවෙහි කරලා රකිනවා.." ජයතු ඇගේ අත තරකොට ගත්තේ, දැඩි විශ්වාසයකින්ය.

"සැපහසුවක් එදත් හිතුවේ නැතුවා... මට අයිසංඩ්ව විශ්වාසයි" ඇය ජීවිතයේ පළමු වරට පිරිමි උරහිස් පතුවක් මත තම හිස හොවා ගත්තේ දැඩි විශ්වාසයකින්ය. දැණුන ආදරණිය උණුහුමෙන් මුතුමැණිකෙ ජයතුගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ යංතමින්ය.

හිතට දැණුන බර හා ආදරය නිසාවෙන් ජයතු හෙමිහිට මුතුමැණිකෙගේ හිස දෙතුණ් මොහොතක් පිරිමැද්දේය. ඇගේ නෙතගින් හෙමිහිට රුටා වැටෙන කඳුලු බිඳු, මේ දුකට නොවන වග ජයතුට සැකයක් නොවුනේය. ඇගේ දෙකොපුල් මත බේරෙන කඳුලු බිඳු ඔහු පිසදැමීමේ සිරුවටය.

දෙකොපුල් මතට දැණුන ඒ ආදරණීය උණුහුමෙන් ඇගේ කඳුලු බිඳු වියකෙන්නට ගත්තේ, දැණුන නැවුම් ස්පර්ශයෙන් හිතත් යන්තමින් ගැහෙමින්ය. මේ ඇය ජීවිතයේ විරුද්ධ ලිංගික, ලෙංගතු පහසක් විදිනා ප්‍රථම වතාවය. ඇය ජයතුගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියේ ඇහිපිල්ලම් ගහන්නටත් අමතකවය.

මුතුමැණිකෙගේ දෑස ඉල්ලන්නේ කුමක්දැයි කියා ජයතුට වැටහුනේය. කිසිදා නොමැති අයුරෙන් මෙවලේ ගැහෙන ළයට ජයතු හොඳ හුස්මක් ගත්තේය. උපදින කිසිම සත්වයෙකුට ඉගෙනවීමට අවැසි නැත. දැක ඇතත්, පරිනත බවක් නැතත්, වෙන්නට ඕන දේ හැම පිරිමි පරාණයකට මෙන්ම, මෙවලේ ජයතුටත් ස්වභාවික දායාද කොට තිබුණේය.

ජයතුගේ මුහුණ තම මුහුණ මතට කිට්ටු වෙන විට, මුතුමැණිකෙගේ දෑස අඩවන්ව ගියේය. රත් පැහැ දෙකොපුල් මිහිර ලබන්නත් කලියේ නලියන්නට ගත්තේය. ඒ මෙතුවක් විඳි නැති උවත්, දිගු ගමණක ආරම්භයට තබන පළමු පියවර මෙය වග, නොමේරු හිතත් ඕන හැටියට දැක ඇති හා දන්න නිසාවෙන්ය.

මුතුමැණිකෙගේ හිත සැදි පැහැදි සිටියේ ජීවිතයේ ප්‍රථම වතාවට ශූංභාර පහසකින් දෙකොපුල් පිනායන සතුට විදින්නටය. සිදු වූයේ නොසිතුවක්ය. මුතුමැණිකේ තිගැස්සි ගියාය. ජයතු පළමු පියවර මඟ හැරියේ නොමේරු කමටය.

මුතුමැණිකෙගේ අඩවන් දෑස තදින්ම පියවි ගියේ, නොසිතුව ඉක්මණින් තම දෙතොලත මත ප්‍රථම වතාවට දැවටුන පිරිමි ස්පර්ශයක මිහිරෙන්ය. පටං ගැන්මේ අදියර, පිළිවෙලක් අවැසි නොවින. අඩුවක් නොදැණින. නිමේශයෙන් ඇගේ මුලු වතම උනුහුම්ව ගියේ නොසිතුව ලෙසින්ය.

නා දළුවන් මුතුමැණිකෙගේ දෙතොල් පහසෙන් ජයතුගේ ගතත්, හිතත්, හිරිවැටි ගියේ, ඔගෙන් පළමු තොල් සිපගැන්මත් මෙය නිසාවෙන්ය. තෙතට පළපුරුද්දක් ඇතත්, පළපුරුද්දක් නොමැති ඔහුගේ දෙතොල් සහලත්, මුතුමැණිකෙගේ දෙතොලත සමඟ දහලන්නට ගත්තේ දඩබ්බරවය, නාඹරවය, නොමේරු නොහික්මුණ කමෙන්ය.

පළමු හමුවීමේ පොදු නොමේරු ඉක්මණ නිසාවෙන්, ජයතුට වැඩි වේලාවක් මුතුමැණිකෙගේ දෙතොලත සමඟ සෙල්ලම් කරන්නට නොසිතුවේය. නොමේරු ඇයටත් ඒ අවැසිය නොදැණුනාය. දෙදෙනාටම ඇත්තේ සියුම් හදිසියක්ය. දන්නා

පියවර වෙත ඉක්මණ් ගමණක්ය. එබැවින් දැක පළපුරුද්දක් ඇති, ඊලඟ පිම්ම වෙත ජයතුගේ දෙනොලන, ඉක්මණ් වුනේය. ඒ ඇගේ දෙකම්පෙති අසලටය.

දෙනොලනට වඩා මිහිරක් දෙකණ්පෙති අසලට දැණෙන විට මුතුමැණිකෙගේ දැසත් රතුව ගියේය. ඇගේ හුස්ම පොද වැටෙන වේගයත් ඉක්මණ් වුනේය. ඇගේ දැන පුරුෂයෙකුගේ නිරුවත් පිටවනට ගොඩ වුනේ මේ ප්‍රථම වරටය. ඇයට මෙතරම් උණුහුමක් ලෙංගතු වැලඳ ගැන්මෙන් දැණුනේ ප්‍රථම වරටය. ප්‍රථමවරට ගතට, හිතට දැණෙන ඒ උණුහුම, ඒ මිහිර, ඉවසාගත නොහැකි තැන මුතුමැණිකෙ ජයතුව බදා ගත්තේ "කිටි කිටියේ" තම ගතට හිර කර ගනිමිණිය.

තම ගත වෙළිගිය ප්‍රථම ස්ත්‍රී පහසෙන්, ජයතුගේ කයේ සෑම රෝම කූපයක්ම නිමෙගොයන් අවදිවන්නට ගත්තේය. එහෙත් ඒ සෑම රෝම කූපයක්ම හිස ඔසවන්නට කලියෙන්, ලිඟුව අඹුඩය තුල හිස එසෙවුවේ අමුතම මිහිරකින් තෙපුල් දෙමිණිය යැයි ජයතුට සිතුවේය. මිහිරේ දැඩි බවෙන් ලිඟුවේ අගට මිහිරි සතුටු කඳුබිඳුවකුත් ඉනුවේය. දැනෙන මිහිර, මේ සණිපය, තවත් ඉවසිය නොහැකි නිසාවෙන් ජයතුගේ වෙවුලන දැන, මුතුමැණිකෙගේ ලැමදට එන්නට හැදුවේ සිරුවටය.

හැට්ටය හා ඉහ රෙද්ද අතරින් නිරුවත්, නාඕය අසල ජයතුගේ අත්ල දැවටෙත්ම "හම්....." ඇයි සිහින් කෙදිරියක් මුතුමැණිකෙට පිට වුනේ, කිතියට නම් නොවේය. කුළුදුලේ දැණුන ඒ පුරුෂ උණුහුම් ස්පර්ශය නිසාවෙන්, ඇගේ යටි බඩ පහළත් නැවුම් මිහිරකින් තෙපුල් දෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. යෝනිය ඇතුලතත් නුහුරු ගිණියමකින් රත්ව ගිය නිසාවෙන්ය. දිවියේ ප්‍රථම වරට දැණුන මේ නැඹුල් මිහිර මුතුමැණිකේ ඉවස ගත්තේ, මුත්‍රා බර සැහැල්ලු කොට ගන්නා ලෙස, යටි කය දෙතුන් විටක් හකුලුවා දිග හැර ගනිමිණිය.

"ඔය වැඩේදි හදිසි වුනොත්.. අමුඩ කෙටියෙම සාරුවා තමා ඕන්" මිතුරු බස් ජයතුගේ හිතේ දෝන්කාර දුන්නේය. එම නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ නාඕය අසල ඇති සිහිං රණ්වත් රෝම කූපයන් ජයතු තලා පොඩි කර දැමුවේ, හිතාම උවත් පරිස්සමෙන්ය. හික්මීමෙන්ය.

ඇහිලි තුඩුවලට ඒ හික්මීම එක්කරේ ඔහුගේ හිතය. එහෙත් මොහොතක් ගෙවෙන්නට ප්‍රථමව නොමේරූ හිතට පරිණත ඉවසුම තවත් ඉවසාගත නොහැකි වුනේය. පුරුෂ අත්ලක් හැමදා පතන, පුරුෂ අත්ලට අමා සුවයක් දැණෙන එකම පහස, ස්ත්‍රී ලැමදක මෘදු පහස වෙත ජයතුගේ අත්ල හරිබරි ගැහුනේය.

මෙතුටක් දැණුන හැම මිහිරක්ම අබිහවා මුතුමැණිකෙගේ ගත සලිත වන්නට ගත්තේ, නාඕය අසල මෘදුව දැවටෙන ජයතුගේ අත්ලේ ඊලඟ පිම්ම, හැම ගැහැණියකට මෙන්ම මුතුමැණිකෙටත් සොහොදහමේ උරුමයෙන්ම සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්ය. ඒ ඕනෑ තරම් දැක ඇති පලපුරුද්ද නිසාවෙන්ම නොවේය. මේ ගැහැණියකගේ ඉවය.

ගැහැණියකගේ පොදු පැතූම, පොදු මිහිර, ලැමදට පුරුෂ අත්ලක උණුහුම් පහසක ආශාව මුතුමැණිකෙටත් පොදුය. සෑම ගැටිස්සියකගෙම පරම පැතූම මෙන් මුතුමැණිකෙගෙන් පරම ආශාවත් ගිනි ලෑවේය. "දැන් මයේ පපුපැත්තාව මිරිකිලා යාච්චි" තම දෙනත් පුඩු, ජයතුගේ ඇඟිලි තුඩෙන් මිරිකෙන මිහිර, ජයතුගේ දැන ලැමදට එන්නටත් කලියෙන්ම ඇයට දැණෙන්නට ගත්තාය. ඇයගේ ගතත්, හිතත් ඒ පහසෙන් හිරිවැටි ගියේය. හිතට නැගුණ ගිනියම් සිතුවිලේ ප්‍රභලත්වය නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ යටිකයත් සිහින්ව තෙත්ව ගියේය. යෝනි පත්ල සිහිං අකුණු සැරයකින් දෙරුම් කැවේය.

ජයතුගේ ඇඟිලි තුඩු හදිසි බවෙන් නලියන්නට ගත්තේය. මුතුමැණිකෙගේ දෙනත් තවමත් දැක නැති නිසාවෙන්, දැක ඇති ගැටිස්සියන් අතරෙන් ඔහුගේ හිත ගත් ලැමදට මුතුමැණිකෙගේ දෙනත් සාපෙක්ශ වුනේය. ඔහුගේ ඉවසුම හීන වුනේය. ඇඟිලි තුඩු ඔහුටත් හොරෙන් නාඕයට ඉහළ, ඇගේ හැට්ට නැවතුමේ යට වාටිය අතරින් රිංගන්නට ඉඩක් සෙවුවේ නොහික්මුණ කමෙන්ය.

"කිට්.. කිටියේ" ඇඟට තදට හිටි මුතුමැණිකෙගේ හැට්ටය, ජයතුගේ ඇඟිලි තුඩුවලට බුරුලක් නොදුන්නේය. "හැට්ටේ හිරට අත ඇතුලට දාන්ට බැරුවා" මිහිරක අවදිව සිටියත්, ඒ මිහිර අවැසිව සිටියත්, මේ වුන සංතැසියට මුතුමැණිකෙට සිනහවය. එහෙත් ඒ නිමෙශයක්ය. සිනහව අතරින් ඇයගේ ගත ගැහෙන්නට ගත්තේ, ඇතුලට රිංගිය නොහැකි නිසාවෙන්, ජයතුගේ අත හැට්ටයට පිටින් ලැමද මතට එන වග මුතුමැණිකෙට දැණුන නිසාවෙන්ය.

මේ මිහිර ඇයටත් දැන් අවැසිය. ප්‍රථම වරට දැණුන පුරුෂ උණුහුමෙන් ඇගේ හිතත් උමතු විය. එහෙත් එක් වරම ඉඩ දෙන්නට මුතුමැණිකෙට විලියක්ය. මේ ගැහැණු කමය. ප්‍රථම වරට පුරුෂයෙකු හමුවේ මේ නැබුල් ගැටිසි විලි බවය. "අනේ අයියංඩි..." සෑම ගැහැණියක්ම මෙන් මුතුමැණිකෙන්, ප්‍රථම වතාවට ලැමදට එන පුරුෂ උණුහුම වලක ගත්තේ, රත්පැහැ ලැජ්ජා බරිත මුහුණ කෝල ලෙසින් බිමට හරවන්නේය.

"ආව දා ඉඳලා හරියකට..., මුණ කටවත් හේදුවේ නැතුවා..." ඇය දෙතුන් දවසක මහ හැරුණ තම පිරිසුදු කම සිතුවේ, ජයතුගේ මේ පිම්මේ නැවතීම, තම ගැණුකම මතට ඒම වැලකිය හා දැන් වැලැක්වීමට නුවමනා නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම් දියේ ගිලෙමු....?" එය යහපත් යැයි ඔහුටත් සිතුවේය. තැබුව පියවර ගැන ඔහුට සතුටක්ය.

"එහෙනම් ඔය සරම දෙන්නට...?" මුතුමැණිකේ ගල්කුල මත හිටගෙන බිම බලාගත්තේ, මනාලියක් වන යුවතියකගේ ලැජ්ජාබරිත බව ඇගේ හිතෙන් මෙවලේ නලියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"ඔය ඉහ රෙද්ද තියෙන්නේ...?" ජයතුට විලියක් දැණුනේ අමුඩය පිටින් ඉන්නට නොවේය. ජයතු බිය වූයේ සරම කඩා දැමීම නිසාවෙන්, අමුඩය තුල හිස ඔසවා ඇති ලිඟුව ඇය දැකුම ලැජ්ජා සහගත යැයි සිතන නිසාවෙන්ය.

"මේ දෙක දිය ගහලා වෙලෙන්නට දාන්න ඕන. දැන් දවස් කියක් ඇහේද ?" ඇයටත් විලියක් නොදැණුනා නොවේය.

"එහෙනම් අනික් පැත්ත හැරෙන්නට..."

අමුඩ කෙටියෙන් සිටිම ගම්තුලාවේ පිරිමින්ට අරුමයක් නොවුනත්, මෙවලේ මුතුමැණිකේ අසල අමුඩ කෙටියෙන් සිටිම ජයතුට විලියක්ය. මුතුමැණිකේ අහක බලාගත් පසුව, සරම් කෙටිය ලිහිල් කළ ජයතු, ඊලඟ පිම්මෙන් "ජබෝස්.." හඬින් වතුරට පැන්නේය.

"හිච්චන් එකෙක් වයේ..." ජයතු කෙරෙහි නැගුන සිනහවෙන් මුතුමැණිකේ සරම ඇහිඳ ගත්තාය. අමුඩ කෙටියෙන් ඉන්නා පුරුෂයෙක් අමුත්තක් නොවුනත්, ඇයටත් මෙවලේ ඒ ගැන දැණුනේ සිහින් විලියක්ය. ඒ විලිය තුලින් උවත්, නිලට නිලේ ඇති දිය කඳ හරහා ඇගේ නෙත් ඇදුනේ ජයතුගේ අමුඩය දිහාවටමය. ඒ පොදු ගැහැණු කමය. හංගාගෙන ඉන්නා ගැහැණු පොදු හිතය. හැම ගැහැණියකගෙම මේ හොර බැල්මය.

"විලියක් නැද්ද... ලම්ස්සියක් ඇඳුම් උනනවා බලං ඉන්ට...?" නාන තොටක ගැහැණුන් දියරෙදට මාරු වීම ජයතුට අරුමයක් නොවුනත්, පිටස්තරයෙක් ඉදිරියේ ඇඳුමක් උනා හුරු නොවුන මුතුමැණිකෙගේ හිත විලියෙන් ගැහුනේය.

"ඕන් එහෙනම් මම අහක බලා ගත්තා.." ඔහුට මුතුමැණිකෙගේ මේ විලිය සතුටක්ය.

හිසෙන් පාතට සරම් වැටෙත්ම මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. ඒ දෙතුන් දවසක් පුරාවට ජයතු ඇඟලා සිටි සරම් කොටෙන් වහනය වූ අපුල් සුවදට නොවේය. වැඩිවියට පත් වූ පසු මවගෙන් ලැබූන ප්‍රථම ඔවදන, "එක ගෙයක් ඇතුලට කොටු වෙනකම්..., අප්පොච්චාගෙ උනත්..., පිරිමි සරමක් දියට අදිනවා එහෙම නෙමෙයි ඕන්..." ඇයට මෙවලේ සිහි වූන නිසාවෙන්ය.

එහෙත් මවගේ ඒ ඔවදන කෙරෙහි මෙදින ඇයට නැගුනේ සිනහවක්ය. අදින් පසුව ඒ තහංචිය වලංගු නැත. අදින් පසු ඕනෑ සරමක් දියට ඇදිය හැක. "මම අදින් පස්සේ මහා ගැණියෙක්" ඇයට සිනහවක් නැගුනේ හිතට දැණුන ආඩම්බර කමටය.

"දැන් මම හැරෙන්නද..?" ජයතුගේ හිත සතුටෙන්, ශුංගාරයෙන් ඉපිලය. ඔහුට මුතුමැණිකේ ඇඳ සිටි වත උනා දමා, දිය රෙද්දට මාරුවෙන අපුරුව මැව් පෙණුනේය.

"නෑ..., නෑ..., ඔහොම ඉන්ට මාත් දියට බහිනකම්..." දියරෙද්දෙන් තම ගත වැසි ඇතත්, දිය රෙද්දක් ඇඳ මෙලෙස ජයතුට මුහුණ දෙන්නට ඇයටත් දැනුනේ විලියක්ය.

දෙපා ඇඟිලි තුඩෙන් දැණෙන්නට ගත් සීත බව දණිස් පොල්කට්ටා මතට දැණෙන විට මුතුමැණිකෙගේ කය සලිතව ගියේය. "මහා කැලෑවක, පිරිමි පරණායක් එක්ක, තනිපංගලමේ දොළක බැහැලා" ඇයට නැවුම් බව දැණුනාය. එබැවින් ඇය ජයතුට දෙතුන් යාරයක් දුර තබා නැවතුනේ, ගැහෙන හිතෙන් තම කිළිටි ඇඳුම් වතුරට ඔබමින්නේය.

"දැන්නේ හැඩ...?" ජයතු ඇයවෙත හැරුනේය. ඔහුගේ හිතත් විලිය මුසු ගැස්මකින් ගැහුනේය. "ළමියක් එක්ක කැලෑවක තනිපංගලමේ" ඔහුගේ හිතත් ඒ නැවුම් බවෙන් අවදිව තිබුණේය.

"අනේ නිකන් ඉන්නට..., කෝළම් කරන්නට තියාගත්තා" හිතට දැණෙන විලිය මුසු තිගැස්ම සහව ගන්නට ඇයත් උත්සහා කළාය. එහෙත් ඇගේ දෑස, මුහුණ වුයේ විලියෙන් රතුවය.

"නෑ... සත්තමයි කිවුවේ.."

විලිබරිත සිතහවෙත් පොහවා ගත් රෙදි මුට්ටය, මුතුමැණිකේ ගල් පතුර මත තබා ගන්න අපුරුව ජයතුගේ හිත කලතා දැමුවේය. ඒ මුතුමැණිකේ මදක් දියෙන් ගොඩට ගොස් ජයතුට පිටුපා ඉහෙන් නැමුන නිසාවෙන්ය. ඒ නැමුන අපුරුවෙන් සරම් රෙද්ද කිටියෙ තදව ඇගේ නිතඹ වටකුරුව මතුකෙරුව නිසාවෙන්ය. "හෙරිළි බෑ දෙකක් වයේ" ඔහුට ඒ පෙණුම මණරමිය.

"ඇයි..., වෙනදා මාව හැඩට දුටුවේ නැද්ද...?" ඇය තම ඔක්කන් හැට්ටය අනෙක් හැට්ටයෙන් සිරුවට වැසුවේ, ඉහ රෙද්ද දැතිත් ගුලිකොට ගනිමින්ය.

"කවදත් දුටුවේ ලස්සනට තමා....., ඒත්..., සුදු මැණිකෙව මෙහෙම මේ.. දුටුවමනේ"

"ඔන කියකගේ වල් පෙණුම දිය රෙද්දට මාරු උනාම" ගැහැණියකගේ කයේ සැබෑ ලාලිත්ය, මනාව මතු වන්නේ, දියරෙද්දෙන් සැරසුන පසුව වග ජයතු ජයතුට සැකක් නැත "සිංගක් තෙමිලා තිබ්බනම් තමා තවත් හැඩ" දියරෙද්දෙන් හැඩ වුන ගැහැණියෙක් දකින විට, පොදු පුරුෂ හිතට එන ගුංගාරය මුසු, කාමුක සිතුවිල්ල ජයතුටත් පොදුය.

"විහික්කා... තියෙන වල්කම" මුතුමැණිගේ ගතම, ජයතුගේ වදන් පෙළෙන් හීතලව ගියේය. ඇයට දැණුන විලිය සුලුපටු නැත. එවැන්නක් පුරුෂයෙකු මේ ඇයට කීවාමය. එහෙත් හිතේ ඒ ගැන මිහිරක්ය.

"මම වල් කතාවක් යැයි කීවේ...? සුදුමැණිකෙව මම මේ.. මෙහෙම දැක්කමයි කියලනේ කියැවුවේ...?" නොහිතා පිට වුන වදන්පෙලේ ගැඹුර ජයතුටත් වැටහුනේ මෙවලේය.

"ඒ වල්කම හිංදා තමා..., අපේ අම්මා කියවුවා හරි" මුතුමැණිකේ සිටියෙ විලියෙන් බරිතවය. එහෙත් ඒ වදන් තුලින් නැගුන මිහිරෙන්ය.

"මොකෑ ලොකුමැණිකේ කියැවුවේ..?" ජයතු හෙමිහිට ඇය අසලට කිට්ටු වුනේය.

"කොයිම දාකවත් දියරෙද්ද ඇඳන් නානගෙයින් පිටට එන්න එපාය කියලා. මොකද..? දියරෙද්දෙන් ඉන්න ගැණියෙක්ව පිරිමින්ගේ ඇහැට රහක්ලෑ" ඇය ගලගැසූ ඉහ රෙද්ද දිය මිරිකා "වාටාස්.., පටාස්..." හඬින් දිය ගසා දැමුවාය.

"සුදුමැණිකෙලට වගේ නානගෙවල් තියෙනවැයි ගමේ ගැණුන්ට. උං ඔය යස අගේට දෙනෝ දහක් ඉන්න නාන තොටේ දියරෙද්දෙන් දියෙ එබෙන්නේ... උන්ට මුකුවත් වෙලා තියෙනවැයි..?" ජයතුට නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් ලොකු මැණිකේ කීවේ, පොදු පුරුෂ හිතක සත්‍ය වග ඔහු කියන්නට නොගියේ තමාත් පිරිමියෙකු නිසාවෙන්ය.

"මම කියැවුවේ ගැණු එහෙම දියේ එබෙන එකක් ගැන නෙමෙයි..., පිරිමි එහෙම ගැණුන්ව දකින්න ආසය කියලා" ඇය උඩු හැටෙන් ඔක්කන් හැටිය වැසෙන ලෙසට අතට ගත්තාය.

"ඒක මිසක්කා..." මුතුමැණිකේ උඩුහැටිය අස්සේ ගසා ගනිමින් ඔක්කන් හැටිය හෝද ගන්න අපුරුව ජතුගේ නෙත ගැටුනේය. ඇයගේ ඔක්කන් හැටිය දකිත්ම ඔහුගේ හිතට දැණුනේ නුහුරු බවක්ය.

වටිනා රේන්ද පටෙන් හැඩට මසා ඇති මුතුමැණිකෙගේ තනපට ජයතුට නැවුම්ය. "සුද්දිලෑ එකියෝ අදින හැට්ට වයේමයි" මෙලෙස හැඩට නිමවා ඇති ඔක්කන් හැටියක් ගමේ ගැහැණියක් අදිනවා ජයතු මේ දුටුවාමය. එක් වරම ඔහුට සිහි වුයේ මවගේ ඔක්කන් හැට්ටය ය.

මෙතුවක් ජයතු දැක තිබුනේ, තමන් විසින්ම මසා ගත් ගමේ ගැහැණුන්ගේ අව පැහැ තනපටවල් පමණක්මය. බොහොමයක පිළිවෙලක් නොතිබුණා මෙන්ම පැහැපත් බවක්ද නොවින. "මරක්කලයා ගේන එවා වෙන්ටෑ" ඔහුට සිහි වුනේ වසරකට දෙතුන් වතාවක් සෙංකඩගලින් වලවුවට පමණක් එන මරක්කල වෙලෙන්දාවය.

"තියෙන ගිනියමේ හැටියට දියේ එබ්ලා එනකොට වේලිලත් තියෙයි" මුතුමැණිකේ සේදුව තම වත එකට ගුලිකොට ගත්තේ, දියෙ එබෙන්නට පෙර වියලෙන්නට දමන්නටය.

"දෙන්නට මම වනන් නම්..." ජයතු ඉස්සර වුනේය.

ඉනෙන් පහළ මෙතුවක් දියෙන් සහවන් සිටි ජයතු, අමුඩ කෙටිය පිටින් මෙවලෙ දියෙන් ගොඩට ආවේ අමුත්තක් නැතුවමය. මුතුමැණිකෙ ජයතුව මෙලෙස මේ දැක්කාමය. පොදු ගැහැණු හිත එලියට පැත්තේය. මුතුමැණිකේ නෙත් හොරහින් ඉබේමට ඇදුනේ ජයතුගේ අමුඩ පොට්ටණිය වෙතය.

ජයතුට විලිය අමතකව තිබුණේය. ඔහුට අමුඩය වගක් නොවින. ලිංගුවත් වූයේ පූර්ණව අවදිව නොවේය. එහෙත් අමුඩ රෙද්ද තෙත්ව ඇති නිසාවෙන් යහමින් පොට්ටණිය මතුව පෙනුනේය. "සේතුවාගේ පොට්ටණියටත් වඩා තඩියම් වයේ?" මුතුමැණිකෙට පළමු දැකුමෙන්ම එය තහවුරු වූවාය. එබැවින් ඇයට නැගුනේ සිහි. විලිබර සිනහවක්ය.

සේතුවා වලවුවේම හැදුන වැඩුන මෙහෙකරුවෙක්ය. විසිපස් වියැති දාසයෙක්ය. ජවසම්පන්න මෙන්ම හැඩි දැඩිය. ප්‍රියමනාපය. ආරච්චිලගේ මෙන්ම ලොකු මැණිකෙගෙන් එකම විශ්වාස වන්තයා ය. ඔහුත් ආරච්චිලට මෙන්ම ලොකුමැණිකෙටත් ලෙංගතුය. බය පක්ෂපාතිය. සියලු රහස් රකින්නේය.

මුතුමැණිකේ දිවියේ මෙතුවක් දැක තිබුණේ පුරුෂ ලිඟුවන් දෙකක්ය. ඇයට සේතුවාගේ අමුඩ පොට්ටණිය හොඳ හැටි දැක හුරු පුරුදුය. ඔහුගේ නිරුවත් කය ඕනෑ හැටියට දැක ඇත්තේය. සේතුවාගේ ලිඟුව මුතුමැණිකෙට ප්‍රියමනාපය. රතියෙදී ඔහුගේ දඩබ්බර කම ඇයට උමතුවක්ය.

මුතුමැණිකෙගෙ විලිබර සිනහවෙන් ජයතුගේ ඉහමොළත් රත් වූනේය. කරුණු කාරනා වැටහුනේ දැන්ය. "හොඳ වෙලාවට ඉහ ගහලා නැත්තේ" ජයතු දෙතුන් විටක් තෙත් ගසා ගිණියම් ගල්තලාවේ මුතුමැණිකෙගේ ඉහ රෙද්ද සිරුවට වැණුවේය.

මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේ, ජයතු ඉහ රෙද්ද තෙත ගැසුව "වටාස්.. පටාස්" හඬට නොවේය. "මට අමතක වුනා නොවෑ" මුතුමැණිකෙ ජයතුට පිටුපා හැරුණාය. එහෙත් තෙත් සහලේ හොර බැල්ම ගල උඩ සිටින ජයතු දෙසට යෑම නතර කර ගැන්මට ඇය අපොහොසත් වූවාය.

ඔක්කන් හැට්ටය හා උඩු හැට්ටය එක විටම තෙත මිරිකා දමන ජයතුට, මුතුමැණිකේ වෙනතක බලා සිටිම සහනයක්ය. ජයතු ගැහෙන හිතෙන් ඇගේ ඔක්කන් හැට්ටය වැනුවේ, හැට්ටයේ මෘදු බවත් හොරහින් විඳිමින්ය. "සුද්දිලා එකියෝ අදින එවුවා වයේ තමා.. විටෙක ලංසි ගෑණිත් මෙවුවා අරං එනවා ඇති"

රෙදි ටික වනා අහවරක් කළ ජයතු දියට පැන්නේ, නිසල වනයම දෙවනත් වන්නට "ජබොස්" හඬින් වන්පෙතම දෝන්කාර නන්වමින්ය. මුතුමැණිකේ ඔහු පණින දෙස බලා සිටියේ ආශාවෙන්ය. ඔහුගේ දඩබ්බර කම දෙස ලෙංගතුවෙන්නේය. එහෙත් මෙවැන්නක් දැක නොමැති කමෙන් හිතේ සියුම් බියකින්ය.

"මෙහෙවු තැනක මං මේ මේ දියේ එබෙනවමයි..." මුතුමැණිකේ දණහිස් මට්ටමේ වූ තෙත් බව, කෙමෙන් කෙමෙන් ඉහ මට්ටමට එනතෙක් දියේ ගැඹුරට ගියාය. ඒ ජයතු ඉන්නා කිට්ටුවටය.

"නාන ගෙවල් කොයිත්ද අපට..? අපිට නම් හුරුව මෙහෙවු තැන්ම තමා" ජයතු කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ ඇය දෙසට වේගවත් දිය පහරක් ගසමින්ය.

"ඔය, ඔය, ඉතිං... ඉන්ට, ඉන්ට.., හුස්ම ගන්ටත් බැරුවා..." එක පිට එක මුහුණට වැදෙන ජයතුගේ වේගවත් දියපහරවල් මුතුමැණිකෙට දරාගත නොහැකි වූවාය. ඇගේ දෑස් අගට කඳුලු බිඳුන් මතු වුණි.

"සුදුමැණිකෙට මෙහෙම හුරුවක් නැතුවා..." තම දිය පහරේ වේගය අඩාල කොටගන්නට ප්‍රථි දියපහරක් වත් ගසන්නට ඇය නොදන්නා වග ජයතුට වැටහුනේ එවිටය.

"නැහැය ඇතුලටත් රිංගුවා... මේන්..., කඳුලුත් පැන්නා.. " ඇය ජයතුවෙත හැරුනේ දැනින් දැස පොඩි කරගනිමින්ය.

"සමාවෙන්ට... හිතුවේ නැතුවා එහෙවු දෙයක්" ජයතු ඇය අසලටම ගියේය.

"රිදුනේ නැතුවා.." ඇය නාසයත් මිරිකා ගනිමින්, හුස්මක දුරට ආ ජයතු දෙස බැලුවේ යටසිත්ය.

"සුදුමැණිකේ තරහින්ද..?" ජයතු ඇගේ හිස පිරිමැද්දේය.

"ඒ මක්කටෙයි...? මට මෙහෙම හුරුකමක් නැතුව මිසක්කා" ඇය එක් වරම දණහිස් වලින් නැමී හිස දිය යට ට ගෙන නැවත ඉහලට ආවාය. දිය පහසෙන් මුහුණ මතට ආ කෙහෙඳල්ලත් ඇය සිරුවට දෙපසට කර සකස ගත්තාය.

දියෙන් හිස ඔසවත්ම මුහුණට වැටුණු කෙහෙඳල්ල මුතුමැණිකේ දෙපසට කරගත් අපුරුව ජයතුගේ හිත කලතා දැමුවේය. ඔහු ඇසිපිය නොහෙලා බලා සිටියේ ඇය දෙසමය. ඒම දසුන අපුරුවය.

කෙහෙඳල්ලෙන් නළලතට බැස, බිඳුවෙන් බිඳුව එකතුව, මුහුණ මතින් කඩා හැලෙන දිය රැන ජයතුගේ හිතට ඊරිසියාවක් ගෙනදුන්නේය. ඔහුට තවත් ඒ මුහුණ දෙස ඉවසුමෙන් බලා සිටිමට සංවරකමක් නැති වූනේය. ඔහුගේ ගැහෙන දැන ඇගේ දෙකපුල් මතට ආවේය.

මුතුමැණිකෙගෙ හා ජයතුගේ කයවල් දියෙන් වැසී ගියේය. ඒ නිමේෂයෙන් දෙදෙනාම දෙතොල් පහස සුළුමොහොතක් දිය යටදි වින්දේය. හුස්ම හිරකරන් දිය යට ඉඳ මුතුමැණිකෙට හුරුවක් නැත. බියක් සේම, ටිකෙන් ටික හුස්මත් හිරවෙන්නේය. එහෙත් දැණෙන මිහිර අත්හරින්නට ලෝබය.

හුස්ම හිරවයන අවසන් මොහොතෙදී මුතුමැණිකෙ හිස දියෙන් ඉහලට එසෙවුවාය. ඒ මෙතුවක් නැඹුල්ව සිටි ළමයියක් විලස නම් නොවේය. පුරුෂ පහසෙන් තම ගත ඉඳුල් කරගත් ගැටියියක් ලෙස, ජයතුගේ තුරුල්ලේය.

"මට බයයි අයියංඩී" මෙවන් එකතුවකට, ප්‍රථම වතාවේ නැගෙන, පොදු ස්ත්‍රී වදන් පෙළ මුතුමැණිකෙටත් පොදු වූවාය. එහෙත් ජයතුට එය වගක් නොවින. ජයතු ඇයව "කිට්, කිටියේ" තවත් තදින් තම ගතට තුරුළුකර ගත්තේය.

මුතුමැණිකෙගේ දැතත් මෙදිණ පුරුෂ කය මත වෙලි ගියේය. පුරුෂ උණුහුමක පහස ඇයට දැණුනේය. දැණෙන මේ නුහුරු උනුහුමෙන් ඇගේ හිත ගිණියම්ව ගියේය. දෙදෙනාගෙම දෙතොල් නැවතත් දියෙන් පිටතදී මිණිත්තුවක් පැටලී ගියේය. තවත් මිණිත්තුවක් දෙකක් දෙදෙනාගෙම දැත් අනෙකාගේ පිටවන පුරාවට ඇදී ගියේය. දෙදෙනාම දිවියේ ප්‍රථම ආලිංගනය මෙදින දියමත සමරන්නට ගත්තේය.

"ඉන්න, ඉන්න, ඩිංගක්... හුස්ම ගන්නත් බැරුවා..." ඇය තම දෙතොලත ජයතුගේ දෙතොලතෙන් මුදව ගත්තේ හිතකින් නොවේය. හුස්ම හිරකරන් ඉන්නට බැරීම තැනය.

"මයේ සුදුමැණිකේ..." ජයතු ඇගේ උරහිස මත හිසහොවා ගනිමින් ඇයව දැඩිව වැලඳ ගත්තේය.

"මයේ අයියංඩී..." ඒ ලෙංගතු තුරුලට මුතුමැණිකෙත් උල්පංදම් දුන්නාය. ඇයත් ජයතුව තම කයට තදින් තුරුලුකොට ගත්තාය.

ඇගේ ගෙල අසල උනුහුම දෙකොපුල් මතින් විදි ජයතු, තම දෙතොල ඇගේ කණ්පෙත්ත අසලට ගෙන ආවේය. කණ් පෙත්තට පහළ දැණුන කිතිය මුසු උණුහුමෙන් මුතුමැණිකෙගෙ ගත තිගැස්සී ගියේය. "අයියංඩී.." ඇයට නික්මුණුනේ උනුහුම් කෙදිරියක්ය. ඒ මුතුමැණිකේ මෙවන් මිහිරක් විදින ප්‍රථම වර නිසාවෙන්, නුහුරුකමෙන්ය. "ආහ්..... හම්....." ඇය ජයතුගේ පිට පහරු ගැවේ දැණෙන මේ කුළුණුල් මිහිර දරාගත නොහැකි උමතුවෙන්ය.

ස්ත්‍රියකගේ රාගාන්විත කෙදිරියක් ජයතුගේ දෙසවනට වැටුනු ප්‍රථම අවස්තාව මෙය නොවේය. ඔහුගේ දෙසවනට, නෙතු සහලට, ගමේ ගොඩේ තැණින් තැන, රහසේ නැගුන මෙවැනි රාගික කෙදිරියන් හොඳ හැටි හුරුපුරුදුය. එහෙත් ඔහු වෙනුවෙන්ම නැගුන, ඔහු වෙනුවෙන්ම පිට වුන, ප්‍රථම රාගාන්විත කෙදිරිය නම් මෙයය. එබැවින් මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් පිට වුන "ආහ්.. අයියංඩි.." කෙදිරියෙන් ජයතුගේ මෙනුවක් වූ හික්මීම පළාගියේය.

මුතුමැණිකෙගේ පිටමත වූ ජයතුගේ දැන ලිහිල් වුනේය. මුතුමැණිකෙට හිතන්නටවත් ඉඩක් නොතබා, ඔහුගේ දැන මුතුමැණිකෙක් ලැමඳ මතට ගොඩ වුනේය.

"අනේ.. අයියංඩි..." මුතුමැණිකෙක් තිගැස්සී ගියේ නුහුරුකමෙන් මිස අනවැසි කමෙන් නොවේය. ඇයට ලැමඳ වැසි ඇති තෙත දියරෙද්ද මතින් ජයතුගේ අත අල්ල ගැනුනේ ඉබේටමය. එහෙත් ඊට පෙරම කෝම්පිට්ටු දෙකක් බඳු වූ මුතුමැණිකෙගේ දෙතන් ජයතුගේ අත්ලෙන් වැසි හමාරව තිබුණේය.

දියරෙද්දේ තෙත් බව පරයා ජයතුගේ දැනට මුතුමැණිකෙගේ දෙතන් උණුහුම දැණුනේය. ජයතු මේ දෙනනක් ස්පර්ශය කල පලමු වතාවය. මුතුමැණිකෙගේ ලැමඳත් පුරුෂ උණුහුමකට නතු වුන ප්‍රථම වතාවත් මෙය ය. දෙදෙනාටම විරුද්ධ ලිංගික මේ ස්පර්ශය කුළුණුය. උණුහුම කුළුණුය.

හා හපුරා කියා දැණුන පුරුෂ උණුහුමෙන් මුතුමැණිකෙගේ දෙතන් පුඩු හිං කිතියකින් අවදි වුනේය. "මයේ තන් පිරිමියෙක් අල්ලැවුවා.." ඇගේ හිත පත්ල එම සිතුවිලෙන්ම හිරිවැටි ගියේය. දැණෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැන, ඇය ජයතුගේ අත්ල තම ලැඳමට හිරකොට ගත්තේ "ආහ්..., මයේ අයියංඩි...." යැයි කොඳුරුමිනීය. ඇයට ඉබේටම යටි තොල විකුණේ "ආහ්... හම්... ඉන්ට බැරුවා" කාමුක ලෙසින්ය.

මඳක් රළුවත්, විටෙක මෘදුවත් මුතුමැණිකෙගේ පැණිදෝඩම් ගෙඩි දෙකක් වන් දෙතන් පහස ජයතු ලැබුවේ උමතුවෙන්ය. දෙතන් මිරිකෙන වෙඩරු පිඩක මෙලෙක් පහස ඔහු ප්‍රථම වරට වින්දේ මෙදිනයි. එහෙත් සිහි කෙදිරියෙන් යටි තොල විකුණ මුතුමැණිකෙගේ කාමුක ඉරියව්ව ඒ හැම ම පරයා ජයතුගේ ඉවසුම බිඳ දැමුවේය. දෙනනට සමුදුන් ජයතු, හදිසියෙන්ම දැන මුතුමැණිකෙගේ නිතඹ පහළට ආවේය.

වෙන්නට යන දේ වැටහුන මුතුමැණිකෙ ගත සලිතව ගියේය. හෙහෙත් තට්ටම් දෙක මිරිකෙන විට දැණුන මිහිර නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ සමබර තාවය ගිලිහී ගියේය. එබැවින් ඇය ජයතුව බදාගත්තේ පෙරටත් වඩා තදින්ය.

වයස් බේදයක් නැතුව, ගම්බලාවේ ඉන්නා අනේක ගැහැණුන්ගේ නිතඹවල් ඔනෑ, ඔනෑ ප්‍රමානයන්ගෙන් ජයතු දැක ඇතත්, ඔහු නිතඹක් ස්පර්ශා කල ප්‍රථම වතාව මෙයය. ඔහුට ඇගේ ලැමදෙන් දැණුනාට වඩා මෘදු මොලොක් බවක්, ඇගේ නිතඹෙන් දැණුනේය. ඔහු විටෙක මෘදුවත්, තවත් විටෙක රළුවත් මුතුමැණිකෙගේ නිතඹේ පහස අත්වින්දේ උමතු වෙත්ය.

විටෙක මෘදුවත්, විටෙක රළුවත් නිතඹ මිරිකෙන මෙලෙක් බවේ මිහිර මුතුමැණිකෙ විඳ දරා සිටියේ අපහසුවෙන්ය. ඇයටත් මේ නැවුම් පහස තවත් ඉවසා ගත නොහැකි වූවාය. "ආහ්.. මට ඉන්නට බැරුවා අයිියංඩි...." හීං හිරියකින් ඇගේ ගතම හිරිවැටි යන්නට ගත්තේය.

මිහිර ඉවසුම් නොදුන් තැන, දෙතුන් වරක් ඇය යෝනිය තටඹා ලිහිල් කොට ගත්තාය. දැණෙන මිහිර මණරම්ය. හා හපුරා කියා මුතුමැණිකේ පුරුෂ පහසකින් අවදිව සුරාංතයක් අහිමුවට ආවාය. "ආහ්... තවත් ඉන්ට බැ.. මයේ.. අයිියංඩි.." ඇයට කෙදිරිය වලක ගන්නටත් නොහැකි වූවාය. ඇය හෙමිහිට උවත් ජයතුගේ ගෙල මත දත්පහර උමතු වෙන් සලකුණු කළාය.

මුතුමැණිකෙගේ උමතු වෙන් විවර වුනු දොරගුළු මතින් තවත් ඉවසා හිඳ එලක් නොමැති වග ජයතුට සිතුවේය. ඔහුටත් ඉවසා සිටින්නට තරම් සිහියක් ද නොවුනේය. මුතුමැණිකෙගේ ලැම ඉස්මත්තෙ සිරුවට ඇති, දියසරමේ ගැටය ජයතු ලිහිල් කළේ නොයිවසුමෙන්ය.

"අනේ., එපා අයිියංඩි...." සුරාංතය තදකොට ගත් මුතුමැණිකේ, පොදු ගැහැණු උරුමයේ විලියෙන් සලිතව වට පිටාව බැලුවාය. ඒ ඇගේ අකමැත නොවේය. මේ ගැහැණුන් පොදුවේ කැමත්ත පානා, ශුංගාරයේ අපුරුවය.

"බයවෙන්ට දෙයක් නෑ මයේ මැණිකේ..." ජයතු දෙතන් අඩක් පෙනෙන තරමට මුතුමැණිකෙගේ දිය රෙද්ද පහත් කළේය.

"අනේ අයිියංඩි...." පිරිමියෙක් හමුවේ හා හපුරා කියා හෙළවන්නට ඇති ආශාවේ විලියෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත ගැහුණේය. ඒ තම අදිමදි කිරීම තුලින් ගොඩනැගෙන, බහලහත්කාර කමේ පොදු ගැහැණු බලාපොරොත්තුව මුතුමැණිකෙටත් පොදු වය. මේ සුදර ගැහැණු කමය.

"මේ මහා මුකලානට ආයේ එන්නට කවුරුත් නැතුවා..."

ආශාවේ උමතු වෙන් සිටියත්, පුරුෂයෙකු හමුවේ හා හපුරා කියා, මහා දවාලක අමු අමුවේ නිරුවත් වෙන්නට මුතුමැණිකෙට විලියක්ය. මේ ගැහැණු කමය. ගැටිස්සියකගේ කෝළ බවේ උරුමය ය. "බලෙන් අයින් කොරලා දාන්නේ නැතුව මටම කියනවා" මේ පළමු එක් විමක පොදු ගැහැණු හිතය.

හිතේ තිබෙන ආදරය හා ගරුත්තව නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙට බලහත්කාර කමක් කරන්නට ජයතුට නොසිතුවේය. ඔහු මුතුමැණිකෙගේ මේ විලියට වගී වුනේය. එහෙත් ගිනියම් ගත, හිත, ඔහුට නිවනක් නොදුන්නේය. ඔහු තවත් දෙනුත් විටක්ම මුතුමැණිකෙට පෙරැත්ත කළේ ලෙංගතුවය.

"අනේ.. අයියංඩි..." ඇයද ඒ පෙරැත්ත කමට ආශා කළාය. හැගැණු හිත කැමති මේ කෝළ බවටය. තමා බලහත්කාරයෙන් පොලඹව ගන්නවටය.

"අයේ හංගන් ඉන්ට දෙයක් තියෙ යැයි" ඔහුත් ඇගේ කෝළ විලියට ආදරයෙන්ය. උමතු වෙන්ය. ඔහු හැගැණුන්ගේ මේ කෝළ බව ඕන හැටියට දැක ඇත්තේය.

"දැම්ම බැරුවා... රාත්‍රියට.." ඇයවි ලියෙන් හිස බිමට නැබුරුකොට ගත්තාය.

"ඩිංගිත්තක්..." ඒ සීමාව පැන්න කල රාත්‍රිය වෙනකම් ඉවසා සිටින්නට දෙයක් නොමැති බව ජයතු දන්නේය.

"ඉන්ට එහෙනම් ටිකක්..." හිතේ විලිය ඇතත් ඇයටත් ඇවැසි එයමය.

ජයතුගෙන් ලද ලෙංගතු පෙරෙත්තයේ සතුට හමුවේ, මුතුමැණිකේ ජයතුවත් පිටුපසට තල්ලු කරත් කරවටක් දියට ගියේය. "දැන් මම පිරිමි පරාණයක් එක්ක හෙළුවෙන්" මිහිර විඳින්නටත් කලියෙන් ඇගේ උඩු හිත, එම මිහිරෙන් ගැහුනේය. එහෙත් යටි හිත ඒ ශූංභාරයෙ ප්‍රීතියෙන් ඉපිල ගියේය.

"කොයි ඉතිං...." ජතුට ඉවසුම් නැත.

"අනේ.. මට බැරුවා අයියංඩි...." ඇය පැවේ පෙරටත් වඩා දැඩි විලියක්ය. සෑම ගැහැණියක්ම මෙන් ඇය පැතුවේ පුරුෂ එඩිතර බවය. පුරුෂ මුරණ්ඩු බවය.

"ඩිංගක් ඉන්ට" දියරෙදේ ගැටේ උඩ ඇති මුතුමැණිකෙගේ අත ජයතු අල්ල ගත්තේ, විනිවිද පෙනෙන දිය හරහා ඇගේ ලැමද දෙස බලමින්ය.

එහෙත් මුතුමැණිකෙ බලා හිටියේ ජයතුගේ දෑස දෙසය. "ඇස්ගෙඩි දෙක ගිනියම් වෙලා" මුතුමැණිකේ යටි හිත ගැහෙන්නට ගත්තෙය. පුරුෂයෙකුට දෙනන පෙන්වන්ට ගැටිස්සියකට ඇති ආශාවෙන් මුතුමැණිකෙ ගිනියමිය. ඇය තම අත හෙමිහිට ලිහිල් කළේ ජයතුට අවැසි දෙයක් කරන්නට ඉඩ හරිමින්ය. ඒ තමාටම තම හෙළුව පෑමට දැණුන ගැහැණු විලියය ජයතුට බාර කරමිණිය.

ටිකෙන් ටික විවර වෙන මුතුමැණිකෙගේ ලැමදෙ දසුන ජයතුගේ හිත කලතා දැමුවේය. "මේ තන්ගැට දෙක දැකගන්ට මම කොච්චර හීන මැවුවද..?" ජයතුගේ හිත නොයිවසුමෙන් ගැහුනේය. එහෙත් සිහිනය ඉටුවී, පැණිදොඩම් ගෙඩි දෙකක් වත් මුතුමැණිකෙගේ ලැමද පූර්ණ ලෙස නිරුවත් වන විට, ජයතුගේ නෙතු අගට ඉස්සර, ලිඟ හිස අගට සතුටු කඳුලක් ඉබේටම ඉනුවේය.

ඇත් දළ පැහෙයෙන්, පැණි දොඩම් ගෙඩි දෙකක් තරමෙන් වටකුරු මුතුමැණිකෙගේ දෙනන, පිරිමි පරාණයක් හමුවේ හා හපුරා කියා හිනහුනේය. ඒ පළොල් පැහැයෙන් (රෝස පැහැති) යුතු දෙනත් පුඩුත් විලිබරින මිහිරෙන්, අවදි වෙමින්ය.

ඕනෑ තරම් ගැටිසි, ගැහැණු, මහළු දෙනත් දැක ඇතත්, ජයතු මෙවන් පැහැපත් තත් යුගලක් මේ දැක්කාමය. දැක ඇති සියල්ගෙම දෙනත් පුඩු කළුපැහැතිය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ දෙනත් පුඩු පැළොල් පැහැතිය. ඔහුට ඇස්පිය හෙලන්ටත් අමතකවය.

දිය හරහා විත් දෙනත් මතට වැටෙන ජයතුගේ දෙනෙතේ ගිනියම මුතුමැණිකෙට තවත් ඉවසිය නොහැක. ජයතුගේ දෑසේ ගිනියමමෙන් පැළොල් පැහැයෙන් යුතු මුතුමැණිකෙගේ තත්පුඩු කුණු ලේ රතට හැරුනේය. තත්පුඩු හිරි වැටි ගියෙය. "අනේ අයියංඩි.." ඇය ඉහ මත නවතත් හිටි සිටි දියරෙද්ද වහා ලැමට උස්ස උස්ස ගත්තේය.

ජයතුට එය ඉවසුම් නොදුන්නේය. මෙවර ජයතු ඇගේ දිය රෙද්ද පහතට කළේ නම් බලහත්කාරයෙන්මය. එහෙත් කෂණයෙන් යමක් සිහිව ඔහුගේ හිත කීරීගැසී ගියේය.

"උඔට වසානවක් තිබොත් කවදාක හරි මුතුමැණිකෙගේ තන්ගැට දෙක දැකගන්ට..., ඕන්න බලහං..., මම අද මේ කියැවුවේ මුසාවක්ද කියලා..., මුතුමැණිකෙගේ තන්ගැට දෙක සුදට සුදේ ඇත්තේ..., හමේ පාටෙන් කියන්න

ප්‍රථමින් ඒකිගේ තන්පුඩු අපේ උන්ගේ වයේ කළුවට නැතුවය කියලා.., අර සිගිරි නගින්ට එන සුද්දිලා එකියකගේ වගේ ඇති ඔන්" මිතුරන් කැල එකතුව, ගැහැණුන් දියේ එබෙන දෙස හොරහින් බලා සිටියෙදි, එක් මිතුරෙකු මුතුමැණිකේ ගැන කී කතාව ජයතුට එක් වරම සිහි වුනේය.

"ඒකා කියැවුවා හරි.." ජයතුට මෙදින ඔහු කෙරෙහි නැගුණේ කෝපයක්ය. ඒ ආදරක් තිබුණත්, මේ වස්තුව තමා සත්තක වෙයැයි සිතා නොසිටියත්, "දැන් මේකී මගේ" යැයි ජයතුට දැන් සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් මුතුමැණිකේ ගැන මිතුරන්ගේ හිතේ ඇති කාමුක සිතුවිල්ල මෙදින ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේය. "ආයේ ඔහොම කඩොප්පුලී කතාවක් මයේ කණට වැටුනොත්, මම බාවනවා උන්ව.." ජයතුට මෙදිණ මිතුරන් ගැන දැණුනේ තරහවක්ය. එහෙත් ආඩම්බරයක්ය.

ජයතුගේ මේ ඉවසුම් අනිමිසලොවන දෙනත් බැල්මෙන්, මුතුමැණිකෙගේ විලිය තවත් වැඩි වූවය. ජයතුගේ බැල්මෙ ගිනියමෙන් ඇයට තන් පුඩු පුපුරු ගසන මිහිරකින්, තම ගතම ගිනියම් වෙන වගක් දැණුනාය.

"අනේ යියංඩි ඔහොම බලාන ඉන්නකොට මට විලිසංගේ බැරුවා..." මුතුමැණිකේ නැවත වරක් දියරෙද්ද ලැමද වැසෙන්නට ඔසවා ගත්තාය.

"එපා මයේ සුදුමැණිකේ....." ජයතු නැවතත් ඇගේ දිය රෙද්ද බලෙන් පහතට කළේය. ඒ දිය යටට හිස ඔබා ඇගේ පියයුරුවක් බලෙන්ම මුවට ගනිමින්ය.

"අනේ එපා අයියංඩි.. අනේ එපා.., එපා.." මුතුමැණිකේ ජයතුගෙ හිස දෙතුන් විටක් ඉවතට තල්ලු කළාය. ඒ මිහිර අනවැසි නිසාවෙන් නොව, එක් වරම ඉඩ නොදෙන පොදු ගැහැණුකම නිසාවෙන්ය.

පියයුරුවට දැණුන ප්‍රථම පුරුෂ උනුහුමේ පහසෙන් "අනේ අයියංඩි....., එපා.., එපා.." යැයි වූ, ගැටිසියකගේ පොදු ආශාවේ විලිබරිත කෙදිරිය සිගිරි ඇලේ දෝරේ ගලා ගියේය. ඇයට තවත් ඉවසන් ඉන්නට බැරිය. යටි කය නැවුම් මිහිරකින් තෙපුල් දෙන්නේය. "ආහ්.. මයේ අයියංඩි....." මුතුමැණිකෙගෙ යෝනි පතල ගිනියම් උණුහුමෙන්, ඉක්මණ සුරාංතයකින් කැලතී ගියේය.

මුතුමැණිකෙට දැඩි මිහිරක් දැණුනේ ජයතුගේ තන් හුරතලයෙන් නොවේය. "මයේ තන් දෙක දැන් පිරිමියෙක් උරනවා" යැයි වූ ගැටිසි පොදු කාමුක සිතුවිල්ලෙන්ය. ඒ මිහිරේ කැලතුමෙන් දිය යට ඇති ජයතුගේ හිස, මුතුමැණිකේ ලැමදට තවත් තදකොට ගත්තේ නොදැණීමය.

දිය යට හුස්ම අල්ලා ඉඳ මනා පුරුද්දක් ඇති ජයතු, මුතුමැණිකෙගේ දෙනන මාරුවෙන් මාරුවට, මිණිතුවක් දෙකක් උරා බිටුවේ උමතුවෙන්ය. මුවෙන් නිදහස් පියයුරුව අත්ලෙන් මිරිකුවේ ගිනියම් ගිනෙන්ය. විටෙක සිහිනව දත් ගැසුවේ ඉවසා බැරිම තැන ය

ඒ සෑම උමතුවකින්ම ඔහුගේ ලිඟුවත් අමුඩය තුල මුරංඬුව දහ ලෑවේය. දිය තුල සිහිලෙ ඇතත්, කොෂ දෙකේ ශුක්‍ර උණුහුමෙන් පැහැනේය. බිඳුවෙන් බිඳුව සතුටු කළු දියට වැමැරුවේය. එහෙත් මුතුමැණිකේ එක් සුරාන්තයක් විඳි බව ඔහු නොදන්නේය.

"මගේ සුදුමැණිකේ... මම උඹට දුකක් දෙන්නේ නෑ.." තෙවණ මිණිත්තුවෙදී දියෙන් හිස ඔසවා හොඳ හුස්මක් ගත් ජයතු මුතුමැණිකෙව බදා ගත්තේය.

"මං දන්නවා අයියංඩ්....." එහෙත් මුතුමැණිකෙට මෙවලේ ජයතුගෙන් ඇවිසි වූයේ ඒ ලංගතුව නම් නොවේය. එබැවින් මුතු මැණිකේ තම දෙපියයුරු තැලි, වජ්‍යය යන තරමේ තදින් ජයතුව බදා ගත්තේ ඉවසුම් නැතිවය.

"මං පුළුවන් උපරිමයෙන් උඹව රකිනවා..." ජයතු ඇගේ නිරුවත් පිට කය පුරාවට දැන මෘදුව ගෙන ගෙන ගියේය.

"මට ඒක දැණෙනව අයියංඩ්" ඇයට ඒ විශ්වාසය නොතිබුණා නොවේය. එහෙත් මෙවෙල නම් ඇයට ඇවැසිව ඇත්තේ ඒ විශ්වාසය නොවේය. ඇවැසිව ඇත්තේ, ප්‍රථම වරට ලිඟුවක උණුහුම විඳගන්නට ඇති හදිසිය ය.

"මං කවදාවත් දුකක් දෙන්නේ නැතුවා.." ජයතු ඇගේ වතට තෙරපුණේය. එහෙත් ජයතුගේ ලිඟුව ඔහුටත් හොරෙන් මුතුමැණිකෙගේ යටි බඩවතේ දැවටුනේය.

දිය යටින් උවත් ප්‍රථම වතාවට, මුතුමැණිකෙට ලිඟුවක උණුහුම දැණුනේය. ඇගේ ගතම ඒ නුහුරු උණුහුමෙන් කිති කැවී ගියේය. "සේතුවාගෙ වයේ මේකගේ ඉස්ගෙඩියත් දැන් රතට, රතේ ඉහගහලා ඇතෙත්" එහෙත් ඇගේ හිත කැලති ගියේ නම් ඒ සිතුවිලෙන්නම් නොවේය. ඇගේ හිත කැලති, හිරිවැටී ගියේ "හිස් ගෙඩියව මට කටට ගන්නට කියවිද..?" යැයි වූ ගැටිස්සියකගේ පොදු ආශාවේ ඒ නොහික්මුණ කමෙන්ය. දැක ඇති දෑ ඇයට සිහි වුනේය. මැවුන ඒ රූප පෙළේ නොහික්මුණ උච්චතමයෙන් ඇයට නැවතත් යටි තොල විකුනේ විකුනේ නොදැණීමය.

ඒ ගැටිසි ආශාව ඇය සපතකොට ගත්තේ තම යටිකයන් ජයතුට නොදැණෙන්නට, ඔහුගේ යටිකයේ දැවටෙන්නට අරිමිණිය. විටෙක දියේ කැලතුමෙන් ගතට වාරු නැති බවක් අඟවමින්, ජයතුගේ දෙපා අතරට පයක් ගෙනයමින්, ඔහුගේ ලිඟුව දෙපා ඉස්මත්තේ යහමින් දැවටෙන්නට ඉඩ හරිමිණිය. ඇයට බාදාවක් වූයේ තම ඉහට ඇඳ හිටි ජයතුගේ දියසරම පමණක්මය.

නොහිතා උනත් අමුඩ පොට්ටණිය ඇගේ දෙපා මුල්ලේ දැවෙටෙන විට ජයතුට දැණුනේ හිත කිලිපොළායන මිහිරක්ය. මේ පළමු වරය. ඔහුත් මුතුමැණිකෙට නොදැණෙන ලෙසට, තම අමුඩ පොට්ටණිය ඇගේ දෙපාමුල්ලට විටෙන් විට දැවටෙන්නට ඉඩ හැරියේ ඉවසුමෙන්ය.

දෙපා මුල්ලේ අමුඩ පොට්ටණියක් දැවටෙන්නේ ප්‍රථම වතාවට උවත්, ජයතු දැන් නම් මේ තෙරපුම දෙන්නේ හිතා මතාම වග මුතුමැණිකෙට සැකයක් නොවින. එහෙත් මුතු මැණිකේ මේ ඉහ පද්දා සහයක් දෙන්නේ හිතා මතා වගක් ජයතුට නම් නොතෙරුනේය.

මෙවැනි මොහොතක පිරිමියෙකුට දිය යුතු මිහිර, ඒ ශූංඟාර හැසිරීම, මුතුමැණිකෙ නොදැන සිටිනවා නොවේය. ඕනෑ තරම් රතියන්, අධිකාමුක සුතියන්, ඇයට දැක හුරු පුරුදුය. තැබිය යුතු පියවරයන් ඇය දන්නේය. එහෙත් මේ ඇගේ ප්‍රථම වතාවය. පුරුෂයෙකු හමුවේ ගැහැණියකගේ ප්‍රථම විලිඛිය ය. පොදුවේ අනෙක් ගැහැණුන් මෙන් මුතුමැණිකෙත් මෙවලේ සිතුවේ එය ය. එහෙත් ජයතුගෙන් ඊලඟ පියවර ඉක්මණ්ණකොට පැතුවේ පොදු හැම ගැටිස්සියක මෙන් ඇයත් උමතුවෙන්ය.

රතියන් ඕනෑ තරම් ජයතුත් දැක ඇත්තේය. වෙන්නට ඕනෑ දේ හා තැබිය යුතු පියවරයන් ඔහුත් හොඳ හැටි දන්නේය. එහෙත් ඔහුගෙන් මේ ප්‍රථම වරය. හිතේ නොසංසුන් බව මෙන්ම මුතුමැණිකේ හා පළමු එක්වීම ම නිසාවෙන් දඩබ්බර වෙන්නට ඔහුටත් හිතක් නැත. ඔහුත් නිසිතැනට එන්නේ ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන්ය.

වැලඳ ගැන්ම, ස්පර්ශය මිණිත්තුවක් ගෙවෙන විට දෙදෙනාගෙම හිත් හොඳ හැටි ගිනියමේය. මුතුමැණිකෙගේ විලියත් ගිනියම නිසාවෙන් යන්තමට බැස ගිහිණිය. ජයතුටත් අනෙක් පියවර වෙත යන්නට ඉවසිල්ලක් නැති තරම්ය. අමුඩ පොට්ටණිය තුල හිරව දහලන ලිඟුවත්, සතුටු කළු වගුරවමිණි ඊලඟ පියවර වෙත ඔහුව කෙරුමේය. හිතට දහසක් වලත්ත දේ කීවේය. කොෂ දෙකේ ශුක්‍ර නලියන්නට ගෙන ඔහුගේ හිත නොසන්සුන් කළේය. ඒ මිහිර ඊලඟ පිම්ම වෙත ඔහුගේ දැනට උමතු දිරියක් එක් වරම දුන්නේ, ගතත් හිතත් තිගස්සා දමමිණිය.

"අනේ අයියංඩි..... මට බැරුවා.. මේ ගිණි දවාලේ මට විලියයි" අවැසි වූයේ එයම උවත්, ජයතුගේ අත ඉහ මත නැවති ඇති, දියරෙද්දේ ගැටය මත නතර වෙත්ම මුතුමැණිකෙගේ හිත විලියෙන් ගැහෙනට ගත්තේය.

"අපි දෙන්නා විතරයි නොවැ..." ජයතුගේ හිතේ තිගැස්ම අහිබවා අනේ තිගැස්ම තිවාර වුනේය.

"ඉස් ඉස්සෙල්ලා වෙන්ට තියෙන එවුවා රාත්‍රියක වෙලා, විලි බිය ඇරුනම මිසක්කා.. මේ ගිණියම් දවාලේ මහා හෙළුවත් පාන්ට නම් බැරුවා"

පුරුෂයෙකුට මහා හෙළුව පානා ගැටිසි ආශාවේ මිහිරෙන් යටි හිත ඉපිල ඇතත්, මුතුමැණිකෙගේ උඩු හිත නම් විලිබරිතව ගැහෙමිණිය. මුතුමැණිකේ ජයතුගේ උරහිස් පතුටේ හිස තබා ගත්තේ ඉහ රෙද්දේ ගැටය අත් නොහැරමය.

"ආයේ ඔය ඩිංගට විතරක් විලියක් දැන් මොකට...?" ඇයගේ කෝල විලි බවෙන් ජයතුගේ හිත කැලති ගියේය.

"අනේ අයියංඩි..., මට බැරුවා මට බැරුවා, ඒ කොටහා රාත්‍රියට" මුවෙන් එලස පිට උවත්, මුතුමැණිකෙගේ හිත පැතුවේ, ජයතු බලහත් කාරයෙන් මේ විලි බව බිඳ දමන හිතුවක්කාර කමය. ඇයටත් ඔහුව තවත් මුරණ්ඩු කර ගන්නටය.

මුතුමැණිකෙගේ විලිබරිත බවෙන් ජයතුගේ මුරණ්ඩු කම දෙගුණ, තෙගුණ වුනේය. මුතුමැණිකෙගේ අකමැත්ත නොතකා ඔහු දිය සරමේ පළමු ගැටය බලහත් කාරයෙන්ම ලිහිල් කළේය.

"අනේ..., එපා, එපා....., අයියංඩි අනේ එපා.." මුතුමැණිකෙගේ ගැටිසි විලියෙන් වනපෙත උනුහුම් වුනේය. සිත ජලය ගිනියම් වුනේය. ඇයට මෙවලෙ නම් දැණුනේ සැබෑ විලියක්මය.

"දැන්නම් ඉවසුම් නැතුවා මයේ මැණිකේ..." දරදඩු බාහු යුගලයෙන් මුතුමැණිකෙව හිරකොට ගත් ජයතු, ඇගේ ඉහ මත නතරව ඇති එකම වත, සරමේ ගැටය ලිහා දැමීමේය.

ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට, වලවුවෙන් පිටස්තර තැනක, මුතුමැණිකෙගේ පූර්ණ හෙළුව බැබළුනේය. පුරුෂයෙකුගේ නෙත හමුවේ විලිබරිතව රත්පැහැ වුනේය. "මං පිරිමියෙක් ඉස්සරහා හෙළුවෙන්" ඇගේ ගතත් හිතත් ගැහෙන්නට ගත්තේය.

අනෙක ස්ත්‍රී හෙළුවන් දැක ඇතත්, මුතුමැණිකෙගේ නිරුවත හමුවේ ජයතුගේ හිතත් මොහොතකට ගල්ගැසුනේය. "කිඳුරියක්..." ඔහුට අවැසි වූයේ ඇගේ රුව කුළුණුලේ විඳිනටය. දියපාරේ ගසාගෙන යන්නට හැඳුව සරම අතට ගත් ජයතු, මුතුමැණිකෙගෙන් අඩියක් දෙකක් පස්සට ආවේ, මෙතුවක් හීනයක් වූ ඒ රුව සැබවින් විඳින්නටය.

ඇත් දළ පැහැයෙන් යුතු මුතුමැණිකෙගේ නිරුවත පුරුෂයෙකු හමුවේ මෙදිණ මේ හා හපුරා කියා හිතහුනාම නොවේය. ඇය නොදැණුවත්වම ඇගේ නිරුවත තවත් එක් පුරුෂයෙකුට ඕනෑ හැටියට හිනැහී තිබුණේය. යන්නමට සැකයක් ඇතත්, මුතුමැණිකේ හාංකවිසියක් වත් ඒ ගැන දන්නේ නැතිය. එබැවින් මුතුමැණිකෙට දැනෙන්නේ මේ කුලුණුලේ යැයි කියාය.

ජයතුගෙ හුස්ම පොදත් මොහොතකට නතර වුනේය. ගතට හරියන උඩු අතට පිහිටි පියයුරු යුග්මය, සිහිං ඉහ සුහ, විසල් නිතඹ, රඹු කදන් දෙකක් වත් විසල් කලවා යුග්මය, වතේ ඒකාකාරී පැහැය, මෙතුවක් කල් ඇය වතෙන් වසාගෙන සිටි හැඩකාර රුව ජයතු පූර්ණව දුටුවේ මෙදිණය. සිරුරේ අවපැහැයකට යමක් ජයතු දුටුවා නම්, ඒ යන්නමට සිහිංව මතු වූන යෝනී මව්ලත්, නිතබෙන් පහළට කඩා හැලුන කේෂ කලාපයෙන් පමණක්ය. "සුද්දිලා එකියක්ම තමා..." ගම්තුලාවේ සිටින ගැටිසි, ගැහැණු බහුතරයකගෙ නිරුවත ජයතු දැක ඇතත්, මේවත් පැහැපත් ගම්තුලාවේ කතකගේ රුවක් ජයතු මේ දැක්කාමය.

එය සැබැවක්ය. ජීවිතය ගැටගහා ගන්නට මේ කර්කෂ පොළව සමහින් පොරබදින ගම්තුලාවේ ඉන්නා බොහෝ ගැහැණුන්ගෙ ගේ පැහැය තලෙළය. එක්කෝ කළුය. ගැටිස්සියක් නම් රූපය ගැන තරමක් උනන්දුය. විවාහක නම් රූපය ගැන උනන්දුවක් නැති කමෙන් කය වැහැරිලාය. වරක් දෙවරක් කිරි බරෙන් නිදහස් දෙතන් පහතට වැක්කෙරිලාය. ජීවත් වෙන්නට පොළව සමඟ වෙන ඔටුවෙන් ඔවුන් හෙමිබත් වෙලාය. වයසට වඩා වැහැරිලාය. මේ කරුමයෙන් බේරී සිටින්නේ වලවුවේ ඇතියන් පමණක්මය.

වලවුවේ ඇත්තෝ වෙනස්ය. ගිණියම් අවු කද අමු අමුවේ ඔවුනගේ කය සිප නැති තරම්ය. ගමණ බිමන් කරත්තයෙන්ය. කටුවැලක පැටලුන සිරුමක් වත් ඔවුනගේ කයේ නොමැතිය. අතට පයට මෙහෙකරුවන්ය. රුව, සැපේ වඩන අහර තුන් වෙලටමය. සිමෙන්ති පොළව මිස ගිණියම් පස් පොළවක් සිප නැති නිසාවෙන් ඔවුනගේ යටිපතුල් පැළොල් පැහැතිය. වලවුවේ ඇත්තියන් හා ගමේ ගහැණුන් රූපයෙන් වෙනස්ව ඇත්තේ මේ නිසාවෙන්ය.

පැතු වේ මෙයම උවත්? ඇවැසි වූයේ ද මෙයම උවත්? පුරුෂයෙකු හමුවේ කුලුඳුලේ නිරුවත් වීමේ විලියෙන් මුතුමැණිකේ ගත, හිත කිතිකැවී ගියේය. "අනේ අයියංඩි.. දෙන්ට දෙන්නට ඔය සරම් කොටේ.. අනේ දෙන්ටකෝ.." ඇය රහස් පෙදෙස දැතින් වසා ගනිමින් ජයතුට පිටුපා හැරුණාය. එහෙත් මේ වූන සංතෘප්තියට නොසතුටු ව නොවේය. "මම පිරිමියෙක් ලඟ හෙළුවෙන්" විලියක් තිබුණත් ඇගේ හිත වූයේ සතුටෙන්ය. ගත ඒ මිහිරෙන් අවදිවය.

"පුක පැත්තා කළගෙඩියක් වගේ" තට්ටම් දෙක ගිලා නොබැසී කතක් ජයතු ගම්තුලාවේ මේ දුටුවමය. ඔහුගේ ලිහුවට දැන් නිවනක් නැත. ඉවසුම නම් දැන් කොහෙන් නැත. හොඳ හුස්මකින් ලය පුරවාගත් ජයතු කිමිද ගොස් හිටගත්තේ මුතුමැණිකෙව දැනට ඔසවා ගනිමින්ය.

මුතුමැණිකෙගේ නිරුවත් කය ජයතුගේ දැන මත දැන් දියෙන් ගොඩය. පූර්ණ නිරුවතෙන් කුළුඳුලේ පුරුෂයෙකු තුරුලේය. "අනේ අයියංඩි... අනේ අයියංඩි.." මුතුමැණිකෙට පෙරට වඩා විලියක් මෙවලේ දැණුණාය. ඇය ජයතුගේ ගෙලවට දැන යොමා ඔහුව බදාගත්තේ නම් පරිස්සම ගැන හිතාය.

එහෙත් ජයතු සිහි විකල්ලෙන්ය. නිරුවත් මුතුමැණිකේ දැහලිල්ලත් ඔහුට සතුටක්ය. එහෙත් දියෙන් ගොඩ ගල්තුලාව මත ජයතු ඇයව දිගා දිගා කරගත්තේ නම් පරිස්සමටය. පිටවතට රළු වැල්ල නොදැවටෙන්නටය.

"ආයේ දැන් නම් ගැලවුමක් නැතුවා.." වෙන්නට යනදේ තවත් සැක නැත. හිත ඉවසුම නැතත්, බියකුත් නැතුවම නොවේය. ඇයගේ යටි බඩත් දැන් සිහිංච රිදෙන්නට ගන්නේය. විටෙන් විට දැස ජයතුගේ මුඩ පොට්ටණිය වෙත ඇදෙන්නේය. මේ කුලුඳුලේ පුරුෂයෙකුට තම කය බාර කරනා කන්‍යාවියකගේ හිතේ පොදු තිගැස්මය.

ජයතුගේ දැන අමුඩකෙටිය වෙත කිට්ටු වෙත විට, මුතුමැණිට සිහිං දහඩියකුත් ඉනුවෙය. හිත ගැස්සී ගියේය. "අනේ අයියංඩි.. ඉස් ඉස්සෙලා වෙච්ච කොට මහා දවාලේ නම් බැරුවා.... අනේ ඩිංගක් කියන දේ අහංටකෝ.." සිහිං දැහලිල්ලක්ය. ඇයට සැබවින්ම මෙවලෙ නම් සිතුවේ රාත්‍රිය යහපත්ය කියාය.

ඇගේ දැහලිල්ල හැඩි දැඩි ජයතුට වගක් නොවින. කොටියෙකුට මුව පොවුවෙකු හසු වූවා මෙන්ය. පොදු හැම පිරිමියෙක්ම මෙන්ම ජයතුත් මණාප මේ දැහලිල්ලටය. ඉහ බැඳි දියණුලෙන් ජයතුගේ අමුඩ ලේංසුව ගැලවුනේය.

"මේකගේ තරම..." ජයතුගේ ලිඟුව නෙත ගැටුන විට මුතුමැණිකේ දැසත් විසල් වුනේය. මේ ඇය දිවියේ දුටු තෙවන ලිඟුවය. දැක ඇති අනෙක් ලිඟුවන්ට වඩා නාඹරය. හොඳ හැටි දැක ඇති සේතුවාගේ ලිඟුවටත් වඩා තරමක් විසල්ය. එහෙත් ඇයට හිතන්නට ලැබුනේ එපමණක්ය.

දෙපා දරදඩුව ජයතුගේ දැනට හිරවෙන විට මුතුමැණිකේ දැස තදින් පියවා ගත්තාය. තටඹා යෝනිය හකුළවා ගත්තාය. හොඳ හුස්මකින් ළය පුරවා ගත්තාය. එහෙත් ලිඟුව යෝනී දෙතොල් අතර දැවෙට විට ඇය තිගැස්සී ගියාය. උඩු යෝනී දෙතොල මැත් වී ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් ලිඟුව තෙරපෙන විට ඇය දත්මිටි කැවාය.

දෙතුන් විටක් ලිඟුව යෝනී විවරය මත තද කරත්, රිංගවිම සිතුව තරම් ජතුට පහසු නොවුනේය. ඔහුටත් සිහිං රිදුමක් දැණුනේය. එහෙත් ජයතු තවත් හත් හට විටක් ලිඟුව ඇගේ යෝනී දෙතොල මත තබා පෙරට වඩා වෙර යොදා තද කළේය.

"උයි... අයි... ඉන්ට බැරුවා. ඉන්නට බැරුවා... අම්මේ..." මුතුමැණිකෙට දැණුන රිදුම සුලුපටු නොවුණි. යෝනී දෙතොල දෙපලුවෙන වගක් ඇයට දුණුනාය. ඇගේ දැසත් විසල්ව ගියේය. ඇය දැනින් ගල් පතුරට ගැසුවේ "අනේ.. අයි... එපා.. එපා.. මං මැරිලා යාමි..." යැයි කියා සිහිං හැඩුමෙන්ය.

දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සෙයෙකු මෙන් වූ මුතුමැණිකේ දැහලිල්ල ජයතුගේ මුරංඩු කම තවත් තිවාර කළේය. කාන්‍යාවියකගේ වෙදනා බරිත හඬෙන් ඔහුගේ දෙසවන් සතුටෙන් පිරිගියේය. ඒ හඬ, ඒ දැහලිල්ල ඔහුගේ හිත ඇවිස්සුවේය. ලේ උනා ලිඟුවට නව ජවයක් ලැබෙන වග ඔහුට දැණුනේය. එතුලින් දැඩි තෙරපුමක් ඔහු මුතුමැණිකෙට දුන්නේය.

ලිඟුව දැවටෙන්නේ යෝනී විවරයට මදක් ඉහළින්ය. තෙරපුම දැණෙන්නේ එතනටය. "ආහ්.. ඉන්ට, ඉන්ට, අයි... ඩිංගක් ඉන්නට.." මුතුමැණිකේ අතක් පහළට දමා ජයතුගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේය.

ඇය මේ ලිඟුවක් ස්පර්ශය ලද ප්‍රථම වතාවය. ඇයට ලිඟුවක උණුහුම දැණුන මේ ප්‍රථම වතාවය. එහෙත් ඒ ගැන හිතන්නට, ඒ උණුහුම විදින්නට දැන් මේය වෙලාව නොවේය. ජයතු මද කිපුන හස්තියෙක් මෙන්ය. ජයතුගේ ලිඟුව මුරංඩුවෙන්ය. දැන් නම් බේරුමක් නැත, බේරෙන්නටද ඇවැසි නැත. හොඳ හුස්මක් ගනිමින් ඇය ලිඟු හිස යෝනී පැල්මේ පහතින්ම තබා ගත්තාය.

යෝනියක් තුලට කුලුඳුලේ රිංගන ජයතුගේ ලිඟුවටත් දැණුන රිදුම සුලුපටු නොවුනේය. හිර බව නිසාවෙන් ලිඟුව පතුරු ගැහි යන වගක් ඔහුට දැණුනේය. ඔහුත් නාඹරය, ඔහුගේ ලිඟුවත් නාඹරය. එහෙත් කන්‍යා සිවිය බිඳ දැමීම, කොලු හිතක ඇති සැහැල්ලු සිතුවිල්ලක් තරම්, පහසු නොවන වග ඔහුට ඇඟුනේ මෙවලේය.

එහෙත් ප්‍රථම වරට දැණුන යෝනී ස්පර්ශයෙන් ලිඟුවට නව ජවයක්ය. යෝනී දෙතොලේ හිර බවෙන් ලිඟුවේ උඩු හම ටිකෙන් ටික පහතට ඇදුනේය. ලිඟු හිසට යෝනියක උණුහුම් දැණුනේය. රත්පැහැ ගිනියම් ලිඟු හිස, ඇගේ කන්‍යා සිවිය අභිමුඛ මඳක් නැවතී ලෙංගතු සිනහවක් පෑවේය.

සොලොස් වසරක් තම මෙහෙවර ඉටුකළ මුතුමැණිකෙගේ කන්‍යා සිවියත් ජයතුගේ ලිඟුවට හිනහුනේ ආඩම්බරයෙන්ය. එහෙත් සේවා කලය දීර්ඝ නිසාවෙන් ඇයට වෙහෙසය. නිදහස් විම සතුටක්ය. "දැන් ඉතින් උඹට අවසරයි.." වසර දහසයක් තිස්සේ කළ මෙහෙවර නිමා කරමින්, මෙතුවක් ඇයව පරිස්සම් කෙරුව කන්‍යා සිවිය ලිඟු හිසට දුන්නේ නිදහස් උණුහුම් හාදුවක්ය.

කුලුඳුලේ යෝනී දෙතොල් දෙබෑ වෙන රිදුම මිහිරක්ය. එහෙත් ලිඟුහිස කන්‍යා සිවියට දුන් හාදුව නම් මුතුමැණිකෙට රිදුමක්ය. "ආහ්... අම්මේ.. ඉන්ට බැරුවා..." හම ඉරුමෙන් යටි කයෙන් නැගුණ වේදනාව දරාගත නොහැකි තැන ඇය කෑ ගැසුවාය. මෙතුවක් පරිස්සමට වූ කන්‍යා සිවිය බිඳී යන වේදනාව ඇය දත්මිටිකා ඉවසගත්තාය.

ප්‍රථම සංසර්ගය මෙතරම් වේදනාකාරී යැයි මුතුමැණිකේ සිතා නොසිටියාය. ඇය දැන සිටියේ, දැක රතියේ මිහිර පමණක්ය. "අනේ අම්මේ... මට බැරුවා.., මට බැරුවා.." ඇය ගල්පතුර ඇහිලි තුඩෙන් පහරු ගැවාය. දැන ගුළිකොට ගල්පතුරට ගැසුවාය. ලිඟුව යෝනී විවරයේ මස්කොට්ටා ඇත් කරමින්, ඇතුලටම රිංගන විට, යටි බඩ තද කොට ගත්තාය. "ආහ්.. අනේ අයියංඩි.., අනේ අයියංඩි.., මාව මැරිලා යයි.., ටිකක් ඉන්ට, ටිකක් ඉන්ට" ඇය ජයතුව තල්ලු කරන්නට උත්සහා කළාය.

එහෙත් කන්‍යා සිවියක් බිඳ දැමූ පොදු පුරුෂ ආඩම්බරය ජයතුට නව ජවයක් දුන්නේය. ලිඟුවටදැණුන රිදුම ඔහුට වගක් නොවුනේය. මුතුමැණිකෙගේ මේ දැහලිල්ල ඔහුගේ හිත තවත් කලතා දැමුවේය. හොඳ හුස්මක් ගත් ජයතු, ඇයගේ තල්ලු කිරීමේ බලයට අවනතව ලිඟුව ඉවතට ගත්තේය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට හිතන්නට ඉඩක් නොති‍යාම, ප්‍රහල ප්‍රති හලයකින් ලිඟුව නැවත් ඇගේ යෝනියට ඇතුල් කලේය.

"ආහ්..... අම්මෝ..." මුතුමැණිකෙට දැණුන රිදුම සුළුපටු නොවින. දැස් අහින් කඳුළු බිඳුන් විසිරින. වෙදනාව මතින් හත් අට විටක් ලිඟුව යෝනිය ඇතුළත උස්පහත් වෙන විට ඇගේ ගතේ හයිස වියකින.

ජයතුට නම් දැණෙන මිහිර සුළුපටු නැත. යෝනිය ඇතුළත මස් ගොබ හිරට හිරේ ලිඟුව වෙලා ගන්නා අපුරුව මණරමිය. "මමත් ගැටිසියක්ව ගැණියෙක් කරා එහෙනම්..." හිතට ආඩම්බරයක්ය.

ජයතුගේ පහළොස්වන ලිඟුපහරෙන් මුතුමැණිකෙට යම් සැනසුමක් දැණුනාය. ජයතු මහංසි හරින වගක් ඇයට දැණුනාය. ලිඟුව යෝනී විවරයෙන් ඉවතට ගියවක් යාන්තමට දැණුනාය. මෙතුවක් තිබුණ ජයතුගේ ග්‍රහණය ලිහිල්වන වගක් දැණී ඇය දැස හෙමිහිට විවර කළාය.

මුතුමැණිකෙගේ රත්පැහැ ලෙසින් නැහැවුන ලිඟුව දුටු විට ජයතුට දැණුනේ සතුටක්ය. ගැටිස්සියක්ව ගැහැණියක් කළ ආඩම්බරයක්ය. ඒ ආඩම්බරය තවත් තිව්‍යාව ඔහුට දැණුනේ, මුතුමැණිකෙගේ යෝනී දෙතොල අතරින් තවමත් ගලනා රත්පැහැ රුධිරයෙන්ය. ගල්පතුර පහළට ගලා ගිය රත් පැහැ ලේ රේඛාවෙන්ය.

ඔහුට ලිඟුවේ තැවරි ඇති මුතුමැණිකෙ පිරිසුදුකමේ සළකුණ, ඒ ඇගේ ලෙය පිසදා දමන්ටත් ලෝබ සිතුවේය. ඔහු මුතුමැණිකෙගේ නළලත සිප, ඇය අසලින්ම දිගා වුනේ ලොවක් දිණුව සතුටෙන්ය. "මම දැන් මිණිහෙක්... මම දැන් මහා මිණිහෙක්" ඔහුගේ හිත ආඩම්බරයෙන් කෑ ගැසුවේය.

මිහිරක් නොලද, රිදුම තවමත් අඩුවක් නැත. එහෙත් "මං දැන් මහා ගැණියෙක්" යැයි සතුටෙන් මුතුමැණිකෙගෙ හිතත් ඉපිලය. එබැවින් ජයතුගේ දෙතොල් නළලත මත දැවටෙත්ම, තවමත් දැණෙන රිදුම අමතක කොට "අනේ නිකන් ඉන්ට..., නපුරා..." යැයි, මුතුමැණිකේ ජයතුට කීවේ තුන් හිතක වත් තරහෙන් නොවේය. තමා ගැහැණියක්ව කළ මිණිහා කෙරෙහි බැඳුන හිත උතුරා ගිය ලෙංගතු ආදරයෙන්ය.

පොදු හැම ගැහැණියෙක්ම මෙන් මුතුමැණිකෙත්, කන්‍යා භාවය බිඳි ගිය පසු, හිරිවැටි ඇති යටිකය අත ගා ඇඟිලි තුඩු බැලුවාය. රත්පැහැ තම ලෙසින්, ස්ත්‍රියක් ජීවිතයේ දෙවන වරට සතුටුවෙන ප්‍රීතිය මුතුමැණිකෙත් මෙවලේ අත්වින්දාය. "මම දැන් මහා ගැණියෙක්.. මටත් දැන් මිනිහෙක් ඉන්නවා" ස්ත්‍රියකගේ තෙවන උපතෙ සතුටද, ගැටිසියකට සමුදීමේ දුකේ සැහවුන මිහිරද ඇය මෙදින වින්දාය. ඇය ජයතුගේ බාහුව කොට්ටයක් කරගනිමින්, හිත නිදහස් සැහැල්ලුව විඳින්නට ගතටත් ඉඩ හැරියාය.

03

ජයතු හා මුතුමැණිකේ කැලෑ වැදි දැන් පස් දිණක්ය. ආරච්චිල දැන් දරුවාට හිරිහැරයක් නොකර බව ලොකු මැණිකෙට විශ්වාසය. එහෙත් "ආයේ උන්නද.., මලාද.., වලවුවේ එකෙකුටවත් එකී ගැන හොයන්ට තහංචි" අරච්චිල වලවුවේ සැමට තහංචි දමා ඇත්තේය. ඔවුන් ගමට පැමිණි වගට ආරංචියක් නැති කම ලොකු මැණිකෙගේ හිතට වදයක්ය. දරු දුක ඉමහත්ය. ඇය විවාහ දිවියේ ප්‍රථමවරට තම හිමියාට හොරහිං සැලසුමක් හිතුවාය.

ලොකුමැණිකෙට කවදත් විශ්වාස සේතුවා පමණක්ය. ඔහුගේ විශ්වාසය ගැන ඇයට කවදාවත් සැකයක් නැත. ලොකුමැණිකෙ සේතුවාව හොර රහසේ ජතුගේ මව "යසවති" හමුවට යවන්නට සිතුවේ එබැවින්ය.

"රහසක් විදියට කෙරෙන්නට ඕන විදිය උඹම හිතපං..., ගිහින් කියාපං ආරච්චිල ගැන දැන් බය වෙන්ට දෙයක් නැතුවාය කියලා.., මේත් මේ ටිකකත් ගිහින් දීපං. මතක ඇතුව..., තියෙ නම් ජතුවගේ වෙලාපත්කඩේ මම ඉල්ලුවය කියපං..., වෙලාපත්කඩයක් නැත්තම් උපන් වෙලාව අහගෙන වරෙන්" මුතුමැණිකෙගේ ඇඳුම් ආශිතම් ටික එකතුව හොරහින් බැදි, තම කාඹරය මුල්ලේ ඇති පොට්ටණිය ලොකු මැණිකේ සේතුවාට පෙන්වීය.

වලවුවේ මහා ලාම්පුව සුපුරුදු ලෙස, සුපුරුදු වෙලාවට නිම් ගියේය. දෙවන මහලේ ලොකු මැණිකෙගේ කාඹරයට යන මහ සේතුවාට කවදත් හුරුය. අගුල දමා නැති වගත් විශ්වාසය. සේතුවා පුරුදු වෙලාවට, කැටයම් ලැලි පියගැටපෙළේ සුපුරුදු හඬ නංවමින් ලොකුමැණිකෙගේ කාඹරය වෙත පියමැණින්නේය.

"හම්..., උඹ ආවද...? ඇත්ත පලයන්..." ඇය වෙනදා මෙන් යහනෙන් නැගිටෙ නැත.

"අවසර මේ.., ලොකු මැණිකේ.." සේතුවා තෙපර බෑවේය.

"උඹ පලයං.. කොයි දේටත් වඩා මට මේක වැදගත්. ඒ වගේම මේක රහසක්ම වෙන්ට ඕන.. රහසක් වෙන්ට ඕන විදියත් උඹම හිතපං.." ලොකු මැණිකේ රෙද්ද පොරවත් ඇලයට හැරුණාය.

ඉහල මහලට ආ විගසෙන් පහලට බසින්නට බැරිය. එය වලවුවේ කා හටත් සැකක් හිතෙන්නට පුළුවන. සේතුවා සුපුරුදු ලෙස ලොකු මැණිකෙගේ කාඞරයේ දොර මදක් හඬ නැගෙන්නට වසා, කාඞරය ඇතුළත පහතේ එලිය වැඩි කොට, මෙදිණ නුහුරු උවත්, දොර අසලම බිම ඉඳ ගත්තේය.

අඬ හොරාවකට වඩා වැඩි කාලයක් ලොකුමැණිකෙගේ කාඞරයේ ගෙවුව සේතුවා, වැඩි කළ පහත් එලිය නැවත අඩුකලේය. පොට්ටණිය ගෙන දොරෙන් ඉවත තැබුවේය.

"මතක තියාගං.., මේ වගක් වලවුවේ කාටත් දැනෙණ්ට බෑ.." ලොකු මැණිකේ ඔහු සිටින ඇලයට හැරුණේ මෙවලේය.

"අවසර... මයේ පණ දෙවණු කොට" සුපුරුදු ලෙස මෙදිනත් මඳ හඬක් නැගෙන්නට ලොකු මැණිකෙගේ කාඞරයේ දොර වැසුව සේතුවා හිමිහිට පහතට බැස්සේය.

ගුනෙරිස්ගේ නිවස වට, වටයක් සක්මන් කළ සේතුවා, මඳ එලියක් පිටතට පෙනුන කාඞරයක් අසල නැවතුනේය. "ගුනෙරිස්... ගුනෙරිස්.." ඔහු එම ජනෙල් කවුළුවට තට්ටු කළේ හිමිහිටය. ඔහු "ගුනෙරිස්" කියා ඇමතුවේ ජයතුගේ පියා නිවස තුල නැති වග නොදැන නොවේය. සේතුවා මෙහි එන්නට පෙරම, ඔහු හේතේ වග සැක හැරගෙන තිබුනේය.

"කවුදෑ මේ..?" යසවති ජනෙල් පියන අඩක් සැකයෙන් විවර කළාය. එහෙත් අඳුර නිසාවෙන් පෙනුනේ වායාවක්ය.

"මම වලවුවේ සේතුවා.. ලොකුමැණිකේගෙන් රහස් පණිවිඩයක් තියෙයි කියන්ට" සේතුවා අඩියක් දෙකක් ජනෙල් කවුළුව අසලට කිට්ටු වුනේය.

"මේ රෑ ජාමයේ..?"

අඳුර නිසාවෙන් ඔහුව පැහැදිලි නැත. මෙලස දැක අඳුනගන්නට සේතුවාව ඇයට එතරම් හුරුත් නැත. වලවුවෙන් නිසාවෙන් බියකුත් ඇත. "අයේ මොන හෙතෙයක් පාත්වෙනට මංදා.." යසවතීගේ හිතත් යන්තමට සලිතව ගියේය.

"බයවෙන්ට කාරියක් නැතුවා. ආරච්චිල හාමුදුවන්ට හොරෙන් ලොකු මැණිකෙගේ රහස් පණිවිඩයක්.." ජයතු හිස මදක් වැසෙන ලෙස බැඳ සිටි සුමිබරය ලිහික් කළේය.

"පිටිපස්සා දොර ලඟට එන්ට" ඇය සේතුවාව අඳුන ගත්තා මෙන්ම අනතුරක් ද නැති වග වටහා ගත්තාය. එහෙත් ඇගේ හිතට කුකුසක් නැතිවමත් නොවේය.

ඇඳ සිටි සැහැල්ලු යටි හැට්ටය, දෙවුර වැසෙන්නට චිත්තය පොරවා ගත් යසවතී කඩිමුඩියෙන් නිවසේ පිටුපස දොරපලුව ඇරියාය. "එන්ට.. ඇතුලට.." ඇය හිස යොමා වට පිටාව බැලුවේ, කාගේ හෝ ඇස ගැටෙව් යැයි කියා සැකයෙන්ය. ඒ සේතුවා ඇතුලට ගෙන නැවත දොරපියන අඬවල් කරමින්ය.

"ගියා නම් හොඳා.. මයේ හිතේ ගුණෙරිස් රාලහාමීත් හේතේ වෙන්ටෑ" ලොකු මැණිකේ දුන් පොට්ටණියත්, පණිවිඩයත් සේතුවා යසවතීට බාර කළේය.

"ටිකක් හිටින්ට.., බෙලිමල් එකක් වත් දෙන්ට වෙලාවේ හැටියට ලිප අවුළුවන එක තුවනට හුරු නැතුවා. බුලත් විටක් වත් ඒද ගන්ට. මටත් ලොකු මැණිකෙට දෙන්ට පණිවිඩක් ඇතුවා" යසවතී බුලත් හෙප්පුව සේතුවා ලඟටකොට ඔහුට ඉඳගන්නට උයන ගෙයි ඇති බංකුව පැවැය.

"ගුණෙරිස් රාලහාමීත් නැති එකෙ.. වැඩිවෙලා තැත් ගැහෙන එක හරි නැතුවා" සේතුවා අසුන් ගන්නෙ නැතුවම බුලත් හෙප්පුව පමණක් අතට ගත්තේය.

සේතුවාගේ කුලය අඩුය. ඔහුට මේ නිවසේ උවත් උස් අසුනක ඉඳ ගන්නට වරම් නැත්තේය. එහෙත් මෙවලේ ඔහු අසුන් නොගත්තේ නම්, හිත සලිතව ඇති නිසාවෙන්ය. ඒ යසවතී බුලත් හෙප්පුව පාන විට, ඇය දෙවුර වසා සිටි රෙදිකඩ මැත් වී, ඇගේ හැට්ට කර අතරෙන් ඇගේ ලැමඳත් කුප්පි ලාම්පු එලියෙන් පැහැපත් වූ නිසාවෙන්ය.

"ඉඳ ගන්ට.., ඉඳ ගන්ට..., එවුවා අපේ හිත්වල නැතුවා.." යසවතී දොරට හේත්තු වූවාය.

"මේක ලොකු මැණිකේ පණ සම රහසක්.. ආරච්චිල හාමුදුරුවෝ කණ වැටුනොත් මයෙන්, ලොකු මැණිකෙගෙන් හිස් ගැසුම්" සේතුවා එහෙත් අසුන් නොගත්තේය.

"මම දැන උන්නා, ලොකු මැණිකේ අහිතක් නැතුව ඇති කියලා. මෙවුවා අපි උසි ගන්නලා කරාපුවා නෙමෙයි. අපෙ එකාව දඩුකදේ නොහැවුව එක විතරයි ඕන්... ලොකුමැණිකෙට කියන්ට තරහක් ගන්ට එපාය කියලා මේ.., මුංගේ නොසන්ඩාල කම්වලට.

ලොකු මැණිකෙට කියන්ට බයක් වෙන්ටත් එපාය කියලා. උන් දෙන්නා හොඳින්, යහතින් කියලා විතරක් තමා ඕන් අපිත් දන්නේ. දන්න ගජයෙක් අත මම කන්ට බොන්ට ටිකක් යැවැවුවා.

ලොකු මැණිකේ කියැවුව එක්ක සත්ත, හැමදාම කියලා කැලේ ලැගැලා ඉන්ටැයි... හිතාන ඉන්නේ තව දවසක් දෙකක් බලා ආවේ නැත්තන්, එක්කාසු කොරන් එන්නට අපේ එක්කෙනාවත් යවන්ටෙයි කියලා.

ලොකු මැණිකෙට බයක් සැකක් තියාගන්ට එපාය කියන්ට. වලවුවේ සැප පහසුකම් දෙන්නට බැරි උනත්, අපිට දෙන්නට පුළුවන් සැපහසුවක් දිලා සුදුමැණිකෙව අපි බලාගතවය කියලා පොරොන්දුවක් දුන්නය කියන්ට.

වෙලාවකට අනේ හපොයි කියලා හිතෙනවා, සුදුමැණිකෙ දුරදිග නොහිතා මේ කොරගත්ත වින්නැහියට" අවසන් වදන්පෙළ එලෙස කීවත්, ඇයටත් මේ අකරතැබ්බයෙන් සියුම් ආඩම්බරයක් නැතුවාම නොවේය.

"එහෙමයි.... මම ලොකු මැණිකෙට පනිවිඳි දෙන්නම්" සේතුවා ඒද ගත් බුලත් විට කටේ දමා ගත්තේ හෙප්පුව පසෙකින් තබමින්, තමාට යන්නට අවැසි වග අඟවමින්ය.

"ඉන්ට... කොල්ලගෙ වෙලාපත්කඩේ.." යසවති ඇතුල් ගේ දිහාවට හැරුණාය.

යටි සායක් නොමැතිව නින්දට රෙද්ද ඇඳසිටි නිසාවෙන්, යසවතීගේ නිතඹ මණරම්ව සේතුවාගේ ඇස ගැටුනේය. ඇය නොපෙනී යන තුරාවට ඔහුගේ තෙත් තිබුණේ ඒ දිහාවටමය. මේ පුරුෂ හිතය. මිනිහා නැති ගේකට මහ රෑ රිංගුව නොසන්සුන් කමය. ගැහැනියකේ රුව දෙස බැලෙන පිරිමි හිතක වලක්ක, අසංවර කමය.

ලොකුමැණිකේ දුන් පොට්ටණියත් ගෙන යසවති කාශිරයට ගියේ දෙබෙඩි හිතෙන්ය. පොට්ටනිය උඩින් ලෙහා බැලුවාය. මුතුමැණිකෙගේ ඇඳුමිය. "සැකක් නොහිතෙන්ට මෙවුවා ටික එවලා, කොල්ලගේ වේලාපත්කඩේ ඉල්ලුවේ අපේ එකාට විනයක් කොටන්ටද..." මද වේලාවක් ඇය කල්පනා කළාය. "කොල්ලට නපුරක් කොරා කියන්නේ දැන් ඒකිගේ දරුවටම වින කෙටුවා හා සමානයි. ඒකෙන් අවැඩක් වෙන්තේ ඒකිගෙම දරුවට" අවසන ඇය අල්මාරිය තුලින් ජයතුගේ වේලාපත්කඩය අතට ගත්තාය.

දන්නා කලක පටං බුලත් විට ට හුරුව සිටි සේතුවාට, යසවතීගේ බුලතෙන් මුවට දැණුනේ නැවුම් බවක්ය. කට කාරන සැර බවක් නොදැණුනේය. ඔහු වෙනදා මෙන් පළමු බුලත් හැපුමේ ශ්‍රාවය එලියට නොදමා මෙදිණ ගිල්ලේය.

"අපේ කෙනා මුලිවිටි වුන වෙලාවකවත් මම කොල්ලගේ වේලාපත්කඩේ දුන්නය කියලා නොකිවුවොතින් තමා හොඳ..?" ඇය සේතුවා අත ජයතුගේ වේලාපත්කඩේ තැබුවාය.

"මම ඇවිත් ගියාය කියලා කොයිකටත් ගුණේරිස් රාලහමිව දැණුවත් කරා නම් තමා යහපත්. දැන් ඉතින් මේ ගමන් කෙරුවාව අදින් නතරවෙන එකක් නැතුවා මගේ හිතේ...." සේතුවා කීවේ සැබෑවය. ලොකුමැණිකෙගේ ඕනෑ එපාකම්, පණිවිඩවලට අදින් පසුව එන්නට තිබෙන ඉඩ වැඩිය.

"හම්... ඒක හැබෑව. ආයේ එන වංගියක මතක ඇතුව වේලාපත්කඩේ ඇත්නම එන්නට. අපේ එයැයි කොල්ලගේ වෙලාව බලවන්ටත් ඕනැයි කිවුවා" ඇය අවැසි ඉක්මණ කියා පෑවාය.

"එහෙමයි. අවසර එහෙනම්, මේ..., පුළුවන් කමක් තියෙයි නම් ආයේ ආව දවසක ඇත්ත යන්නට, මේ බුලත් දංඩක් පසට යටකොරලා තියන්ට" සේතුවා එලියට බැස්සේය.

"ඒ මක්කෙයි.. වලවුවේ බුලත් වැල් ඕසෙට තියෙද්දී..?" යසවතිට නැගුනේ සිනහවක්ය.

ලාම්පු එලියෙන් යසවතීගේ සිනහව සේතුවාට පෙනුනේ මණරම්වය. "ඇස්වහක් කටවහක් නෑ සි දේවී හිනාහව" ඔහුගේ හිත ඇය කෙරෙහි පැදුනේය. එහෙත් වැඩියමක් හිතන්නට බැරිය. කුලය හරහටය. අවසරක්ද නැත්තේය.

"කට කාරන්තේ නැතුවා.. ඇස්වහක් කටවක් නෑ.., කෙළ ඩිංගත් අපුලක් නැතුව ගිලිං පුළුවන්" සේතුවත් පෑවේ අභිංසක බයාදු කමක්ය.

ඇස්වහා කටවහා බුලතට ඇරිය යුතුමය. ආ ගමන හා වේලාව එවැනි උස් හඬක් නගන්නට සුභ නැත. කට කාරවා බෙට පිඩක් ගැසිය යුතු උවත්, සේතුවා බෙට පිඩක් මෙවලේ බිමට දැමුවේ හඬ නොනැගෙන්නටය. එහෙත් තමා ඒ ඇස්වහා කටවහා ඇරියේ බුලතේ රහටද, නැති නම් යසවතියගේ සිනහාවේ සිරියාවට දැයි කියා ඔහුටත් නොතෙරුනේය.

සේතුවා මද දුරක් යන තෙක් ලාම්පුවත් අතැතිව යසවති බලා සිටියාය. ලාම්පුවේ එලිය වැඩියමක්ම වැටුනේ ඇගේ මුහුණටය. සේතුවත් මද දුරක් ඇවිද ගොස් හැරී බැලුවේ නිකමටය. ඒ බැල්මටත් සිනහවක් පා ඇතුලට ආ යසවතීත්, දොර වසන්නට පෙර නැවත් ඔහුදෙස බැලුවේ නිකමටය.

ඇය දොර වසාගත් නිසාවෙන් මෙතුවක් දිගට දමා සිටි සරම, දණහිස් වලින් උඩ කලවා මට්ටමට සේතුවා කැහැපොට ගසාගත්තේ එවලේය. යසවතියගේ හිතට ඒ රුව මෙවලේ අමුත්තක් එක්කලේය. "වලවු බතේ ගුණේ" ඇයට සිතුවේ එපමණක්ය.

පොට්ටනිය පරිස්සමට අල්මාරිය තුලට දැමූ යසවති ලාම්පුවේ එලිය අඩුකොට නැවතත් යහනට ආවාය. "වලවුවේ බුලත් වැල් ඔසෙට.. එකාට අපේ වැලේ බුලත රහා වුන හැටියක්" ඇයට එය සිහිව නැවතත් නැගුනේ සිනහවක්ය. සිනහව තුලින් ඇයට සේතුවා සරම කැහැපට ගසාගත් රුව නැවතත් මැව්පෙණුනාය. "වලවු බතේ ගුණේ තමා" ඔහු ප්‍රියමනාපය. යසවති ඉහ රෙද්ද බුරුල් කොට, රෙද්ද පොරවත් මුණින් අතට හැරුනාය. එහෙත් සේතුවාගේ රූපය හිතට එක් කළ අමුතු කිතිය නිසාවෙන්, අතක් රෙද්ද ඇතුලට රිංගා මදක් මුරණ්ඩු වෙනතෙක් ඇයට නින්දක් මෙදිණ නොආවේය.

හත් දිණක් පහු උනත්, සේන අත පණිවිඩ ඇරියත් "අද එන්නම්.. හෙට එන්නම්" කීවත් ජයතු හා මුතුමැණිකේ ගමට නාව එක යසවතියගේ හිතට වදයක්ය. ඒ මවු සෙනහසය. ගුණරිස් සිටියෙ වගක් නැති ගානටය. එහෙත් හිත යටින් හිතුවෙන් ඔවුන් දෙදෙනා ගැනය. ඒ පිය සෙනහසය.

"හිතේ බය වෙන්ටෑ..." යසවති උළුවස්සට හේත්තු වූවාය.

"ඔවුවා කොරගන්නට කලියෙන් හිතන්ට ඕන දේවල්" ජයතුගේ පියා, ගුණරිස් බුලත් කෙළ පහරක් පඩික්කමට ගැසුවේය.

"නරකද ඩිංගක් ගිහින් බැලුව නම්.. ඔයැයිලා කිවුවම විශ්වාස කොරයි"

"ඔය කවුරුවත් නලවන්ට මට ඕනකමක් නැතුවා... එන දාක එන්නේ නැතුවයි.."

"වෙච්ච දේවුනා.... ඉන්නේ එකයි" මේ මවගේ දරු දුකය.

"ඔය සෙනේ තමා, එකා යකා කොරේ..... කරුණ උදැලක් හුරුද...? සේරොටම කලියෙන් මදන විහේ ගැහුවා. ඇයි..? මම ඉන්නවනේ කොරන්නට" ගුණේරිසට දරුසෙනෙහස නැතුව නොවේය. එහෙත් සියලු අවැඩ යන්නේ මවකගේ පිටිත්ය. ඒ සභාවය ය.

"එහෙනම් මංවත් යනවා..."

අඹුසැමියන් අතර වූ ඒ කතා බහා එතනින් නිමා නොවුනේය. ගුණේරිස් සිතුවේ තවත් තුණ් හතර දිණක් ඔවුන් වනයේ සිටීම යහපත් යැයි කියාය. ඔහුටත් ආරච්චිල වලවුව තවම හරි හැටි විශ්වාස නැත. ඒ වගක් ඔහු යසවතිට නොකියුවේය.

යසවතිගෙ හිත නම් හොඳ හැටි පැරිලාය. යසවති සිතුවේ ගුණේරිස් සිටින්නේ තවමත් තරහෙන් කියාය. ගුණේරිස් සිටියේ තරහෙන් නොව සභවාගත් ආඩම්බරයෙන්ය. තම ලේයට වලවු ලේ යටවුන අහිමාණයෙන්ය.

ජයතු කුස පිළිසිඳගත් බව දැනගත් දා පටන්, ගුණේරිස් යසවතිව ගෙට කොට තැබුවේය. ඇවිත් බලා යන්නට ඉඩක් දුන්නා මිස, ගුණේරිස් ඇයව හේන් වැඩ තුලින් ඉවත් කොට තැබුවේය.

සැබවින් ඇයට එලෙස මහංසි වෙන්නටත් නොවුමනාය. ගුණේරිස්ගේ හේන් කෙරුවාව යහපත්ය. අත් උදවුකරුවන් දෙනුණ් දෙනෙක්ම සිටින්නේය. ආරච්චිල වලවුවෙන් පසුව ගම්තුලාවේ යමක් හමක් ඇති පවුලකට ඉන්නේ ගුණේරිස්ලය.

ගුණේරිස් යසවතිව කරුණින් ආවේ දාහත් වියෙන්ය. දහා අටවැනි වියෙදි ඇය මවක්ය. කොතරම් උත්සහා කළත් තවත් දරුවෙකුගේ සිහිනය ඉටු නොවින. ඉන්නේ එකේය. උඟට යසවතිගේ ඇත්තේ දැඩි ආදරයක්ය. ගුණේරිසුත් එහෙමීමය. එහෙත් ඔහු ඒ දැඩි ආදරය වැඩිය නොපෙන්නුවේය. දැන් යසවති තිස්පස් වියැතිය.

"හප්පා.... ටිකක් ඉඳලා යමං...." යසවතිට මෙහෙම ගමන් නුරුය.

"මොකද පුංචිමම මේ..., තවම අඩක් වත් නැග්ගේ නැතුවා" සේනට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"දැන් හුරුවක් නැතුවා.... මේ..." ඇය කුඩා ගලක් මත ඉඳ ගත්තේ පාදයේ භීරුන තැන්ක් පෙත්වමින්ය.

සේන ඥාතිකම ඉක්මවා ගිය ජතුගේ හොඳ මිතුරෙක්ය. යසවතීගේ වැඩි මහල් සොයුරියගේ බඩපිස්සාය. ජයතු හා සේන දෙමස්සිනාලය. ජයතුට වඩා සේන හත් මසක් බාලය.

කැලෑ පාරවල් මහින්, ගස් වැල් වල එල්ලෙමින් හොරාරවක් ඇතුලත, නියමිත තැනට යා හැකි වුවත්, යසවතී නිසාවෙන්, වට රවුම නිසාවෙන්, හෝරා දෙකකටත් වැඩි කාලයක් නිසි තැනට යන්නට ඔවුනට ගෙවුනේය. කලකින් නිසාවෙන් යසවතීට මේ ගමන නැවුම්ය. ගම්තුලාවෙ මෙන් කැලය ඇතුල රස්නයක්ද නොමැත. එහෙත් තෙහෙටුවය.

ප්‍රථම අමුසැමි ඇසුරෙන් පසුව ගෙවුන දිණ මුතුමැණිකෙටත් ජයතුටත් මණරම්ය. දෙදෙනාටම රනි සුවය දැන් දැඩි මිහිරක්ය. ජයතු හමුවේ මුතුමැණිකෙට දැන් විලියක් නැති කරමිය. වනපෙතේ නිදහස නිවනක්ය. මුතුමැණිකේ නුහුරු මේ නිදහස වැඩියමක් වින්දේ නිරුවතින්ය. ගලෙන් ගලට, ගහෙන් ගහට පැත්තේ නිරුවතින්ය. දියේ බැස්සේ නිරුවතින්ය. මේ නිදස් බවට ඇගේ හිත උමතු වෙන්නේය. ජයතුට වඩා ගමට යන්නට හිතක් නැත්තේ මුතුමැණිකෙටය.

ජයතු ගල මත සිට දියට පැත්තේ "ජබොස්" හඬින් වනය දෙවනත් කරමින්ය. "පණින්නට..., පණින්ට.." මුතුමැණිකෙත් ගල උඩ මහා හෙලිකොට්ටාවෙන්ය. මෙතරම් උඩක සිට පණින්නට ඇයට ඇත්තේ සිහිං බියක්ය. පෙර දෙතුන් දිණයේ කුඩා උසවල් ඇය පැණ හමාරය. හුරු පුරුදුය. ගුරුහුරුකම් ජතුගෙන්ය.

මුතුමැණිකේගේ සුදානම පණින්නටය. "මයේ සංතෝ...." යසවතීගේ දැසත් විසල්ව ගියේය. "මේකිව මරාගන්නට හදනවද..?" යසවතීට ජයතු කෙරෙහි දැණුනේ තරහවක්ය. "මයේ සංතෝ.. එපා.., එපා..." යසවතීවගේ මුව විවර වෙන්නට හැඳුවා පමණි. ඇයට හිතන්ට ඉඩක් නොතබාම "අයි....යං....ඩී....., ජබොස්..." හඬින් මුතුමැණිකෙත් දියට පැන්නාය. මොහොතක් දෙකක් දිය යට සිට නැවත හිස එසෙවුවාය.

මුතුමැණිකෙගේ හිතට වඩා දියෙහි ගැඹුර දැණුනේ යසවතිටය. ඇගේ ලයට හුස්මක් වැටෙන්නටත් ගත්තේ මුතුමැණිකේ සිනහවෙන් දියෙන් මතු වූන පසුවය. එහෙත් සේනට නම් සිනහා වය. මුතුමැණිකෙව සේනගේ හිතට මණරමිය.

දියෙන් හිස ඉහලට එසවූ මුතුමැණිකෙව ජයතු බදා ගත්තේ සතුටෙන්ය. මුතුමැණිකේ මුහුණේ ජයක්ග්‍රාහී පෙනුමක්ය. දෙන්නා සතුට සතුට වින්දේ දෙනොල් සිප ගැන්මෙන්ය. එහෙත් ඒ අපුරු දසුනෙන් හිත "කිං...." ගුවේ යසවතිගෙය. යසවති නිසාවෙන් අහක බලා සිටියත් සේනගේ හොර නෙන් තිබුණේත් ඔවුන් වෙතටය.

මුතුමැණිකේ පිම්ම පැන හමාරය. යසවතිගේ බිය දැන් පහවය. ඇයට සිහි වූයේ දැන්ය. ජයතුගෙන් මුතුමැණිකෙගෙන් ගත් වතක් නැත්තේය. උපං අමු හෙළුවෙන්ය. මුතුමැණිකෙව මෙලෙස සේන දැකීම යහපත් නැත. ඇයට එක්වරම බැලුනේ සේනගේ මුහුණය.

"සිංගක් එහෙටට වෙලා ඉන්ටයි වෙන්නේ. සතා සිවුපාවට වත් මෙහෙවු වෙලාවක බාදවක් කොරන්නට නරකයි" තම ලේලියගේ නිරුවත් රුව සේන දකිනවාට යසවති අකමැති වූවාය. මෙවැනි මොහොතක බාදාවක් කිරීමත් සිරිත නොවේය.

"මම මේ..., සිංගක් උඩට නැගලා එන්නම්. අපේ අම්මා යක් නාරං ටිකක් ඇත්ත එන්නට කියැවුවා" සේනට විලියක් දැණුනේ නැන්දනිය නිසාවෙන්ය. නැත්තම් ඔහුට මෙය රජ මහලක්ය. ගත හිත පොලා යන, මිතුරු කම අමතක කරන්නට වෙන මිහිරක්ය.

"හම්..." යසවතිත් ඔවුන්ව නොපෙනෙන තරමට දුරස් වූවාය.

"මෙහේ ඉන්දං උස්සන් යන්ට අහවල් යකි නාරමක්.. උංගේ හේන ඉස්මත්තේ ඕසෙට" ඇයට සේන කෙරෙහි නැගුනේ සිනහවක්ය. සේන යකි නාරං කතාවක් කීවේ මෙනෙතින් ගැලවෙන්නට බව ඇයට සැකයක් නොවින. එහෙත් එලස ඔහෝ ඔහු මෙනෙතින් ඉවතට යාම ඇගේ හිතට සැනසිල්ලක්ය.

ඇය සේන යන දෙස බලා ගලක ඉඳ ගත්තාය. කළු මුදුනේ සිට පහළ පෙනෙන අපුරුව මණරමිය. එහෙත් ඇයට ගම්බලාව ඇත්තේ කොහෙදැයි කියා සොයා ගැන්ම අපහසුය. මිණිත්තුවක් දෙකක් ගෙවුන විට කම්මැලි කමක්ය. "අනේ අයියංඩි.. එපා., එපා.." මුතුමැණිගේ සිනහව ඇයට ඇසුනේ යාන්තමය.

"ඇස්වහක් කටවහක් නෑ.., සුද්දිලා ඇතියක් වගේ" ඇයට මැවුනේ පෙර දුටුව මුතුමැණිකේ රුවය. ඇයට ජයතුත්, මුතුමැණිකෙන් නිරුවතින් දියට පැත්ත අපුරුව නැවතත් මැවී පෙනුනේය. "බයක් හැකක් නැති කම" මුතුමැණිකේ ගැන ඇයට ආඩම්බරයක්ය. එහෙත් මුතුමැණිකේ ජයතුව සිපගත් මුරංඩු, දහකාර, අපුරුවෙන් "හිමිප්පී වයේ හිටියට තියෙන විසේ ඉහ මුදුනෙම" ඇගේ හිතත් හිරිවැටී ගියේය. "දෙන්නා තකට තක..." ඒ පුතුගේ මුරණ්ඩු කම ගැනය. එක දිගට ගලා ආ සිතුවිලි රැනෙන්, ඇගේ හිතත් දැන් ඇයට නොතෙරුන අමුත්තකිත්ය. නැවුම් මද උණුහුමෙන්ය.

මුතුමැණිකේ දැන් දඩබ්බරය. ජයතු හමුවේ විලියක් නැතිය. රතිය දැන් හොඳ හැටි හුරුය. දවසට දෙවරක් වත් දැන් රති සුවය නැතුවම බැරිය. දැක ඇති දෑ දැන් ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් ඇය අත්හදා බලන්නේය. එහෙත් ඉවසුමක් ඇති කමෙන් වැඩි තරමක් අසාර්ථක වන්නේය.

අඹුසැමි ඇසුරේ මිහිර ඔවුනට තවමත් කුලුඳුල්ය. හිත තවම රාගයෙන් උම්මත්තකය. දැන් දෙදෙනාම දැක උගත් දේ හැකි ඉවසුමෙන් ගෙනහැර පාන්නේය. තවම මේ ගෙවෙන්නේ ඔවුනගේ මදුසමය ය.

"ඕන්... ඉක්මණුවෙන්ට නං බැරුවා.." මුතුමැණිකේ දඩබ්බර ලෙස ජයතුව ගල්කුලකට හේත්තු කොට ගත්තේ, ජයතුගේ දෙපා මුල දණගසා ගනිමින්ය. ලිඟුව ඉරිල්ලට ඇය පෙරේතය.

"කොහොමෙයි ඉවසාන ඉන්නේ.." ජතුටත් එය මිහිරක්ය. එහෙත් වැඩිවෙලා ඉවසන් ඉන්ට තවම බැරිය. ඔහුට අවැසි ඉක්මණින් ලිඟුව ඇගේ යෝනියට ඔබන්නටය. එහෙත් මුතුමැණිකේ එයට අසතුටුය.

"බෑ.., බෑ.., මට අදනං හොඳ හැටියට උරන්ටම ඕනෑ" මුතුමැණිකේ මුරණ්ඩුව කීවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

අනෙක් දෙබස් පෙළ නැසුනත් "බෑ.., බෑ.., මට අදනං හොඳ හැටියට උරන්ටම ඕනෑ" ඒ හඬ හීනියට යසවතිට ඇසුනාය. මෙවන් මොහොතක ඇයට ඇවිසි ඉරිල්ල කුමක් දැයි යසවතිටත් සැකයක් නැත. "දවසකට වත් මේකී තමා ගෑණි.." යසවතිගේ හිතත් සිහිව "කීං" ගැවේය. පොදු ගැහැණු ආශාව ඉස්මතු වුනේය. දියේ සිටින ඔවුන් දෙදෙනා කවුදැයි යසවතිට අමතකව ගියාය. වට පිට පිට බැලූ ඇය, සේන අහල පහළක නැති වග සැක හැර, ගැහෙන හිතෙන් හෙමිහිට පහත බැලුවාය.

පුරුෂයෙකුගේ ලිහුවක් උරන ගැහැණියකගේ දසුන මහදෙයක් නොවුනත්, මුතුමැණිකෙගේ ලිහු ඉරිල්ලේ ලාලිත්යෙන් යසවතීගේ හිත සලිතව ගියේය. "අපේ අම්මේ.. පිටිව මලක් වගේ උන්නට.., බලාන යද්දි මෙකී නැහැදිව්වම එකියක්නේ.. ඒ කොයික උනත් මුංදෙන්නා මීට කලියෙන් බැද්දට රිංගුව වග නම් සහතිකයි" කුලුඳුලේ එක් වුන යුවලකගේ රතියෙන් දැක ගත නොහැකි තරමේ අසංවර කමක් යසවති ඔවුනගෙන් දුටුවේය. "මම.., මයේ උපං හෙලුව පෑවේත් කී වංගියක් බැහැයි කියාලද?" යසවතිට තම අතීතය සිහි වුනේය. "ඒකව මම කටට ගත්තෙන් හත්දොහක් යන්ට ඇරලා" ඇයට ඒ වග හොඳ හැටි මතකයේ තිබුණේය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ ලිහු ඉරිල්ලේ ප්‍රභලත්වය නිසාවෙන්, මිණිත්තුවක් ගෙවෙන්නට පෙර පුතු, ලේලියගෙන් ගැලවෙන්නට දරණ උත්සහය ඇයට ගෙන ආවේ සිනහවක්ය.

"ඉන්ට, ඉන්ට... යන්ට එන්නේ.." ජයතුගේ කොෂ දෙකත් කැලතෙන්නට ගත්තේය. එහෙත් මුතුමැණිකෙ ජයතුට බුරුලක් නොදන්නාය.

"යවන්ට නම් එපා දැම්ම..." ඇය ජයතුගේ දෙකලවා දැඩිව බදාගෙන ලිහු හිස සිහින්ව විකුවේය.

"උහ්.. අපේ අම්මො.." රිදුම නිසාවෙන් ජයතුගේ නෙතහට කඳුලකුත් ඉනුවේය.

"හිතාන ඉන්නේ මම යවන්ට දෙයි කියලද..?" මුතුමැණිකේ නැගිට ඔහුගේ පපුවත් විකුවාය. ඒ ජයතුගේ තනයක්ය.

ජයතුගේ මිහිරේ උච්චතමය වලකා ලන්නට මුතුමැණිකේ ගත් පරිණත ක්‍රියාවෙන් "පිරිමියෙක්ව මේව්වල් කොරගන්ට කියාපු ගෑණි" යැයි ලේලිය ගැන යසවතිට සිතූනාය. එයින් ඔවුන් දෙදෙනා මීට පෙරත් බැද්දට රිංගන්නට ඇතැයි යසවතීගේ හිතේ වු සැකය නැවතත් තහවුරු වූවාය. "ඔය කාලේදී කොයි පිරිමි පරාණෙටත් වැඩි වෙලා අල්ලන් ඉන්ට බැරුවා" ඇයට නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් ජයතුගේ ලිහුව දුටු විට "ආයේ දෙකක් නෑ... අප්පගෙම එකා.." යැයි යසවතිට සිතුවේ අහම්බෙන්ය. ඒ පුතුගේ ලිහුව ඇය දැක්කේමෙදින දැක්කේ කලකින් නිසාවෙන්ය.

ඉපදුන අලුතත් ජයතුගේ ලිහුව තරමක් විසල්ය. ජයතුගේ අත්තම්මා, ගුනෙරිස්ගේ මව ගම්බිරිස් පිබින හැම මොහොතකම ඒ බව වර්ණා කලාය. "වහලම තියාපල්ලා..." ඇය ගම්මිරිස් පිඹ අහවර වෙන හැම මොහොතකම, ඇස්වහා කටවහට බියේ ඒ ගැන ආඩම්බරයෙන් කීවාය.

පුතුව ලිඟුව දැකමෙන් ඇයට ගුනෙරිස් සමඟ එක වහලක් යට ආ ඒ සුදර දිණයන් සිහිපත් වූයේ ඉබේටමය. ගුනෙරිස් බලහත් කාරයෙන්ම තම අතගෙන ප්‍රථම වරට ලිඟුව මත තබාගත් ඒ අපුරු දසුන්පෙළත්, ගුනෙරිස් එදින ලිඟුව මුවට ඇතුල් කරන්නට හැදූව මුරණ්ඩුකම සිහිවත් ඇයට මෙවලේ අහඹු උනුහුමක්ද දැණෙන්නට ගත්තාය. එහෙත් ඇගේ හුස්ම පොදත් මොහොතක නතර වුනේ, එදින ගුනෙරිස්ගේ අවසන් පිම්ම සිහි විමෙන්ය.

"එදා වැදුන තරමට පහුවදා නැගිට ගන්ටත් බැරි වුනා" ගුනෙරිස්ගේ ඒ අවසන් පිම්ම සිහිව, යසවතියගේ යෝනී පත්ල මෙවලෙන් කැලතෙන්ට ගත්තේ ඇයටත් නොදැණීමය. එතුලින් ඇයට තම පුතුවේ හා ලේලියගේ මංගල රතිය මැවී පෙනුණාය. එදින තමා මෙන් ලේලියත්, ලිඟුවේ විසල්කම දරා ගත නොහැකිව හඬන්නට ඇතැයි ඇයට සිතූණාය. ලේලියගේ රුදිරය ගලා හැලෙන අයුරු ඇය සතුවෙන් වින්දාය. එදින ගුනෙරිස්ගේ ලිඟුවේ තැවරි තිබුන තම ලෙය මතින් මෙදින ඇය මුතුමැණිකෙගේ ලෙය තැවැරුන පුතුවේ ලිඟුව දුටුවාය.

"ආයේ ඒකාලේ හෙවුවට වැඩියක් මිසක්කා, මේකයේ අඩුවක් වෙන්ට නම් බැරුවා.." එහෙත් ඇගේ හිතේ එදිණ ගිනියම මෙදිණත් ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් දඩබ්බර වෙන්ට ගත්තේ, ගුනෙරිස්ගේ ලිඟුවෙන් එදින දැණුන මිහිර සිහිපත්ව නම් නොවේය.

දැණුන රිදුම නිසාවෙන් ශුක්‍ර පහවන්නට, ඔන්න මෙන්න තිබු ජයතුගේ ලිඟුවේ මුරණ්ඩු කම පහව ගියේය. එහෙත් මුතුමැණිකේ මේ කළ දේට පළි ගත යුතුය. ජයතු මුතුමැණිකෙව බිම පෙරල ගත්තාය. මුතුමැණිකෙත් කිසිවක් නොකියාම දෙපා පළල් කොට ගත්තේ ඇයටත් අවැසිව තිබුණේ එයම නිසාවෙන්ය.

"බුදු සංතෝ.. මුං නම් මහා එවුන්" යසවතිට පුදුම සිතුවේ ඔවුන් රතියේ කාලාව දන්නා තරම ගැන. "මයේ ලොවන්ට ඕනැයි කියැවුවෙන් හත් දිනයක්ම ඇරලා" මුතුමැණිකෙ ගැන කෙසේ වෙතත්, සැකයක් තිබුණත්, ඇය ජයතු ගැන හිතා සිටියේ පොඩි එකෙකු යැයි කියාය. "මේකා මෙහුවේ සබ්බමණාවම දන්න නාමිබෙක්" ඇයගේ ගතම, ජයතු පරිනතයෙකු ලෙස මුතුමැණිකෙගේ යෝනිය දිවතෙන් සතපවන අපුරුවෙන් සලිතව ගියේය. එහෙත් ඇගේ හිත ගත්තේ පුතුවේ මුරණ්ඩු කම නොව, දිවතෙන් දැණෙන මිහිරෙන් මත්ව පානා මුතුමැණිගේ දැහලිල්ලටය.

"ඔය මේ..., විවිච්චි පොඩ්ඩ තාම හරි හැටි තැලිලා පොඩ්වෙලා නැතිකම මිසක්කා. නැත්තත් මෙව්වර ඉක්මණට කොහෙද ඔව්වර සුතියක්. තවම මේ දිව තිබ්බා විතරක් නොවැ..?" ඇය ලේලියගේ ඒ සුතිය මිණුමට ගත්තේ, පරිණත තිරිහන්

ඇයට දිවනෙන් සුනියක් දැණෙන්නට දැන් ගතවන කාලයෙන්ය. "උඩහා ගැටිත්ත ඩිංගත් හපලා ගත්ත නං හෙම.., මේකී ආයේ ඉවසනවා බොරු.." ඇය උණුහුම් හිතෙන් පුතුවට ඔවදනකුත් දුන්නාය. ඒ ඇයට මෙවැනි මොහොතක ඇති ඇවැසිය මෙවලේ පුතුගෙන් ලේලියට පතමිණිය.

ජයතුගේ දිවන විසි තිස් වරක් යෝනිය ඉහල පහළ යන්නට ඇතිය. මුතුමැණිකෙට දැණෙන මිහිර නම් ඉවසුම් නැත. යෝනි පත්ල පුරුරු ගසමින් කැලෙන මිහිර ඉවසුම් නැත. "ආහ්... අයියංඩි... ඉන්ට බැරුවා.., ඉන්ට බැරුවා" මුතුමැණිකේ ජයතුව හිරකොට දෙපා පටල ගත්තේ තම දැනින්, තම දෙනනම මිරික ගනිමිණිය.

එහෙත් ජයතුව තවම ඇත්තේ සුදර පලිගැන්මේ චේතනාවක්ය. ජයතු ඇයව ඉහෙන් අල්ලා දැඩිව හිරකොට ගත්තේ, නොනවත්වාම දිවන යෝනිය ඉහල පහළ ගෙන යන ගමන්, ඇහිලි තුඩකුත් යෝනි විවරයට ඇතුල් කරමින්ය.

මුතුමැණිකේ නහන කෙළුරම නැසුනත්, පුතු දෙන මිහිරේ තරම යසවති ලේලියගේ දැහලිලෙන් දුටුවාය. ඇගේ හිතත් ඒ දසුනෙන් හිරිවැටි ගියේය. "බුරුලක් නොදී තව මිණිතුවක් ඔහොම්ම ඔට්ටු උනානම්, මේකිට සුනිය ඉහ ගහලා හුප්පත් යාටී" ඇය පුතුවට ඒ ඉවසුම පැතුවාය. ඇය ඒ පැතුවේ මෙවැනි මොහොතක ඇගේ ඇවැසිය ලේලිය මතින් පතමිණිය.

"ඉන්ට බැරුවා අයියංඩි ඉන්ට බැරුවා" මුතුමැණිකෙගේ දැහලිල්ල දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සයෙකු මෙන්ය. දෙදෙනාගේ රතියෙන් යසවතියගේ හිතත් දැන් නොදැණීම අසංවරය. අසම්මත කමෙන් උණුහුම්වය. "ගල් පතුර කොණහලා වැඩක් තියෙයි යැයි..? තන් ගැට දෙක මිරික ගත්ත නම් අහවරයි" ඇය ලේලියට හිතෙන් ඔවදනක් දුන්නේ ඒ නිසාවෙන්ය. එහෙත් පුතුගෙන් ලැබෙන පහසෙන්, ලේලිය විඳින මේ මිහිරෙන්, තම යටිකයත් තෙත්වන වගත් ඇයට නොදැනුනාම නොවේය. මේ හිතක අසංවර කමය.

"ආහ් මයේ අයියංඩි..... දැන් නම් ඉන්ට බැරුවා... පුරුපුරු ගන්ටත් ගෙන.. හුම්.. ආහ්.. ඉන්ට බැරුවා.., ඉන්ට බැරුවා..." මුතුමැණිකෙගේ කෙඳිරියෙන් ජයතුගේ ඉවසුම මෙදිණත් හීන වුනේ නොසිතුව ලෙසය. යෝනියෙන් දිවන ගලවා කය කෙලින්කොටගත් ජයතු ඇගේ දෙපා දැඩිව අල්ල ගත්තේ ලිඟුව යෝනි විවරයට කෙළින් එල්ලය ගනිමිණිය.

"මයේ අයිියංඩි.... දැමීම දාන්ටනම් එපා... මට ඒකව උරන්ට ඕන.."
මුතුමැණිකෙට ඔහුගේ හදිසිය දැණුනාය. ඇයට දැන් හදිසියක් ඇවැසීම නැත.

"මට තවත් ඉවසන්ට බැරුවා.. පුපුරු ගහන්ට ගෙන වයේ" ජයතු කොෂ දෙකත්
ලිඟුවත් එකවිට මිරික ගත්තේය.

ජයතුගේ ලිඟුවේ පෙරසම දැන් පහත්වය. ලිඟු හිස රත් පැහැයෙන්
බැබළෙන්නේය. කොෂ දෙකත් මද තරම හැකිලෙමින් ඉස්සිලාය. යසවති
ගැටයකුගේ ලිඟුවක් මේ දකින්නේ කලකිත්ය. ඇයට නොදැණීම යෝනී මස්පිඩු
තැට්ඨි දිග හැරුනේය. නොදැණීම නාඹර බවට හිත ප්‍රේත කමෙන් ඇලුනේය. දැණුන
මිහිරට ඇගේ තොලකටත් වියලිව ගියේය. කරුමෙට ඇයට මේ තම පුතුගේ ලිඟුව
වගත් අමතකව ගියේය.

මුතුමැණිකෙගේ ආශාව ඉශ්ට නොකොරම ජයතු තම ලිඟුව ඇගේ යෝනියට
ඇතුල් කළේය. විසි තිස් පහරක් එක දිගට ලිඟු පහර ඇගේ යෝනියට නිදහස්
කලේය. මුතුමැණිකෙත් තම දෙපා උස්සා, ඉහ ගස්සමින් ඔහුට අවනත වූයේ, දුක
මතක කොට ලැබෙණු තම සතුට ගැන හිතමිණිය.

හිත ගිනියම්ව නිසාවෙන් යසවතිට පුතුගේ මේ හදිසිය ඉවසුම් නොදුන්නාය.
"මොකක්ද මංදා...? ගැණියෙක්ට ඕන ඒකාව ඇතුලට ඔබාගන්න විතරක්
නෙමෙයි කියලා මු නොදන්න හැටියක්..? මොන ගැණිද අකමැති ඔය වගෙ
දන්ඩෙක්ව දෙතුන් වාරට උරන්ට. බලාන ගිහාම කොයි එකත් එකයි. උන්ට තදියම්
උනාම අනිකා ගැන හිතක් නැතුවා" මුතුමැණිකෙගෙ ආශාව ඉශ්ට නොවිම ගැන
යසවතිට ලෝභ කමක් දැණුනාය. හිත ගිනියමේ නිසාවෙන්, තමා මේ පිරිපුන් රතියක්
හොයන්නේ, කුලුදුලේ ගෙට වුන යුවලකගෙන් වග, යසවතිට අමතක වූවාය.

දැක ඇති, හුරු පුරුදුවෙන් රතියේ කලාව ජයතු හා මුතුමැණිකේ නොදන්නවා
නොවේය. එහෙත් ඔවුන් තවමත් මේ විදින්නේ ඉවසුම් නැති කමය. කුලුදුල් බවය.
හතලිස් වන ලිඟුපහරෙන් ජයතු ශුක්‍ර කද ඇගේ යෝනියට නිදහස් කලේය.

පුතුගෙන් ලේලියගෙන් මේ රතියෙන් යසවතිගේ හිත දැන් ගිනියමිය. ගුනෙරිස්
එක්ක රතියක් දැමීමාට වඩා නොතේරුන අමුතු මිහිරකය. ගත හිත වෙනදාට වඩා
කාමුකත්වෙන් ඉපිලය. තන් පුඩුත් දෙතන් පුඩුත්, ඔක්කන් හැටය, උඩු හැටියෙන්
උඩට මතු වය. යටිකයත් හොඳ හැටියට තෙත්වය. "ඔහේ ඩිංගක් හිටපුවාවේ"

මුතුමැණිකෙත් ජයතුත් ගිමන් හරි. යසවති සේන ඉකමණින් නාව එකට පිං දෙමින් මදක් පහළට බැස්සාය. හත් අට මොහොතක් ගෙවීන. ජයතුත් මුතුමැණිකෙත් විලිවසා ගන්නා සේයාවක් නැත. සේන ආපහු එන්නටද පුළුවන. "මයේ පුතෝ....." යසවති උස් හඬින් ඇමතුවාය. වැඩි හරියක් ඒ මුතුමැණිකෙගේ මේ සිරියාව සේන දකිනවාට ඇති අකමැති කමය.

එහෙත් සේන සිටියේ වැඩි දුරක නොවේය. සැහවි ඔවුනව පෙණෙන දුරින්මය. මිතුරුකම, ඤාති කම සුළු වේලාවකට අමතකම කොටය. ඔහුටත් මුතුමැණිකේ රුව මණරමය. ඇය දෙස බලා මෙවලේ අත්ගසා ලද මිහිරි ඉමහත්ය. එහෙත් දෙනෙත් තිබුනෙ මුතුමැණිකේ වෙත නිසාවෙන්, ඔහුට යසවතීගේ හොරකම නොපෙනුනේය.

"අපේ අම්මා.... තනියෙන්..."

"සේන එක්ක ගැටුවේ..., මහින් උඩහට නැග්ගා යක් නාරං ටිකක් ඇන්න එන්ට කිවුවය කියලා"

"උන්ගේ හේන වටේ ඕසෙට තියෙද්දි.. මෙහෙන් අහවල් එකටද..?"

"අපි මෙහෙටට ඇවිදින් දැන් අඩ හෝරවකටත් වඩා ඕන්.., ඉන්නට පුළුවන් කමක් තිබ්බැයි අහල පහළක" යසවති මුතුමැණිකේ දෙස යටසින් බැලුවාය.

මුතුමැණිකෙටත් ජයතුත් දැණුන විලිය සුළුපටු නොවුනේය. යසවති මුතුමැණිකෙව මෙතරම් කිට්ටුවට මේ දැක්කාමය. දෙදෙනාම වූයේ බිම බලාගත් වගමය. එහෙත් මෙය හොඳ වෙලාවය. කාලය අපතේ අරින්නට බැරිය. සේන එන්නට කලියෙන් මුතුමැණිකෙට කියන්නට රහසක් ඇත.

"මම දැන උන්නා අපේ අම්මා තරහක් නැතුවා වග" නෙතහට ඉනුව කඳුල මුතුමැණිකේ පිසද ගත්තාය. මවු තුමිය රෙදි පිලි එවුව වගත්, ඒ සියළු තතුත්, ඇයගේ හිතට සැනසිලිලක්ය. එවිටම සේන එතනට ආවේ යක් නාරං අතු මිටියක්ද අතැතිවය.

"දැන් ඉතිං මදා මේ හැංගිලා හිටියා.. අපි ගමට යමු නේද සුදුමැණිකේ" යසවති මුතුමැණිකෙගේ හිස අතගැවේ ආදරයෙන්ය. මුතුමැණිකේ බැලුවේ ජයතු දිහාවය.

"අපි හෙට හැන්දා කොරේ එන්නම් අපේ අම්මා" ජයතුට මුතුමැණිකේ නොකියා ඇහවු දේ වැටහුනේය. යසවති මුතුමැණිකෙගේ ඉඟිය නොදැක්කාය.

"ආයේ හෙටක් මොකට..? සුදුමැණිකෙට මෙහෙම දුකක් හුරුත් නැතුවා" යසවති මුතුමැණිකෙව තුරුලුකොට ගත්තාය.

"ඔන්න ඔහේ හෙට හැන්දෑ කොරේ ආවදෙන් පුංචම්මේ" සේන සෙන බලා සිටියේ මුතුමැණිකෙගේ මුහුණ දෙස. ඔහුට ඒ හිත වැටහුනේය.

"හම්... ඕන හැටියක්. මේත් මම ලොකු මැණිකේ එවාපු ඔසරියකුත් ඇත්නම ආවා" ඔවුන් දෙදෙනා ගමට නොයෙන්නේ බිය නිසාම නොවන වග යසවතිටත් සේනගේ සිතහවෙත් මෙවලේ ඇඟුණාය.

මව හා මිතුරා පල්ලම් බසින දෙස මුතුමැණිකෙත් ජයතුත් බලා සිටියේ සැහැල්ලු හිතෙන්ය. සියල්ල හොඳ අතට විසඳි ඇත. එහෙත් මේ නිදහස් වන පෙත දමා යන්නට මුතුමැණිකෙට ඇත්තේ දුකක්ය. ඇයට වනයේ විසීම මිහිරක්, නිදහසක් මිස, කටුක බවක් නොවේය. ඇය මේ නිවසෙන් පිටත සිරියාව, නිදහස, මෙතුවකට වින්දාමය.

යසවතිට ඉදිරියෙන් සේන ගමන් කලේ වැඩි ආරක්ෂාවටය. නැග්මට වඩා බැස්ම අපහසුය. විටෙක සුළුමවට බැසිය නොහැකි ගල් කුලු මතින් බහින්නට සේන උදවු කලේය. ජයතු තරම් නැති වුනත් සේනත් කඩවසමීය. මේ වගක් යසවතිට සිතුවේ මෙදිනමය. මේ මෙවෙලෙදිමය.

"උං දෙන්නා මේ ගමට නැවිත් ඉන්නේ බයට නෙමෙයි ඕන්..., උන් හොයන්නේ නිදහස" යසවති පෑවේ සිතහවක්ය.

"පුංචම්මා කියැවුව එක..." ඔහුට යසවතිගේ මෙවැණි වදන් නුහුරුය. එහෙත් මුවට නැගුනේ සිතහවක්ය.

"එවුවා ඉතින් ඔය කාලෙට ඔහොම්ම තමා. මේ..., එවුවා වැඩක් නැතුවා..., දැන් ඉතින් උඹේත් කාලේ හරි නොවූ එකියක් ගෙට කොරගන්නට..?" ඇය කියා පෑවේ සුළුමවගේ යුතුකමය. සහොදරියගේ ඉල්ලීමය.

"අනේ නිකං ඉන්ට පුංචම්මේ..." ඔහුට විලියක් දැණුනේය. ඒ සුලුමව සමඟ මෙතරම් කුළුපග කතා බහක් මීට පෙර නොතිබුණ නිසාවෙන්ය.

"අනේ නිකන් ඉන්නට නෙමෙයි... දැන් මහාඑවුන් ගෙනුත් නිදහස් එකේ ඔය ගෙවහල යටම බැරියා අගෙට ඉන්ට. අප්පොච්චටත් ඔය හැටි නැහෙන්ට බැරුවා. බඩ පිස්සා උනහම එවුවා ගැනත් හිතන්ට ඕනෑ.."

“නොකර ඉන්න වැයි... හේනේ බාගයක්ම මේ පාරත් කෙටුවේ මං”

"හම්..., මට අක්කංඩි කියැවුවා.. ඒකට අපේ එකා... සේරොටම කලියෙන් මදනේ ඉස්සර කොර ගත්තා" ඇය කීවේ නොසතුටෙන් නොවේය.

"සිද්ද වුනේ හිතාපු එකක් යැයි" සේන හැම දේ දන්නේය.

"උනේ මොකක් දැයි කියලා සුදුමැණිකේ කියැවුවා. දැන් ඉතින් කොහෙන් කොහොම හරි වෙන්නට ඔන දේ වෙලා ඉවරයි"

"අයිශංඩිත් කිය, කියා උන්නේ හේනට උඩහා කැලව කපලා ගන්නවය කියලා.." ඔහු කීවේ ජයතුගේ හිතය.

"හම්... අපටත් කියැවුවා... මහා එවුන් එලිකොර ගත්ත එවුවා උන්ටම කොරගන්නට ඉඩ ඇරලා, උඹලා දෙන්නම එක්කාසු වෙලා ඔය පුළුවන් හැටියකට එලිකර ගත්ත නම් අහවර කියලයි මයෙන් හිත"

"එහෙම තමා හිතැවුවේ.." සේන කීවේ මේ විනැහිය වෙන්නට කලියේ දෙදෙනා කතා බහා කළ දේය.

අසිරු බැස්මක් නිසා පරිස්සම වැදගත්ය. "අර දැරිවිව ඇත්ත අතෙන්ට කොහොම පැන්නද මංදා..." ඇය සිතුවේ මෙවැනි ගමන් වලට මුතුමැණිකේගේ නුහුරුකම ගැනය. එහෙත් ඇය සේනට අත දිගුකළේ ඒ පරිස්සම හිතාම නොවේය.

"මම මේ.. අහන්ටමයි උන්නේ..., උඹේ හිතෙන් මේ..., කවුරු හරි ඉන්න වැයි..?" ඇය නිසි තැන නිසි වෙලාවේ පැණය නැගුවාය. ඒ බහිත්ට සේනගේ අත අල්ල ගනිමිණිය.

"එහෙමම නැතුවා... " සේනට දැණුනේ විලියක්ය. හිතට සියුම් බියක්ය.

"එහෙනම් කොහොමමෙයි...?" ඇය ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"එවුට හදිසියක් නැතුවා..." සේන තම සැබැහිත නොකියුවේය.

"ආයේ මොකෑ හදිසි නැතුව, දැන් උඹත් කලවයසත් හරි කොට..?"

"එවුවා පස්සෙ හිතන්ට බැරි යැයි.." එය හෙලිකරන්නට ඔහුට ඇත්තේ බියක්ය.

වෙනදාට වඩා හිතවත් කමක් මෙදිණ සුළුමවගෙන් සේනට දැණුනේය. එහෙත් ඇය මේ කරන්නේ මවගේ ඉල්ලීම යැයි කියා සේනට නොවැහැටුනේය. "අපි ඇහැවුට කියන්නේ නැතුවා... නහා හෙමිහිට වචනේ දාලා බලන්නකෝ. නැත්නම් මේකාත් අර වගේ උස්සාන එනකම් අපිත් දන්නේ නැතුවා" ඒ සේනගේ මවගේ ඉල්ලීමය.

"උඹලයේ අප්පොච්චා අම්මව ඇන්න ගියෙත්..., උඹේ මේ වයසෙන්. මාමංඩියා මාව ඇන්න ආවෙ ඔයිටත් අඩු වයසෙන්. දැන් ජයතුටා.. වෙන්නට ඕන කාලේ දැන් හරිය ඕන්. විලියක් වෙන්ට දෙයක් තියෙයි යැයි..? හිතේ මොකුවත් තියෙනව නම් කියැවුව නම් අහවරයි. මං හෙමිට මහා එවුන් එක්ක කතා බහා කොරලා බේරුම් කොරන් නම්.." යසවති ඔහුට ඉලක්ක දුන්නාය.

"පුංචිමා කියනදෙයක් තමා ඉතින් අපේ අම්මලත් අහන්නේ" ඇයගේ වදන් සේනගේ හිතට සවියක්ය.

සේන කීවේ සැබැවක්ය. ගුනෙරිස්ගේ හා යසවතීගේ පවුලට ඥාති සැවෝම ගරු සරය. ඒ සැවෝමගෙන්ම යමක් හමක් ඇතිව ඉහළින් සිටින නිසා නොව, කාටත් හොඳ හිත, උදවු පදවු ඇති නිසාවෙන්ය.

"එහෙම දෙයක් උඹේ හිතේ තියේද...?" යසවති ලෙංගතු වූවාය.

"මේ..., හිතක් නම් තියෙයි.. ඒත් අපේ අම්මලට කියන්නට බැරුවා... කැමතිවෙන එකක් නැතුවා...." ඔහු කීවේ ගොත ගසමිනි.

"කාගේ කවුදැ..." යසවති සිනහවෙන් බැලුවාය.

"මේ..., අපේ මේ..., සඳා නහා.." ගොත ගැසුනත් වදන් පැහැදිලිය.

"එකී වචනයක් දුන්නැයි..?" ඇය නරක නැත එකම පවුලේ අයය. ඇත්තේ කුඩා අකුලක් පමණක්ය.

ගුනෙරිස්ගේ වැඩිමහලු සොහොයුරුගේ මද්දුම කෙලී සඳාය. කුලය සමය. බැඳියාව නරක නැත. එහෙත් සේන පවුල හා සඳා කෙල්ල පවුල් දෙක අතර පුංචි ආරවුලක් ඇත. හිත් නොහොඳ කමක් ඇත. අකමැති වෙන්නට වෙන කාරණාවක් නොමැත. සඳා කෙල්ලත් හැම වැඩටම දක්ෂය. සේනත් යහපත්ය. ජයතු තරම් ඇට්ටර නැත. සඳාගේ පවුලටත් ඊට විරුද්ධ වෙන්නට වෙන හේතුවක් නැත.

"තම තමංගම උන් වෙව්ව කොට, ඔය හිත් නොහොද කම් හැම දාම තියන බැරුවා.. උඹලා දෙන්නා එක්කාසු වෙනවා කියන්නේ ඒ ආරවුල එතනින්ම අභවරයි කියන එක. ඒ බිම් පංගුව දැන් ආයේ මොකට දෙකට බෙදනවද..?" මේ අපූරු බැඳියාව ගැන යසවතිට දැණුනේ සතුටක්ය. බිඳුන තැන එක්කාසු කොරන්නට හොඳ පිළියමක්ය.

"පුංචම්මටයි.. බාප්පුවටයි තමා ඉතිං ඔක අභවරක් කරන්න පුලුවන්" ඔහුට දැන් ගැටලුව විසඳෙන වග සහතිකය.

සඳා කෙල්ල පවුල හා සේන පවුල අතර ඇත්තේ ඉඩම් විරසකයක්ය. ඒ වැඩි කොටහා ඉල්ලාය. සේන හා සඳා එක් උවහොත් වැඩි කොටහා කොහෙට ගියත් පැනයක් නැත. කොටස් දෙකම එක්කාසුව සඳා කෙල්ල හා සේනටය.

"උඹ බයවෙන්න එපා.. කෝණ්තරාව අභවරයි කියලා හිතාපං. මේ.., ඒක නෙමෙයි කොයි දැන් ඇත්ත ආව යක් නාරං අතු මිටිය.." ඔහු අත දැන් යක් නාරං කොළ මිටිය නැති වග දැක යසවතිට සිනහවක් නැගුණාය.

"ආයේ මෙහෙ ඉඳං මොකට උස්සන යනවද...?" සේන පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒකත් හැබෑව.. ඕසෙට හේන උඩහා තියෙද්දී..?" යසවතිත් පෑවේ සිනහවක්ය.

"එතනින් යන්නට හේතුවක් හෙවුවා මිසක්.." සේන දැන් හිතවත්ය.

"ඔය ගිනියම් ඉතින්... මේ..., තව හතර පස් මහක් යනකම් ඔහොම්ම තමා"

"පුංචම්මා කියන එවුවා.." ජයතුට සිහින් විලියක් දැණුනේ ඇගේ සිනහවෙන්ය.

"ඇයි... මං මුසාවක් කීවැයි..?" යසවති බැලුවේ සේන දෙසය.

"එවුවා දන්නේ ඉතින්.. මේ..., මේ..., එවුවා කොරගත්තු උන්ම තමා" ගරුසරුව නිසාවෙන් සේනට වදන් ගොත ගැසුණේය.

"වෙන්ට ඕන දෙවල් දැන් වෙලා අභවරනේ.. මේ අහන්නෙ හේතුවක් ඇතුව..., අරුත් දෙන්නගේ එක්කාසු වුන දවස දිලා වෙලාපත්කඩේ බලවන්ට. මොකද දෙන්නට පොරුවකට නැකත් බැලුවා කියලැයි. ඇත්ත කියාපං... අපේ එකා මීට කලියෙනුත් සුදුමැණිකෙව බැද්දට පන්නාන තියෙද....?" යසවති තම සැකයත් ඒ අස්සෙ හෙමිහිට විසඳ ගන්න සිතුවාය.

"කතා බහක් කොරලා තිබ්බෙන් වලවුට ආගිය වෙලාවක මිසක්කා, මීට කලියෙන් උං දෙන්නා තනිව මුණගැහිලා වත් නැතුවා. ආරච්චිල ඉක්මණ් නොවුන නම්..., දෙන්නා දැන් දෙපැත්තක" සේනට ඒ ගැන මුසාවක් කියන්නට අවැසි නොවින.

"හම්..., එහෙනම් කැලෑ පැත්ත පළමු දවස හිතලා වෙලාපත් කඩේ බැලුව නම් අහවරයි නොවැ..?" මුතුමැණිකෙගේ දුටුව විලිසංගයක් නැති වරියාව නිසාවෙන්, ඔවුන් දෙදෙනා මීට පෙරත් බැද්දේ රිංගා හුරුපුරුදු ඇතයි වූ යසවතීගේ සිතුවිල්ල බැහැරව ගියේය.

"එහෙමත් නැතුවා.. මේ..., මේ..., ඊට දින දෙකකට පස්සේ දිනේ ගත්ත නම් අහවරයි.." සේන සිතුවේ වෙලාපත්කඩ බැල්මට හරි දිණය දෙන්නටය.

"ඒ කියැවුවේ...?" යසවතීට එය නොවැහැටුනාම නොවේය. එහෙත් විශ්වාසය අපහැදිලිය.

"මේ..., අයියංඩි එහෙම තමා උනැයි කියැවුවේ.." සේන විලියෙන්ය.

"කියන දෙයක් කියපංකෝ වහෙන් ඔරෝ නැතුව..." යසවතීට පුදුමය. ඇය සේනගේ උරහිසෙන් අල්ලා, ඔහුගේ වේගය අඩාල කොට ගත්තේය.

"උං දෙන්නා එක්කාසු උනැයි කියැවුවේ.. මේ..., පුංචම්මා මාව එහෙටට යවාපු දවසේ" සේනගේ වදන් පැටලුනේ යසවතීට ඇති ගරුත්තවය නිසාවෙන්ය.

"එතකං උං දෙන්නා මහා මුකලාණේ තනිව පොල් ගැවද?" යසවතීට නැගුනේ සිනහවක්ය. මහ මුකලානක දෙදිණක් ගැටිස්සියෙක් එක්ක ජයතු නිකරුනේ කල්මැරුවා යැයි යසවතීට හිතන්නට බැරිය.

"එහෙම තමා කියැවුවේ... මේ..., හිතේ නිස්කලංකයක් තිබ්බේ නැතුවා කීවේ" සේනටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"වෙන්ටත් ඇති..., සුදුමැණිකේ මෙහෙවු දෙයක් හිතාන ආව එකක් ඇයි.." යසවතීටත් සිතූනාය.

ගමනෙන් අඩක් අහවරය. හොඳ හැටි වෙහෙස කරය. එහෙත් යසවතීගේ හිත නිදහස්ය. "වලවු බතේ ගාය වෙන්ටෑ එහෙනම්, හිරවෙලාම හැදිව්ව එවුනේ.. මෙහෙවු නිදහසක් කොහේ විඳලද..?" අවසන මුතුමැණිකේ ගැන යසවතීට සිතුවේ එයය.

"දෙමස්සිනාලා වෙච්චි.. උඹේ කටයුත්තත් මේ එක්කම එකලාසයක් උනා නම් අහවරයි" යසවතිට එලෙස යහපත් යැයි හැඟුනාය.

"හිතුවේ නම් හේන කොටා දාලම ඉන්ට කියලා" ඔහුට එය සතුටක්ය. එහෙත් ඉක්මණු වැඩියැයි ඔහුට සිතුවේය.

"ආයේ මොකට පස්ස දානවද...? ඉස් ඉස්සෙල්ලා හේනක් කොටනවා කියන්නේ සුලුපටු යැයි..? ඇඟ පත අමාරුවට හැදූ කොරේ තෙල් ඩිංගක් අතුල්ල ගන්නට එකියක් හිටියම නරකක් යැයි. අනික මේ.., ඔය.., කොයි අමාරුවත් අහවරයි හැන්දූ කොරේ දෙන්නා ඩිංගක් ඇඟ දැවටුනාම.." යසවති පෑවේ සමච්චල්ලේ සිනහවක්ය.

"පුංචම්මා.. මොනා කියනවද මංදා...?" සේනගේ හිතත් ඒ වදන් පෙළෙන් සලිතව ගියේය. ඒ මෙවැනි වදන් නුහුරු නිසා නොව, මේ එවැනි වදන් කියන්නේ කියන්නේ මවගේ නැගෙනිය විමේ නුහුරු බවෙන්ය.

"ඒක නරක යැ.... මම නොදේදන්න උඹලයේ විලිය. අපේ එකත් මෙච්චර කල් ගෙදෙට්ට පෑවේ ඔය මුණම තමා. එත් අද දැක්කේ නැතුවයි ඒ හපංකම් වල තරම..?" ඔහුගේ විලිය ඇයට සතුටක්ය. එහෙත් එවැනි දෙ හාර අවුස්සන්නේ ඇයි දැයි කියා ඇයටම නොවැහැනුනාය.

"එවුවා ඉතින් මට අදාල නැතුවා.. " තම මුහුණ ඇයට නොපෙනීම ගැන සේනට සතුටක්ය.

සේනගේ මුහුණත් විලිබරය. යාන්තමට රත්පැහැතිවය. ඔහුගේ නාඹර විලිය යසවතිට සතුටක්ය. සිහිං මිහිරක්ය. ජතුහා මුතුමැණිකේ නිසාවෙන් හිතත් උණුහුම්ය. ඇයට සේනව තවත් අවුස්ස ගන්නට සිතක් පහල වුයේ අහම්බෙන්ය. එය මැදිවයස් තිරිහං ගැහැණුන්ගේ සැහවුන පොදු ආශාවක්ය. ඤාතී පුත්‍රයා නිසා ඔහුව ඇයට විශ්වාසය.

"මේ.., ඇත්ත කියාපං.. උඹ සඳා කෙල්ල බැද්ද පන්නාගෙන තියෙද..?" යසවති යටසින් සේන දෙස බැලුවාය.

"මේ.., මොකුවා අහනවද මංදා..?" ඔහු පිළිතුරක් නොදුන්නේය. මැය සමඟ මෙවැණි කතා බහක් ඔහුට නුහුරුය.

"දැන් මම කීවනේ ඒක කොරලා දෙනවය කියලා.. ආයේ මොකට දැන් මයෙන් බොරුවට හංගනවද..? උඹට මාව අවිශ්වාසද..?" ඔහුව නම්මා ගැන්ම ඇයට අපහසුවක් නැත. මංගල්ලෙ කර දෙන බවට පොරොන්දුව දී හමාරය.

"එහෙම අවිශ්වාසයක් නැතුවා..., ඒත් මේ..., පුංචම්මා වෙච්චකොට..., අහන එවුවට විලියක් නැතුව උත්තරයක් දෙන්නට පුළුවනැයි..?" ඔහුගේ හිතේ ඇත්තේ ඒ ගරුත්වය ය. නුහුරු බවය. ඇය ගැන මෙදින පුදුමයක්ය.

"අම්මංඩිගේ නහා වෙච්ච මට මොකෑ කියන්නට බැරි. හැබව නම් පුංචම්මා කියන්නේ හොඳ එද්දලියක්.." (එද්දලියක් - හිතේගී, හොඳම මිතුරියක්, විශ්වාස වන්නියක්) ඇය ඔහු දෙස බැලුවේ යටිසිත්ය. ඒ මායම් හැටහතරෙන් එකක්ය.

"කලියෙන් නම් එද්දලියක් තරමට දැණුනේ නැතුවා.., ඒත් දැන් නම් පුංචම්මා ඩිංගක් හිතවත්ය කියල නම් දැනෙනවා" ඔහු ඇයට අවනත වුනේ නොදැණීමය.

"කොහෙද ඉතිං..., මම කි ගමණක් නම් උත්තා කොරදා..? උඹ නොවෑ මයෙන් එක්ක මෙහෙම එක්කාසුවක් නොවුනේ... එවුවා වැඩක් නැතුවා..., මේ ගමණටත් තණියට මම උඹව එක්කාසු කොරගත්තේ ඒ හිතේ ලොංගතුවට ඕන්.." ඇය යටිසිත් බලා පෑවේ කොමල සිනහවක්ය.

ඇයගේ ඒ සිනහව සේනට අමුතුය. ඔහු මෙනුවක් තමා වෙතට මෙවන් සිනහවක් ඇගෙන් අත් විඳි නැත. එය ඤාතිකම ඉක්මවා ඇඳුන සිනහවක්ය. "ඒ මට ජේණුන හැටි වෙන්ටෑ" ඔහුගේ හිත ඒ පෑ ලොංගතු සිනහව විශ්වාස නොකළේය. එහෙත් පෙරට වඩා ඇය දැන් හිතවත් බව නම් ඔහුට විශ්වසය.

"කියාපංකෝ ඉතින්.. දැන් ඔය උඹලයේ එකතුවට කොච්චර කල්ද..." යසවති ඔහුට තවත් ලොංගතු වූවාය. ඇගේ වදන් ඔහු හමුවේ මෙදින කෝමළ වූවාය.

"මේ..., ගිය කන්නේ සොකරිය තිබ්බ දා ඉඳලා.." සේනට එහි සහවන්නට හෝ විලිවන්නට දෙයක් නැත. (සොකරිය - ගැමි නාට්‍යකී. පත්තිනී දෙවියන් උදේසා පූජාවක්)

"වසරකුත් ගෙවෙන්නට කිට්ටුයි... උඹලා මේක රහසක් කොරාන හිටපු එකම නොවෑ වටින්නේ. එහෙනම් ඉතින් මේ පාර සොකරිය දෙන්නට ඇදිලාම බලන්නට බැරි යැයි.." ඇය එලෙස කීවේ තරමක ඇසැබ් බවකුත් වදන් වදන් පෙළට එකතු කරමින්ය.

"පුංචම්මා කියන එවුවා.." ඔහුට විලියක් දැණුනත් එය දැන් මිහිරක්ය.

"ඔවුවා හංගාන කතා කොරන්ට උඹලා දැන් හිච්චං එවුන් යැයි..? උඹලා දැන් මහැවුන්... ආයේ ඉතින් පුංචම්මා වෙච්ච මාත් එක්ක එවුවා කතා කොරන්ට උඹට මොකට දැන් බොරු විලියක්? අනික උඹලට එවුවා දැනුම් තේරුම් කොරලා දෙන එක අපෙත් යුතුකම.

අම්මංඩි වෙච්ච මට, මයේ එකා එක්ක එහෙවුවක් විලියක් ඇතුළු කතා කොරන්නට බැරි කොට මම අක්කංඩිට කියැවුවා උන් එක්ක කතා බහා කොරලා උපදෙසක් දෙන්නට තියේ නම් දෙන්නට කියලා. උඹලා හරි වයස් ආ කොට එවුවා අපෙත් කෙරෙන්නට ඕන යුතුකම" ඇය හදිසි නොවීම තමා කෙරෙහි විශ්වාසය සේනට පැතුරුවාය. එහෙත් ජයතු හා සෙනගේ මව ගැන කී කතාව නම් ගෙතුව මුසාවක්ය.

යසවතීගේ එම වදන් පෙලෙන් ඇය කෙරෙහි දැඩි විශ්වාසයක් සේනට ගොඩ නැගුනේ ඉබේටමය. ඔහුට එම විශ්වාසය වඩාත් තහවුරු උනේ ජයතුට උපදෙසක් දෙන්නට තම මවට පැවරුව කතාවෙන්ය.

"එහෙම අවිශ්වාසයක් පුංච්චම්මා ගැන නැතුවා. මේ හුරුවක් නැති කම මිසක්කා..." ඔහුට ඒ විශ්වාසයට වඩා හිත ඇත්තේ ඇයගේ මේ ලොංගතු කමය.

"ආයේ ඒ ගැන හිතන්ට දෙයක් නැතුවා. ඤාතිකම පැත්තක තියාලා මං උඹේ හිද්දලියක් යැයි හිතාපං. පිට උං නැති තැන ඒ හැටි ගරුසරුවක් උනත් ඕනැත්තේ නැතුවා..." ඇය යටැසින් සේනගේ නෙත් දෙස බැලුවාය.

සේන පෑවේ පිලිතුරු සිතහවක්ය. එම පිලිතුරු සිතහවේ ගැබ්ව ඇති ඔහුගේ පැහැදි සිත යසවතී අඳුන ගත්තාය. දැන් ඇයටත් සැකයක් නැත. සෙනටත් එහෙමය. ඔහුගේ හිතත් දැන් යසවතී කෙරෙහි පැහැදි හමරාය. එහෙත් පුරුද්දට වූ ගරුසරුව නම් හිතේ එහෙමමය. දෙදෙනා අතර මද දුරක් පැවතියේ නිහඬියාවක්ය.

"මේ..., උඹලයේ පැලියාවට වසරකුත් ගෙවෙන්නට ආවා එහෙනම්" ඇය එම නිහඬ බව බිඳින්නට සිතුවාය.

"ගිය මහා පොයට ගෙවුනා..." ඔහුට එය සතුටක්ය.

"වසරක් ගෙවුනා කියන්න ඉතින් වෙන්ට ඕන හරිය වෙලා එහෙනම්" ඇය යටිසින් බලමින් පෑවේ සිතහවක්ය. ඔහු මෙවර පිලිතුර දෙන වග විශ්වාසය.

"මොන...?"

"බැඳිද පන්නාන...? ඇත්ත කියනං.. තවම මහා වැඩේ අතගහලා නැ නොවැ.." ඇය යටසින් හෙළුවේ කෝළ බැල්මක්ය.

"පුංචම්මා අහන එවුවා.." ඔහු තවමත් විලියෙන්ය. එහෙත් දැන් නම් ඔහුටත් කියන්නට හිතය. විශ්වාසය.

"කියාපංකෝ ඉතින් අගේ කොරන්නේ නැතුව...?" යසවති "කියාපංකෝ ඉතින් අගේ කොරන්නේ නැතුව" යැයි කීවේ ආයාචනක් ලෙසය. ඒ ඤාතිඛවෙන් දුරස් හිඳිලියකගේ කොළ බවකුත් වදන් පෙළට එකතු කරමිනිය.

"එහෙම වෙලා තියෙයි... ඒත්.., මේ.., අර.. මහා කාරිය නම් වෙලා නැතුවා" ඔහුගේ වදන් තරමක් ගොලුය. මුහුණ දහඩියෙන් තෙත්වය. එහෙත් සියුම් මිහිරක්ය.

"එවුවා එහෙම වෙන්නට ඕනෑ.. දෙන්නට දෙන්නගේ යහගුණ දැනෙන්නේ එතකොට තමා. මැදි වයස් හිත තිරිහං වෙච්ච දාට ඒ කාලේ ඔය වෙච්ච එවුවා තමා හිතට වැඩි මිහිර..., ගාණට මිම්මට එවුවා වෙනව නම් කිසිම අවධානක් නැතුවා.. ඒත් මේ.., මට හිතාගන්නට බැරි අපේ එකා ගැන, ඌට සුදුමැණිකෙට කලියෙන් තව එකියක් හිටියැයි..." සිටියා නම් මොහු නොදැන ඉන්න බැරි වග ඇය දන්නේය.

"පුංචම්මා ඇයි එහෙම හිතැවුච්චේ..?" ජයතුට එය කුකුසක්ය.

"මයේ එකා තමා.., ඒකා එදා ඉඳලා එවුට ගිනියම් කාරයා. කලියෙන් එහෙම දෙයක් නොතිබ්බ නම් තමා පුදුමේ" යසවති පෑවේ සිනහවක්ය.

"එක නම් හැබෑව..." ඇය කීවේ සැබෑවක්ය. ජයතු වලත්තය. ඒ ගැන උනන්දුය. සේනට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"කලියෙන් එකියක් හිටියැයි" ඇයට වැදගත් එයය.

"එහෙම නැතුවා.. ඔය අයිියංඩිගේ ඉස් ඉසෙලම සෙනේ තමා" එය සත්‍යක්ය.

"තිබ්බ ගිණිනේ හැටියට විශ්වාස කොරන්නත් බැරුවා එකියක් බැඳිදට උස්සන නොගියාය කියලා..." ඔහු දුන් පිළිතුර යසවතිට සැකයක් නැත. එහෙත් ජයතු ගැන පුදුමයක්ය.

"එහෙම එකියක් හිටියේ නැතුවා" ජයතුට සිනහය. ඒ මිතුරා ගැන උගේ මවම දෙන වරියාවේ නුහුගුනටය.

"උඹ සඳා එක්ක බැඳ්දේ රිංගනවය කියලා උෟ දන්න වැයි..?"

"අපි දෙන්නා අතර රහසක් නැතුවා" මේ ඤාතීත්වය ඉක්මවා ගිය මිතුරුකමය.

"උෟ වෙන්ටෑ එහෙනම් ආරක්ෂකයා...?" යසවතිට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"හම්.. අයිංඩි තමා.." ඔහුටත් සිනහවය.

"සඳා එකී.., ඒකීගේ අම්මා වයෙම හැඩ එකී. අහ පසහත් ආයේ ඒ ආරෙටම අඩුවක් නැතුවම. මාවයි බාප්පොච්චාවයිත් පුටු කරේ ඔය ඒකීගේ අම්මංඩිම තමා. අන්තිමට අපිට ලාම්පුව ඇල්ලුවෙන් එකී ඕන්..."

"අපිට ලාම්පුව ඇල්ලුවෙන් එකී ඕන්" යැයි යසවති කීවේ මුව වසාගත් සිනහවෙන්ය. ඒ එහි සියුම් අසැබි බවක් ඇති නිසාවෙන්ය. එහෙත් එවැන්නක් කීවේ සේනව තවත් විශ්වාසී හා ඔහුව අවස්ස ගන්න අදහසින්ය. එබැවින් ඇය මෙවලේ පෑවේ මවාගත් විලියක්ය.

ගැටවර ඔහුගේ හිතට ඒ වදන් පෙළ හිත පත්ලටම දැණුනේ. එය අසැබිය. ගැහැණියක් ඔහුත් සමඟ මෙවැණි අසැබියක් මේ කීවාමය. වැඩියමක්ම ඔහුට දැණුනේ ඒ ගැහැණිය මවගේ නැගෙනිය විමෙන්ය.

"අපේ.. රූපා නැන්දම්මා..?" සේනට නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් හිත මද ගිනියමේය.

"හම්... උඹට සඳා එක්ක බැඳ්දේ රිංගන්ට අපේ එකා ලාම්පු ඇල්ලුවා වගේ තමා.., රූපා අක්කංඩි මටත් බාප්පොච්චටයිත් ලාම්පුව ඇල්ලුවේ. ඒ විතරක් නෙමෙයි වැඩ වැරදුනාම අපේ අතට හුලුඅත්ත දුන්නේත් ඕකීම තමා" යසවතිගේ සිනහව දෝරේ ගලා ගියේය.

යසවතිගේ අසැබි කමට සේනගේ හිත බැඳුනේ අදක රියෙක නොවේය. එහෙත් ඔහු සමඟ මේ ඇය පළමු වතාවය. "එක්කාසු උනාම අයේ මම දරුවා කියලා වගක් නැතුවා" ඔහුගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළිය. "මාව හිතට අල්ලලා හොඟින් වයේ" ඔහුට එය සතුටක්ය. හිතට උණුහුමක්ය.

"පුංචම්මගේ කට තමා කට" ඔහු ආස ඒ අසැඟි බවටය.

"උබත් එක්ක දැන් ආයේ මොන වහෙන් ඔරෝ කතාද..? උඹත් එක්ක හංගන්න කතා කරන්නට දෙයක් නැතුවා" ඔහු දැන් වඩාත් ලෙංගතු යැයි යසවතිට සිතුවාය.

"මාමංඩියා එක්ක එහෙම ගියාය කියලා දන්නවා. ඒත් දෙපැත්තේ අකමැත්තක් නැතුව එහෙම ගිය හේතුව නම් අපි දන්නෙ නැතුවා" ඔහුට මේ කතාව නැවුම්ය. ඔහු අපි යැයි කීවේ, ජයතු ඔහු හා සඳාය.

"දෙපැත්තේ ඉහිළ කැමත්තක් මිසක්, අකමැත්තක් කොහෙන්ම තිබ්බේ නැතුවා. ඒත් ඒවුවා පිලිවෙලක් වෙන්නට කලියෙන් කොහේ ඉවසිල්ලක් නැතුව ගියා නෙව.. දන්නේම නැතුව ඔන් ජතුවා බඩ බැස්සේ. ආයේ ඉතිං බාලන ඉන්ට යැයි..? ඒ එලියට බැහැපු ගමන තමා තවම මේ ඔන්.."

ඇයගේ සිනහව දැන් තවත් පියකරුය. ඒ සියුම් විලිය මණරමය. යසවති හා ගුනෙරිස් විවාහය සිදු වූයේ එලෙසක වග වැඩි හිටි කතා බහෙන් සේන දැන සිටියත්, ඊට හේතුව දැන ගත්තේ අදය. "අපේ ගැන හාර අවුස්සන්ට ගත්තේ ඒ පලපුරුද්දෙන්, එවුවා ගැන දන්න නිසා වෙන්ටෑ" ඔහුට කුඩම්මා ගැන මෙවලේ දැණුනේ වෙනදාට වඩා ලෙංගතු කමක්ය.

"රූපා නැන්දම්මත් හරි වැඩි නොවෑ කොරලා තියෙන්නේ.." ඔහුට සියුම් සිනහවය.

"හවල් එවුවා වෙන්ටත් එකීම තමා ඔන් මහ පෑදුවේ.. ඉතින් හුළුත්ත අතට නොදී ඒකින් වෙන මක්ක කොරන්ටද?" යසවතිගේ සිහවෙන් පිරුණ මුහුණ නෙලුමක් මෙන් පියකරුය. විලිබරිතය.

"මේ..., හවල් එවුවා වෙන්ටත් කියැවුවිවේ..?" ඔහුට ඒය නොතෙරුනාම නොවේය. එහෙත් හිත ගිනියමේය.

"මට මාමංඩියා එක්ක බැද්දට රිංගන්ට මිසක් වෙන මොනවටැයි..?" ඇය එලෙස කීවේ යටසින් බලමිනිස.

"පුංචම්මලත් එහෙනම් එක්කාසුවක් වෙන්ට කලියෙන් වැඩි කළක් සෙනේ පාලා" සේන පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒ පාපු වැඩි සේනේ තමා ඕන් බඩ ගෙඩියත් ඉලිප්පෙන්ට ගත්තේ. වැඩි කාලයක් නැතුවා.. ඕනෑ නම් හත් අට මහක් සෙනේ පාන්ට ඇති" යසවතී මේ කියන්නේ මුසා බස් නොවේය.

"එහෙනම් රූපා නැන්දම්මා ඒකාලේ එකලාසයක් වෙලා ඉන්ට නැතුව ඇති"

"නැතුව කොහෙද...? එකී එතකොටත් පළමු එකාට බඩිං. ඒ උස්නේ තමා ඕන් මටත් ගැහුවේ" ඇයගේ සිනහවේ ඇත්තේ කෝළ බවක්ය.

"ඒ කියැවුවේ..?" ඒ බැල්ම සේනට අමුතුය. ඔහුගේ හිතත් තරමක් තිගැස්සුනේය.

"හිච්චං කාලේ ඉඳලා ඒකිසි මායි හරි එකතුවයි. රහස් තිබ්බෙම නැතුවා. ඒකී උන් දෙන්නගේ ඒ වෙන එවුවා රහ කොරලා මයෙන් කියලා, මාවත් ගිනියම් කොරවුවා. පස්සේ ඒකීගේ මස්සිනාව මට පුට්ටු කරා වගේම, ගිනියම් නිවෙන්ටත් ඕන්.. ඉඩ පාඩු හඳලා දුන්නා" ඇයට ඒ අතිතය සිහිවීමත් සතුටක්ය.

"පුංචම්මත් ඉතින්... මේ., මේ.." සේනට ඇසිය යුතු වදන් ගොත ගැසුනත්, යසවතීට ඔහුගේ අවැසිය දැණුනාය.

"හම්.. උඹලයේ දැන් හිත් වයෙම.., ඒකාලෙ අපෙ හිතත් වලත්තයි. ඒ මිහිර හරි රහයි. දෙනු විඩක් දැවටිලා හුරු උනාම මටත් ඒ රහා නැතුව බැරුව ගියා. තැලිලා පොඩිවුනේ නැත්තම් ඇඟටත් අමාරුයි, කැලෑ උණ හැදෙන්නට වගේ ඕන්... ඉතින් ඇබැහියක්ම වුනා" ඇය අවසන් වදන් පෙළ කීවේ එකල හිතට දැණුන ඒ කොළ බවෙන්මය.

"ඒක ඇත්ත" ඔහුට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ඒ කියැවුවේ...?"

"නෑ මේ..., මේ..., සඳා නගත් මේ..., මේ.." ඔහුට ගොත ගැසුනේය.

"ගැටිස්සි කොයි කාගෙන් ඇඟවල් එහෙමම තමා. හරි කාලේ ආවහම උඹලයේ යටි එකා වගේ, අපෙත් පපුපැත්තත් පුපුරු ගන්ට ගන්නවා. ආයෙ තැල්මකින් මිසක වෙන සනීපයක් දැණෙන්නේ නැතුවා. එවුවා සොහාවේ හැටි" ඇගේ ඒ වදන් මඳක් හැඟීම් බරය. ඔවදනකට බරය. එහෙත් කාමුකය.

"අපේ අම්මෝ.. පුංචිවමගේ කට..!" එම වදන් පෙළෙන් ඔහුගේ ගතම කිතිකැවී ගියේය. වැඩියමක්ම "හරි කාලේ ආවහම උඹලයේ යටි එකා වගේ අපෙන් පපුපැත්ත පුපුරු ගන්ට ගන්නවා" යැයි ඇගේ ඒ වදන් පෙළටය.

"උඹලා දැන් පොඩි උං යැයි මේවුවා වහං කොරන් කතා කොරන්ට. උඹලයේ එකාට ඔය.., මේ.., අතේ පහස නැතුවම බෑ වගෙම, ගැටිස්සියෙක්ට අඩුම තරමේ පපුපැත්තාව පැදුරට තදකොරන්, මුණින් අතට වත් බුදියන්නට ඕන" ඔහුගේ හිතේ එම කතා බහට කැමත්ත ඇය අඳුන ගත්තාය.

"එහෙමත් එකක්ද..? ගැණු ඔවුවා කොහොමෙයි පිරිමි අපි දන්නේ..?" ඔහුගේ ලිඟුවත් අමුඩය තුල දඟලැවේය.

"ගැණු දෙයක් වහෙන් ඔරො මිසක්කා, කවදාවත් කෙලින් කියන්නේ නැතුවා. පිරිමියෙක්ට ඒක අඳුන ගන්ට ඉවක් තියෙන්ට ඕන"

සේනගේ හිත දැන් උමතුය. අමුඩය තුල ලිඟුව විකසිතය. ගැහැණියක් හා මෙවැනි කතා බහා ඔහුට උණුහුරු උවත් හිතට මිහිරක්ය. ඇගේ දිවියෙන්, ගෙන ඇගෙන්ම පැනයන් නගන්නට සේනට දැන් ඇත්තේ බියක් නොව, ඇය වරදක් හිතාටියැයි සැකයක් පමණක්මය.

"එහෙනම් මේ..., මේ..., බාස්පොච්චට ඒ කාලේ, ඒ ඉවේ අඩුවක් තියෙන්ට නැතුවා ඇති මයේ හිතේ?" එක එල්ලේ ඇසිය නොහැකි කමෙන් ඔහුගේ වදන් තරමකට ගොළුය.

"කොහේ..., ඒ කාලේ කොච්චර පපු පත්තෑවේ තියාගත්තත්, උන්දැගේ අතත් රිටුවේම දෙපා මුල්ලට. පිරිමි හැටි ඔහොම්ම තමා. හිතාන ඉන්නේ මහා තැන තමා අපේ සුතිය කියලා. ඉවසලා, ඉවසලා, බැරිම තැන වංගියක් කියැවුවා, මහා තැනට යන්නට කලියෙන් ඩිංගක් උඩහා මුරංඬුවෙලා යන්ටය කියලා.. මොකෑ හැමදාම හිත හංගාන ඉඳලා වැඩෙක් තියෙයැයි..? "

එම වදන් පෙළත් සමඟ ඇගේ මුහුණේ මතු වූන සිනහව පියකරුය. එහෙත් ඇයට නොදැණිම ඒ සිනහවට එකළ ඇගේ ගැටිසි වල්කම මෙදිනත් බිඳක් මුසුව තිබුනේය.

" දැන්නම් ආයේ සැකයක් නැතුවම කියාපු එක වැටහුනා..." සේන මෙවර ඇගේ මුහුණ දෙස මෙවර බැලුවේ නෙතහින් නොවේය.

යසවතීගේ සිනහවෙන් ඔහුගේ හිත හොඳටම උණුහුම්ය. ඇගේ මේ අසැබි කමෙන් ඔහුගේ හිතත් දැන් දඩබ්බරය. මේ කුඩම්මාය. "මේකී වලත්තියක්.." ඇය ගැන ඇති පෙර මතකයන් ගිනියම්ය. එබැවින් ඒ මතකයෙන් ඔහුගේ හිතේ ඇගේ දෙතන් දැන් නිරුවතීන්ය.

"ඒ මොකක්...?"

"නෑ මේ., පුංචම්මා කියැවුවට පස්සේ තමා වැටහුනේ සඳා නහන් පහලට වඩා ඉහළට මනාපයි කියාලා" මද විලියෙන් වදන් ගොත ගැසුනත්, වදන් පෙළ යසවතීට අපැහැදිලි නොවින.

"ඒක තමා කියැවුවේ.., ගැණියෙක් කෙලින් කියන්නේ නැතුවය කියලා. පපුපැත්තාව එක්ක දහ දානවට ඕන එකියක් මනාපයි. ඩිංගක් රිද්දෙවුවත් මුකුවත් කියන්නේ නැතුවා. මේ.., තන් සුතියෙන් එක වංගියක් වෙන්ටම ඇරලා තමා ඕං ගැණික්ගේ තඹරෙට අත තියන්ට ඕන. එතකොට ගැණියෙක්ට දැණෙන සුතිය ආයේ නිමක් නෑ ඕන" ඇයට නොදැණීම ඇගේ වතත් හිරිවැටි ගියේය. *(තඹර- නෙලුම් මල. ගැමි කතා බහේ, කතා බාවය ඇති, ගැටිස්සියගේ යෝනිය තඹර පොහොට්ටුව ලෙසත්, කතා බාවය බිඳුණු ගැහැණිකයගේ යෝනිය තඹර ලෙසත් භාවිතා වෙයි)*

ඇය කී "තන්" වදන ඔහුගේ හිතේ දෝංකාර දුන්නේය. එය අසැබියක් නොවේය. එහෙත් මෙවැණි මොහොතක එලෙස භාවිත අසැබියක්ය. ඔහුගේ හිත දැන් නම් ඔහුටත් අවනත නැත්තේය.

"එහෙම මාණාපයි දැකලා.. නෑ.. නෑ.. මේ.., මේ.., එහෙම දැණිලා ඇතුවා" මුවෙන් ඉලියට පැත්ත වදන් පෙළ දැන් අතුලට ගන්න බැරිය.

"ආයේ ඒක හරිගිස්සන්ට යන්ට ඕන නැතුවා. උඹට පහලොස් විය පැත්තේ නිකම්ම නොවෙයිනේ.. එවුවා ඕන හැටියට ඇහැ ගැටි නොනියෙන්නට විදියක් නැතුවා. එවුවා සොහොවේ හැටි.. ඇත්ත කියාපං... හොරා බැලුවා නේ....?" ඇයගේ "හොරා බැලුවා නේ" වදන් පෙළ ලයාවිතය. ලෙංගතුය.

"මේ.., මේ..., හොරා බැලුවේ නැතුවා.. ඇහැගැටුනා මිසක්කා" සේනට දැන් ඇයව විශ්වාසය. එහෙත් විලිය ඉහට උඩිත්ය.

"ඉතිං කියාපංකෝ...?" කොළ ගැටයෙක් හමුවේ සැඟව ඇති මැදිවයස් තිරිහං ගැහැනු හිත, යසවතීගේ මෙවලේ ඉබ්බටම එලියට පැත්තේය.

"මේ..., පුංචිමා පොරොන්දු වෙනවය අපේ අම්මට මේ..., කියන්නේ නැතෙයි කියලා..?" ඇයව දැන් විශ්වාසී උවත්, සේනගේ හිතේ සියුම් බියක් නැතුවාම නොවේය. භොරකමට වඩා එය විලිසංගයක් නැති වැඩක්ය.

"ආයේ මොන පොරොන්දුවක්ද..., හිතාගන්නට පුළුවන් මට..., හැබැයි දුටුවේ එතන නම්..., මේ..., මේ..., එතන හිඬසැක් ඇතුළා.." ඔහු ඇහෙවුවේ කුමක් දැයි යසවතිට සැකයක් නොවින.

"ඒ කියැවුවේ..." යසවති ඇහවු දේ සේනට නොවැහැටුණේය.

"අපේ අක්කංඩ්ට ඒ සැලකුම් හරි හැටි නැතුවා. කොහේ..., උඹලයේ අප්පච්චි හදිසි කාරයා නොවූ. උගේ ගැන විතරයි හිත. එදා ඉඳලම ඔහොම්මයි" යසවති එය සේනට කියන්නට හිතුවේ හේතුවක් ඇතිවය.

"අපේ අම්මා මේ..., ඒ වගක් වගක් පුංචිමමට කියලා තියෙද..?" කියන්නටත් කලියෙන් ඇය තම හිත හැඳිනීම සේනට පුදුමය. එහෙත් නොදන්නා ඒ දේ දැන ගැන්මට වඩා, කරලියට ආ මේ කතා බහා සේනගේ හිතට ගිනියමිය.

"අක්කා නහා වෙච්ච අපේ රහස් නැතුවා.. උඹලයේ අප්පොච්චට ගැණියෙක් එක්ක සල්ලම් කොරන්ට ඇත්තේ බැරිකමක් නෙමෙයි. ඌට ඕන උගේ වැඩේ කොරන් හනික ඇඳෙන් බහින්න ඕනෑ කමක්. ගැණිගෙ සතුව ගැන ඌ හිතන්නේ නැතුවා" ඇය කීවේ සොහොයුරිය ඇය සමඟ කියා ඇති සත්‍යක්ය. තවමත් ඇය විඳවන දුකක්ය.

"ඒ කියන්නේ මේ..., මේ..., අපේ අම්මට..." සේනට එය අසන්නට දිරියක් නැත. ඒ මව පියාගේ පුද්ගලිකත්වය නිසාවෙන්ය. එහෙත් එය හිතට මිහිරක්ය.

"හම්, හරි හැටියට ඇහට සැපක් නැතුවා. අනික වෙන ටිකවත් කොහේ වෙන්ටද..? කොයි වෙලාවෙන් ඉන්නේ කෙලින් කටින් ඉන්ට බැරි ගානට බිගෙන නොවූ. ඉතින් අර ගැණි වෙලනවා.." සැබැවින්ම සොහොයුරිය ගැන ඇයට ඇත්තේ දුකක්ය.

"පුංචිමා කිවුවට පස්සෙනම් තේරුම් ගියා..., අපේ අම්මා මේ..., මේ..., නිකන් ඕනෑවට එපාවට වයේ ඉන්නේ ඇයි කියලා" ඔහු සිතා සිටියේ මවට එවැණි මිහිරකට ලොකු රුවියක් නැතයි කියාය.

"එවයේ දෙයක් නොලැබුනත්, ගැණියෙක් ආසයි මිණිහට ඩිංගක් තුරුවෙලා ඉන්නට. ආදර බස් දොඩන්ට. මිණිහගේ ආදර විදින්නට. කොහේ..., උඹලයේ අප්පුවවා කොයිවෙලාවෙන් ඉන්නේ සිහියක් පතක් ඇතුළු යැයි.. අපේ අක්කංඩ්ට ඒ වාසනාව නැතුවා..."

ගැණියෙක්ට එහෙම අත් ඇරුනයි කියන්නේ, අයේ.. අත් ඇරියම තමා. අනිකගේ ඔනෑකමට රෙද්ද උස්සනවා මිසක්කා තම ආශාවට රෙද්ද උස්සනේ නැතුවා. ඔහේ වාරාවට, යුතුකමට ඉඩක් අරිනවා මිසක්කා.

ඔය රහා තමා ඕන සතෙකුට පරම සතුට. දෙවියොත් ඒ සතුටට වදිනවැයි කියන්නේ නිකන් නෙමෙයි. එත් ඉතිං අපේ අක්කංඩ් ඔය හුල්ලෙන් කී කාලෙක ඉඳන්ද..?

ගොඩක් උං දන්නේ නැතුවා.., රතියක් කියන්නේ ඒ වැඩේදී තම සතුටට වඩා අනිකගේ සතුට ගැන හිතන එක කියලා. දෙන්නැම එහෙම හිතැවුමෙන් එතන පරම සුතියක්. ඒ සුතිය දැණුනම තමා ඇහෙන්නේ දෙන්නෙක් නෙමෙය අපි එකෙක්කිය කියලා. මේක හැම දේටම වලංගුවක්. ලැබීමෙන් තියෙන සතුට වඩා, දීමෙන් ලැබෙන සතුට සේරොටම වැඩි ඕන්.." යසවති ජීවිතයේ ඉහළම තෘප්තිය වදන් පෙළ කිහිපයකින් පහද දුන්නාය.

"තේරුනේ නැතුවා.."සේනට මුල ටික වැටහුනත් අවසන් ටික නොතේරුනේය.

"ආයේ වහෙන් ඔරෝ මොකට.. සඳාගෙන් උඹට ලැබෙන සුතියට වඩා වැඩි මිහිරක්..., උඹ සඳා කෙල්ලට දෙන දෙයින් උඹටම දැණෙනවා නේද..?"

"ඒකනම් හැබෑව.. මේ..., මයේ හිත මණාපම එහෙම"

"හිතාපං..., දෙන්නම එහෙම හිතැවුමෙන්..? දෙන්නට දෙන්නා අනිකා සතුටු කරන්නට එතන තරඟයක්. ඉතිං දෙන්නටම සුතිය ඕසෙට..."

එක පැදුරක බුදිය ගත්තය කියලා ගැණු හිත් එහෙම ලේසියකට වලත්ත වෙන්නේ නැතුවා. හුඟක් එවුන් ඒ රහවත් මොකද්ද කියලා හරියට දන්නේ නැතුවා. හිතන්නේ මේ දරුවෙක් බඩ බහින්නට විතරක්මය කියලා.." යසවති තරමක් හැහිම් බර වූවාය. ඒ සේනගේ හිත අවුස්සනට නොව, පියාගේ අධිපාමරන් ඔහුව ගලව ගන්නට ඔවදන් දෙන්නට සිතාය.

"ඒක නම් හැබෑව.. අහලා තියෙයි සමහර ගැණු උං දරුවෝ දෙනුන් දෙනා වදලා තිබ්බත් එහෙවු දෙයක් මේ.., මේ.., එහෙවු රහක් දන්නේවත් නැතුවය කියලා.." සේනත් කොළ එකතුවේ කතා බහෙන් තරමකට ඒ ගැන දන්නේය.

"හම්.. උන් දන්නේ උන්ට දැනිව්ව තරමට... දැනිව්ව තරමෙන් උන් හිතනවා එකය මෙහෙවුවේ රහා කියනේ කියලා. සමහරක් වුන් එහෙවු රහක් තියෙනවය කියලවත් දන්නේ නැතුවා. ඉතිං ඒ දන්නේ නැති එවුන්, ඒහෙවු රහා යහමෙන් විදින එවුන් දිහා බලන්නේ වපරෙට. උන්ට එක පෙන්නේ මහා වලත්ත කමක් විදියට. අහන්නේ ඕක නැතුව මොකෝ ඉන්ට බැරුවැයි කියලා..."

හැබැයි හරි හමන් එකෙක්ට අහුවෙලා, හරි හරිහමං විදියට වැදිව්ව දාට තමා උන් අඳුන ගන්නේ එහෙවුවේ රහා මොකක්ද කියලා. එතකොට තමා උන්ටත් හිතෙන්නේ, හෙවුවක් නොවිදින ජීවිත මොකටෙයි කියලත්.

පිරිමිණ්ට වයේ නෙමෙයි.., ගැණියෙක්ට ඉහ මොල්ල රත්වෙන්ට එහෙවුව දැණුනය කියනේ ආයේ වෙළඹක්ම තමා. එකීට කුර ගෙවෙනකම් දුවනේ නැතුව ඉන්නට බැරුවා. මහා පළාවක් මිසක්කා, ආයේ හීං පලා උන්ට වැඩක් නැතුවා. ආං.., එතකොට තමා ගැණු කයෙන් වලත්ත කම ඉහ ගහන්ට ගන්නේ.

එහෙම හරිහමන් සැපක් පැදුරෙදි දැණෙද්දි ගැණුත් හරි දඩබ්බරයි. හරි වලත්තයි. සුතිය හරි හැටි ඉහ ගැහුවම පිරිමින්ට වඩා හයි හත්තියයි. ආයේ දළ හසිතියෙක් එක්ක උනත් දෙපාරක් නොහිතා ඔට්ටු වෙයි.

ඕන් ඒ වෙලාවට තමා ගැණිව හරි හැටි අඳුන ගන්නට පිරිමි සමත් වෙන්ට ඕන. එකීගේ ආශාවල් මොනවැයි කියලා දැනගන්නට ලෙංගතු වෙන්ට ඕන.. එකීට මේ තමංගේ එකාය කියලා විශ්වාසය තියන්ට ඕනැ.. එකීට මේ.. දෙන්නෙක් නෙමෙය, එකෙක්ය කියලා විශ්වාසය තියන්ට ඕනැ.

එක පැදුරේ බුදිය ගත්තය කියලා ගැණු වලත්ත වෙන්නේ නැතුවා. ගැණියෙක් වලත්ත වෙන්නේ විශ්වාසය ඇති තැන විතරයි. දෙන්නෙක් නෙමෙය දැන් එක්කය කියලා විශ්වාසය දැණුන තැන තමා හරි ගැණි එළියට එන්නේ. බයක් හැකක් නැතුව කටක් ඇරලා හංගන් හිටිය තමන්ගේ වලත්ත කමත් ඒකී කියන්නට ගන්නේ ඔන් එදායින් පස්සේ තමා. එතනින් පස්සේ ආයේ උඹලයේ ඕන වලත්ත වැඩකට එකී පස්ස ගහන්නේ නැතුවා.

එහෙම ඇවිස්සිව්ව ගැණියෙක් වලත්ත කම් වලට ආයේ පස්ස ගැහිමක් නැතුවා. ඒකීට පරම සතුට ඒ සුතියම තමා ඕන්... හිතපං..., ගැණියෙක් එහෙම ඇවිස්සෙන එකේ වාසියම කාටදැයි කියලා...? ඒ පිරිමි උඹලටමයි..."

යසවති මෙවලේ ගැහැණු හිත ගැන දීර්ග පැහැදිලි කිරීමක් කළේ නම් ගිනියම් හිතෙන් නොවේය. ඇය පහද දුන්නේ ගැහැණු හිත හා ඒ හිත අවුස්ස ගන්නට පිරිමියෙක් දැන සිටිය යුතුම කරුණු කාරණය. ඇය ඉටුකලේ යුතුකමක්ය.

"මනුශ්‍ය ජීවිතේ විඳින්නට නං.. වල් හිත, වල් කම, ඕනෑමයි. හිතපං.. සොහොදහම අනෙක් හැම සතාටම එහෙවු දේට කාලයක් පණවලා, සීමාවක් හදලා තියෙනවා. හසිතියෝ වසරකට වරක් වයේ.., බල්ලෝ බැල්ලියෝ භාර පස්මහකට වරක් වයේ. ඒත් මනුෂ්‍ය සත්වායාට ඒකට දවසක්, කාලයක් පණවලා නැතුවා.

අනික උප්පත්තියෙන්ම පිරිමි සතා ගැණු සතාට වඩා වලත්තයි. ගැණියෙක්ගේ කෙරුල්ලත් ඇති උන්ට සැනසෙන්නට. ආයේ කොටු කරගන්නා කියලා වැඩක් නැතුවා පිරිමි හිත් ආයාලෙමයි. ඒ පිරිමියාව සොහොදහම මවලා ඇති විදිය. ඒක ලොකස්සොහාවේ. ජාතිය බෝවීම, ඒ තමා මේ මනුෂ්‍ය පැවත්ම...

ගැනුත් එහෙමයි. උන් ආසයි පිරිමියෙක්ගේ ඇහැ තමන්ට වැටෙනවට. දැකලා තියෙද සමහර උන් හැට්ට කරෙන් තන්ගෙඩි එහෙමඉලිප්පිලා ජේන්ටම අඳිනවා...?, දණිහ උඩ මැද්දට රෙද්ද අඳිනවා.. හිතපං..., ගැනු ආසයි තමංගේ අංගතුලා ජේන්ට අරින්නට.. ගැණු ආසයි පිරිමියෙක් එවුවා දිහා, තමන් දිහා වලත්ත කමට බලනවට. හැබැයි ඒ බැල්මට විලිසංගේ ඕසෙට...

ඒ ගැණුන්ගේ හැටි... ගැණු යටි හිතෙන් ආසයි තමං දිහා උඹලා හෙමට බලනවට. එහෙවුවට බලන උඹලා වලත්තයි කියලා උඩුහිත බැන්නට බැන්නට ගැණු යටි හිත හොයන්නෙම උඹලයේ ඔය බැල්ම..

හැබැයි උන්ම දන්නේ නෑ නොදැනුවත්ම ඒ පාන්නේ උන්ගේ යටි හිතේ හැංගිව්ව වල්කමය කියලා. මාහාමේරුව දෙපතුල ලඟට ගෙනත්, මේක තමා හිතේ හැංගිව්ව වල්කමය කියලා තෙරුම් කොරත් පිලිගන්නෙම නැතුවා... හැම ගැණු හිතක්ම ඔහොම්මයි. වල් හිත හංගාන, උඩින් මල්වටි කැන්දාන.

"එහෙමට මොකැයි... කෙලින් මොකැ බැරි..?" සෙනට සිනහවයි. එහෙත් ඇය පහද දුන් ගැහැණු හිත ඔහුගේ හිත පත්ලේ නිදන්වයි.

“සොහොවයා ගැණුන්ව එහෙමට මවලා තියෙන්නේ පිරිමියාට රහක් වෙන්ට. ගැණියෙක්ගෙ වල් හිත එහෙමට හංගාලා තියෙන්නේ, පිරිමියෙක්ට ඕනෑ හැටියට අවුස්ස ගන්නට. ඒක පිරිමියෙක්ගෙ දක්ෂකම.

මම මේ කියැවුවේ උඹලට ජීවිතේ ගැන දැන කියා ගත්ට. ගැණියෙක්ව ගන්නේ උඹලයේ ඕනෑ එපාකම් පිරිමහාගන්නටම නෙමෙයි කියලා උඹලයේ හිතට දෙන්නට.

දෙයක් කියන්නම්.. හරි හැටි තමංගේ ගැණිව වල්කොර ගත්තෝත් එකේ ආනිශංසයත් උඹලටම තමා. පෘතක්ෂන ජීවිතෙට එහෙවු මිහිර ඇර වෙනත් තව මිහිරක් තියෙයිද විදින්නට..?"

යසවතීගේ පෙර කතා බහා ලිංගික උත්තේජනයක් උවත්, යසවතීගේ මේ ඔවදන් පෙලේ වනවර බවක් සේනට නොදැණුනේය. ගැහැණු හිත, ඒ ආශාවන් වටහා ගන්නේ කෙලසෙක දැයි කියා ඔහුට වැටහුනේය. ජීවිතය යහපත් කරගන්නට, ලිංගික සෑපත ගැන වෙනත් කෝන්‍යකින් බලන්නට සේනට ඉඩක් ලැබුනේය.

එහෙත් සේනගේ ගැට හිත කීවේ වෙනයම් දෙයක්ය. ඒ ඔවදන් පස්සටය. දැන් අවැසි වන්නේ ඇගේ කතා බගෙන් මිහිරක් විදින්නටය. ඔහුට දැන් අවැසි ඇයව නැවත පෙර කතා බහෙන් අවුස්ස ගන්නටය.

"මේ..., මේ..., එතකොට පුංචම්මයි මේ.. බාප්පොච්චයි.." ඔහුගේ වදන් තරමක් ගොත ගැසුනේ විලියෙන් නොවේය. ඒ මේ අවුස්සනේ ඇයගේ දිවියම නිසාවෙන් එය වැරද්දක් ලෙස ඇය දකිවී දැයි සැකයක්ය. ඔහු යසවතීගේ හා ගුනෙරිස්ගේ දිවිය ගැන නොදන්නවා නොවේය.

"ඒක නරකක් නැතුවා.. එහෙවු අඩුවක් මට කොහෙත්ම නැතුවා" යසවතී පෑවේ, තඹර කුසුමේ සිරියාවත්, තඹර රෙණුවල ඇති ශූංභාර කැටිකොට ගත් සිනහවක්ය.

"මම දැන උන්නා.." සේනත් පෑවේ සිනහවක්ය.

"කොහොමෙයි...?" ඔහුගේ සිනහවේ ගැබ් වුන ශූංභාරය, ඔහු නොකියා කී දේ ඇයට රහස්‍යක් නොවින.

"නෑ.. මේ.., එහෙම හිතුවා" එය හෙළිකරන්නට බැරිය. එය නොහොඹිනා කමක්ය.

"නෑ., නෑ., ඇත්ත කියපං... මෙව්වර හරියක් අපි දෙන්නා කතා බහක් කොරපු එකේ මොකෑ ඔක කියන්නට බැරි?" ඔහු යමක් හංගාගත් බව ඇයට රහසක් නොවුණි.

"ඉතින් ඒක තමා කියැවුවේ.. හිතනය කියලා" ඔහු අසරණය.

"ඔන්න ඉතින්... උඹ ඇත්ත කියන්නේ නැතුවා.., කියාපංකෝ.." ඔහුගෙන් ඇත්ත දැන ගැන්ම අපහසුවක් නැත. එබැවින් යසවති පෑවේ ඇහැලුම් කමක්ය. මද කෝල බවක්ය.

"මේ..., අහංට බණින්නට බෑ ඔන්.. විශ්වාස කමට කියන්නේ" ඔහුගේ හිත ඒ කොමල බව හමුවේ වෙඩුරු පිඩක් මෙන් උනුව ගියේය.

"සත්තයි නෑ.. කියාපංකෝ" යසවති තවත් කෝමළ වූවාය.

"අයියංඩි තමා කියැවුවේ.." එලෙස කියා සේන බලා සිටියේ ඇගේ මුහුණ දෙසය. ඇගේ ඉරියව් දෙසය.

දැණුන ලෙංගතු හමුවේ මුවෙන් එලෙස පිට උවත්, යසවතී කෝප ගනිවි යැයි සේනට දැන් බිය ය. එය දෙමවුපියන් කිසිවෙකුත් දරුවෙකුගෙන් නොපතනා, නොහොඹිණා කමක්ය. හමුවෙන් මේ ගොඩ නැගුණ ලෙංගතුවත් මෙතනින් අවසානය. ඔහුගේ පපුවත් "ඩිග්... ඩිග්.." හඬින් වේගයෙන් ගැසෙන්නේය. තොලකටත් වියලි ගියේය. කලේ මෝඩ කමක් යැයි ඔහුට සිතුවේය.

"ඒකත් එහෙමද...?" මහා එකුගෙ මෙන් වූ පුතුගේ හැසිරීම ගැන, ඇයට දැන් සැකක් නැත. ඔහු ඒ සෑම ඉගෙන ඇත්තේ කොහෙන්දැයි ඇයට දැන් පැහැදිලිය. එබැවින් යසවතීගේ මුවේ නැගුනේ විලිබරිත සිනහවක්ය.

මුවට නැගුන සිනහව යසවති දැනින් වසා ගත්තේ ගැටිස්සියකගේ කොමලෙන් යැයි සේනට සිතුවේය. එම සිනහව එතරම් විලිබරිතය. රත් පියුමක් මෙන් මණරම්ය. "එහෙවුවට උනාය කියලා පුංචම්මට වගක් නැතුවා" යසවතීගේ සිනහවෙන් ඔහුගේ හිතේ බිය දුරු වූවේය. අසීමිත සතුටක් දැණුවේය. "එහෙනම් ආයේ බයක් වෙන්ට දෙයක් නැතුවා" හිතට දිරියක් ද දැනුවේය.

"ඔන්න මම කිවුවය කියලා අහංට යංට එපා" ඔහුටත් දැන් සිනහවය.

"දැන් ආයේ ඔවුවා හරිගිස්සලා වැඩක් තියෙයි යැයි..? අනික එහෙම අහන්ට දෙයක් එතන නැතුවා නොවැ..? ඔවුවා සොභාවේ..., ඉතිං කියහංකෝ උඹ තව මොනවද කියැවුවේ කියලා..." පුතුවේ නොසන්ධාල කම ඇයට මැවී පෙනුණාය. හිතට අමුත්තක් දැණුණාය.

"ඕං... ඉතින්..., එවුවා ඕන නැතුවා.." සියලු රහස් හෙළිකරන්නට ඔහුට නොසිතුවේය. ඒ මිතුරු කම නිසා නොව. ඇගේ දරුවාගේ නොහොඹිණා, වනවර කම ඇයටම කිය නොහැකි නිසාය.

"ඕන් ඉතිං... උඹ ආයෙත් ගැටිස්සියෙක් වෙන්ට හදනවා... නොකිවුවොතිං හෙම උඹත් එක්ක ආයේ එක්කාසුවක් නැතුවා....." ඇය ඉදිරියෙන් ගිය සේනගේ අත අල්ල ගත්තාය.

ඇගේ ඒ ස්පර්ශයත් සෙනගේ ගතට වඩා තිගැස්සුනේ හිතය. නොසිතුව තරමේ ලෙංගතු බවක්ය. අම්මාගේ නැගෙනිය කුඩම්මා, ඒ ඤාතිකමත් තරමකට දුරස්තය. මැවැනි කතා බහක් ගැටයෙකුගේ හිතයක්ය. සේනත් හිත ගිනියම් වලත්ත කතාවන් ගැහැණියක් සමඟ මේ කතා බහා කරනවමය. හිතත් අමුතුවෙන්ය. "නොකිවුවොතිං හෙම උඹත් එක්ක ආයේ එක්කාසුවක් නැතුවා"මේ බැඳියාව අහවරක් කරගන්නට කොහෙත්ම දැන් බැරිය.

"හෙවුව මේ..., මේ..., වලත කමේ බැරුවා.." සේනටත් අවැසි මේ ගිනියම් කතා බහය. එහෙත් හිත තරමක බියෙන්ය. එබැවින් ඔහු මේ පිරික්සුවේ ඇයගේ හිතේ මේ කතා බහට ඇති කැමැත්තය.

"නොකියා ඉන්නට ඕන මහා වලත්ත දේත් දැන් කියලා අහවර වෙව්ව කොට දැන් ආයේ තව මොනවා හංගන්ටද? වෙන එකියකට කීව නම් මෙතන ජංජාලයක්, මම එවුවා ගැන අනික් උන් වයේ වැරදියට බලන්නේ නැතුවා" යසවතීගේ හිතත් එය දැනගන්මට නොතෙරුන ආශාවකින්ය. එබැවින් ඇය සේනගේ හිතේ විශ්වසය ගොඩනැගුවාය.

“මම එවුවා ගැන අනික් උන් වයේ වැරදියට බලන්නේ නැතුවා” සේනට ඇය කෙරෙහි තැබූ විශ්වාසය දැන් තවත් තහවුරුය. ගැහැණියක් හා මේ කතා බහා ඔහුගේ හිතටත් උණුහුම්ය. ඇය දැන් මිතුරියක්ය. "ඔන්න ඉතිං උඹ ආයෙත් ගැටිස්සියෙක් වෙන්ට හදනවා. ඉතිං කියා පංකෝ" ඇගේ ඇවැටිල්ලත් කෝමලය.

"මේ.., මේ.., පුංචිමම ඵ්වුවා යහමින් ඕන කියලා තමා කියැවුවේ..." හෙළිකරන්නේ ඇය ගැනම නිසාවෙන් ඔහුගේ වදන් තරමකට ගොත ගැසෙන්නේය. ස්වරය හිණියට වෙවුලන්නේය.

"ඵ්වුවා ඉතින් මට විතරක් යැයි.. ඕන ගැණියෙක්ට යහමින්ම තමා ඕන..? වෙන මොනවැයි කියැවුවේ..?" මවක ගැන වූ පුතූගේ මේ නිගමණයෙන් ඇගේ හිත නිරිවැටී ගියේය.

"හරි හැඩයි කියලත් කියැවුවා... මේ.., ඒ වෙලාවට උමතුවෙන් වගේය කියලත් කියැවුවා" යසවතීගේ සැහැල්ලු බවෙන් සේනගේ හිත සැනසුමේය.

"හප්පේ.... ඉතින් තව මොනවැයි..?" ඇය තවත් කෝමලය. ඇගේ විලිබව සේනට පියකරුය.

"වෙලාවකට බාප්පොච්චත් මේ..., පුංචිමමව හරි හැටි ආම්බාම් කොරගන්ටත් බැරිය කියැවුවේ" ඒ වදන් පැවසුවේ මුවෙන් උවත්, ඔහුගෙ ලිඟුවත් එයට පිළිතුරු දුන්නේ මෙවලේ අමුඩය ඇතුලේ දෙතන් විටක් හිස ගසමිනි.

"මට කීප දොහක්ම දැණුනා උගේ හොර කම. මම ඒවග මුකුත් අඟවන්ට ගියේ නැතුවා.." සැකය දැන් තහවුරුය. ඇයට තේරුම් ගත නොහැකි තරමෙන් හිත අමුතුවෙන්නේය.

"පුංචිමමා නොදන්නවා වෙන්නට බැරිය කියලා, අයියංඩින් කියැවුවා. ඒත් මම විශ්වස කොරේ නැතුවා" සේනට දැන් අවැසි මේ කතා බහා දිගුකොට ගන්නටය. මේ ගැටවර හිතේ උමතුවය.

"තක්කෙටම දැන උන්නේ නැතුවා.. හැකක් තිබ්බා විතරයි" ඇගේ හිතම දැන් නිරිවැටිලාය.

යසවතීගේ සැකය දැන් තහවුරුය. තම රතිය දෙස පුතු හොරහින් බලා සිටින අයිරු ඇයට මැවී පෙනුනේය. හිත ගුප්තභාවය ජනයක. එය සතුවක්ද? නැති නම් අපුලක්ද? ඇයටම නොතෙරුනාය. එහෙත් හිතේ ඇති මේ ගුප්තභාවය නම් ඇයට මතරම්ය.

"බාප්පොච්චත් දන්නවැයි..?" ඔහුගේ සිත නම් ගිනියම්ය. දැන් ඇගේත් විමසන්නට පැනයක් රොත්තක් ඇත්තේය.

"දන්නවනම් ඕකව උල තියයි... මම නිකමටවත් අඟවන්ට ගියේවත් නැතුවා. අනේ අප්පේ... සමහර එවුවා දුටුව නම් විලිසංගේ බැරිවා" ඇය විලියෙන් දැන දෙකම්බුල් මත තබා ගත්තාය. එහෙත් ඒ විලිය ඇයට මණරමිය. හිතට අමුතුව සියුම් කිතියක්ය.

"ඉතින් මං දැකපු එවුවා කියද්දි, පුංචිමම නොවූ කියව්වේ..., එවුවා මහා දෙවල් නොවෙය කියලා?" ඔහුට දැන් ඇගෙ මේ විලිය සතුටක්ය. අසමමත මිහිරක්ය.

"හම්... ඒකත් හැබූව... ඒත් එහෙම කියෙවුවට, ඒක මයෙම වෙච්ච කොට හිතට මොකද්දෝ වයේ එකක්" ඇය සත්‍යම කීවාය.

"අයියංඩි එක්ක තරහක් වෙන්ටෑ...?" සේනට සිතුවේ එයය.

"තරහක් නැතුවා.. ඒත් මටත් තේරෙන්නේ නැතුවා ඒ මොකද්දෝ කියලා" සැබැවින්ම ඇගේ හිත ඇයට නොතේරුණාය.

"තරහක් නැතුව නං කාරියක් නැතුවා. නොකියා ඉන්ටත් හිතුවා..., කවුද දන්නේ කොයි අතට පෙරෙලෙයිදෝ කියලා. තමංගෙ දරුවගෙම වල්කම් වෙච්ච කොට.." සේනට දැන් සැනසිල්ලක්ය.

"තමංගෙ දරුවගෙම වල්කම් වෙච්ච කොට" සේනගේ ඒ වදන් පෙළ යසවතීගේ සිත් නොගත්තාය. සේන තමාට ඒ එල්ල කලේ සියුම් පහරක් යැයි ඇයට සිතුවාය. එහෙත් ඔහුත් ඒ වනවර කමේය. ජයතු සේම ඔහුත් කර ඇත්තේ එයමය. කියවෙන්නට ඇතිය. තරහක් නැත. ඒ ගැටවර කමය.

"එකෙක්ව බිල්ලට දීලා බේරෙන්නද හිත...? දෙමස්සිනලාගේම වලත්ත කෙරුවාවල් ටික, මේ..., නොදැන ඉන්නවා නෙමෙයි..." ඇය පෑවේ අවඤ්ඤාසහාගත සිනහවක්ය. සියුම් පිළිතුරකින් දැඩි ප්‍රති ප්‍රහාරයක්ය.

"ඒ මොනවැයි...?" ඔහුගේ දෑසත් විසල් වුනේය.

"උඹලා ගැණු නාන තොටේ කරක් ගහනවය කියලා" ඇය ඒ වගක් දන්නේ අදක ඊයෙක සිට නොවේය.

"මේ..., නෑ..., නෑ..." ඔහුගේ තොලකටත් වියලි ගියේය.

"හිතාන ඉන්නේ අපි නොදන්නව ඇතිය කියලා" ඇය සිනහවක් පෑවාය. එහෙහි වූයේ සිහිං තරවටු බවක්ය.

"විලිසංගේ බැරුවා.. අපේ අම්මලත් දන්නවය කිවුවම" මද පමණ අවදි වූ ඔහුගේ ලිහුවත් අඬ පණ වූනේය.

"හුඳ්පා බරටම නැතුව, උඹලයේ අමුඩ කෙටිය ඉස්සෙන්නට ගත්තම කොයි අම්මත් දන්නවා, දැන් කොල්ලයේ වයස නරකය කියලා.. එවුවා හිතන්ට කාරියක් නෑ. ඒත් එවුවට ඇබැහිය නම් නරකයි ඕන්" ඇය එය ගැරහිමක් නොකරන්නට වග බලා ගත්තාය.

"මේ., අපේ අම්මත් දන්න වැයි?" ඔහුගේ හිත ගැහුනේය.

"නරක වයස ආ කොට, එහෙම දේවල් වෙන්ට තියෙන ඉඩ වැඩිය කියලා අම්මා කෙනෙක් නොදන්නවා නෙමෙයි... අසික්කිතයි තමා..., දරුවෙකුගේ නොහොබිණා කමක් තමා...., ඒත් එහෙම එවුවා උඹලයෙන් නොවෙනවමය කියලා විශ්වාසයකුත් අම්මා කෙනෙක්ට නැතුවා" මේ මවකගේ හිතය.

"මේ.., අම්මට මං ගැන සැකහිතිලා ඇතුළුවැයි..?" ඔහුට අවැසි එයය.

"අම්මා කෙනෙක්ට එක් වරක් හෝ ඒ සැකය නාවය කියනව නම් ඒක මුසාවක්. එහෙවුවක් හිතට දැණෙන්නට උඹලටත් දරුවෙක් උස්මහත් වෙන්ටම ඕන" ඒ මවු හිත ඇය පහද දුන්නාය.

"එහෙනම් කමක් නැතුවා.." එය සැකයක්ම පමණක්ය. සේනට දැණුනේ සතුටක්ය.

"හොඳිය කියනවා නෙමෙයි..., හැබැයි එහෙම ඇහැ ගැටුන දෙකින් හරි, තමං ගැනියෙක් ගත්ත දාට එවුවා අත්දැකීමක් කොරගන්න එක උඹලයේ වැඩක්. කොහෙ ඉතින් එවලෙට උඹලා කකියවා ගන්නේම අත නොවැ..?" යසවති යටසින් බැලුවේ ඔහුගේ මුහුණ දෙසය.

"පුංචම්මා කියන දේවල්.." සෙනට මෙවලෙ නම් දැණුනේ විලියක්ය. ඔහුට ඒ වදන් පෙළේ ගිනියම් බව ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"උඹලට ඔය කෙරුවාවල් රහසක් වුනාට, උගුර ඩිංගක් බැරැන්ඩ් වෙලා, දැලි රැවුල වැවෙන්ට ගත්තම, අපට නම් ඔවුවා රහසක් නෙමෙයි ඕන්... එවුවා ලෝකස් සොහොව" ඇයටත් නොදැණිම ඇගේ වදන් තුලින් ඔවදන ගිලිහෙන්ට ගත්තාය.

"පිට කවුරුත් යැයි... පුංචම්මලාම එවුවා කියාට ගත්තම අහන් ඉන්ට පුළුවනයි" ඔහු කීවේ සැබෑවය.

"මේ.., එවුවා කාරියක් නැතුවා... අයියංඩිට දැනෙන්ට අරිංට එපා, මම ඒ වගක් දන්නවය කියලා.., මේක උඹෙයි මගේ කතාවක් විතරයි ඔන්.." තමා ඒ වග දන්නා වගක්, ජයතු නොදැන සිටීම යහපත් යැයි යසවතිට සිතුවාය.

"අම්ම පල්ලා මං කියන්නට යන්නේ නැතුවා.. පුංචම්මත් අපේ අම්මට මයේ මොකුවත් කියන්නට යන්නට එපා ඔන්.." ඔහුටත් ඇවැසි වූයේ එයය.

"මාත් කියන්නට යන්නේ නැතුවා.. පොරොන්දුයි ඔන්.." එහෙත් කියන්ට ඕනෑ ටික කිවයුතුය. ඇයට යටි හිතෙන් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මේ.., අයියංඩි පුංචම්මලා දිහාව අරහෙම එහෙම බැලුවය කියලා, පුංචම්මා අපෙ අම්මට කියැවුවද..?" ඔහුට නැගුනේ කුකුසක්ය. අක්කා නහෝ අතර රහසක් නැති නිසාවෙන්, මෙවැන්නක් කෙලෙසකවත් ඔවුන් රහසක් නොකර ගන්නා වග සේනට සිතුවනෙය.

"හම්...., මම නොකියා ඉන්නව යැයි? හැබැයි මම කියැවුවේ හැකැයි කියලා විතරයි" එය සත්‍යක්ය.

"එහෙනම් අපේ අම්මත් හිතාන ඇත්තේ මාත් එහෙමය කියලා..." ඇයට මුහුණ දෙන්නේ කෙලෙසද? ඔහුගේ හිත දැන් විලිබරය.

"දැන් උඹ එතකොට එහෙම නෙවෙයිද..." යසවතිට සිනහය.

"මේ.. මේ.." සේන ගොළු විය. ඔහුට මවගේ මුහුණ මැවී පෙනුනේය.

"ඒකේ කාරියක් නැතුවා.., උඹ නොදන්න වගේ හිටපං එතකොට අහවරයිනේ... කොහොමත් උඹ එහෙමැයි කියලා අම්මංඩි තවම හරි දන්නෙත් නෑ නොවැ. අනික මේ දැන් සඳා කෙල්ල ඉන්න එකේ, එවුවා දැන් ඕනත් නැතුවා.." ඇය කලේ සියුම් පහද දීමක්ය.

"ඒකත් ඇත්ත. ආයේ එහෙම හිතකුත් නැතුවා" ඔහු කීවේ තම හැබෑ හිත නොවේය. ඒ වගත් යසවතිටත් නොවැහැටුනා නොවේය.

"මේ.., ඒක නෙමෙයි.., උඹලා දෙන්නා තව වෙන කොහෙට්ටද හොර ඇහැ දාලා තියෙන්නේ?" ඇයට ඇත්තේ සියුම් ඉවක්ය.

"ඔය මේ.. බැඳ්දේ, නාන තොටේ නම් ඇහැගැට්ලා තියෙයි ඕන හැටියට. ඒත් වටපිටාවට එබ්ලා නැතුවා. මේ.. මේ..." ඔහුගේ වදන් ගෞතය අපැහැදිලිය.

"කියන දෙයක් හරියට කෙලින් කියහංකෝ, තවත් මොකට බොරුවට ඇඹරෙන්නේ..?. මයෙත් එක්ක කිවුවය කියලා ආයේ අවැඩක් වෙන්නෙ නැතුවා" ඇය දුන්නේ විශ්වාසයක්ය. ඇය පැතුටේ හිතේ හැංගුන තම මිහිරය.

"අපේ ගෙවල් දෙකටයි, අපේ අක්කයෙ පැල්කොටයි මිසක්කා, වටපිටාවට අපි එබුනේ නැතුවා" ඔහුටත් එය කීම මිහිරක්ය. එහෙත් සිහිං විලියක්ය.

"අයියංඩින් උඹලයේ අක්කගේ ගෙට එබුනද..." ඇයට සිනහවය.

"හම්.. මේ..,මේ.., දෙන්නම එකට තමා ඉතිං.." සේන කීවේ සිනහවෙන්ය.

"උඹලයේ ගෙදෙට්ටත්....?" ඔහුගේ පිළිතුරෙන් ඇයට ඉහියක් දැණුනාය.

"හම්...."

යසවතිට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඇය ගැසු ගැටයට සේන හසුව හමාරය. ඇයගේ හිතේ අහිතක් නැත. නොතෙරුන සතුටක්ය. සිහිං විලියක්ය. "දෙමස්සිනාලා වෙච්ච කොට ආයේ මොන රහසක්ද..?" ඇය සිතුවේ ඔවුන් දෙදෙනාගේ මේ යහපත් බැඳීම ගැනය. "මේකා මෙච්චර වෙලා කියාගන්නට බැරුව තේපර බෑවේ ඒක තාමා" ඇයට දැන් ජයතුව අමතකය. සේනගේ හොර කම ඇයට මැව් පෙනුනාය. තම රතියට සේන එබෙන අයුරු නම් ඇයට ගුප්තභාවක් නැත සිහින් මිහිරක්ය.

"උඹත් එහෙනම් අපේ දිහාවට ඇහැ දැම්මා....?" ඇය ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"නෑ.. මේ... , නෑ... මෙ.. මේ.." තමා උගුලට හසුව ඇති වග ඔහුට දැණුනේ මෙවලෙය.

"ඇත්ත කියහං...? බණිනේ නැතුවා.." ඇය පෑවේ සිනහවක්ය. ඒ යටසින් මද කාමුක බැල්මක් ඔහුට හෙලමින්ය.

"නෑ.. මේ.. මේ.." එහෙත් හිත බියෙන්ය.

"ආයේ තෙපර බානවා.. බණින්නේ නෑ කියැවුවා නෙව..? ඉතිං ඇත්ත කියාපං..." ඇයගේ හිත දැන් සතුටෙන්ය.

"හම්ම... මේ..., අයිසංඩ් තමා අඩ ගැහුවේ" ඇයගේ සිනහව ඔහුට සැනසිල්ලක්ය.

"උඹලා දෙන්නා තමා දවසකටවත් දෙමස්සිනාලා.. උඹලා දෙන්නා මහා උන්වත් හුවමාරු කොරන් නොවූ... මට බය කවදාක හරි දෙමස්සිනාලා ගැණු දෙන්නවත් හුවමාරු කොරගයි ද කියලා?" යසවතීගේ මුහුණ ප්‍රීමත් සිනහවෙන්ය.

"කට කැඩිව්ව කතා කියන්නට එපා පුංචම්මේ" ඔහුගේ මුහුණ තවත් විලියෙන් රතුවය.

"උඹලා දෙන්නට කොරන්නට හොඳයි.. අපිට කියන්නට නරකයි.. ඇත්ත කියාපං.. කීවංගියක් උඹලා දෙන්නා මයේ එහෙවුවට එබ්ලා තියෙන වැයි..?" තම රතිය දෙස තවකෙක් හොරහින් බැලූව සතුටෙන් ඇගේ හිත නොතෙරුන ගිනියමේය.

"එහෙමට කියන්ට බැරුවා..." ඔහු අසරණය. එහෙත් හිත මිහිරෙන්නේය.

"අනේ ඉතිං... කියාපංකෝ.. ඕන් ඕකනේ ඉතිං.." ඇය යටසින් කෝල බැල්මක් හෙලමින්, නැවත ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තාය. ඒ ඔහුගේ වැලමිටට ඉහල අත් බාහුවෙන්ය.

"එහෙම මතකයක් නැතුවා..." සේනගේ ගතම ඇගේ ස්පර්ශයෙන් හිරිවැටි ගියේය.

ඇය තවමත් ගැටිස්සියක් තරමට ලස්සනැයි සේනට මෙවලේ සිතුවේය. "සඳා නහා ලහත් නෑ මෙව්වර කොමලයක්" ඔහුගේ හිත උනුහුම්ය. ඔහුට මැව් පෙණුනේ යසවතීගේ යහනේ ඇති දහකාර බවය. ඉවසන්ට බැරි ඇගේ අත්ලෙ පහසෙන් ගත ගිනියම් වෙන්නා උණුහුමය.

"අනේ..., කියාපංකෝ.. මේ..., මේ..., හැම දාම වයේ..?" ඇය කෝමලය. හිත ගිනියම් සතුටෙන්ය.

"හැමදාම එහෙම ඉන්න වැයි....? එහෙම වෙයි කියලා අයිසංඩ්ට කලියෙන් ඉහියක් දැණුනාට තමා" ඇය අසල ඔහු අසරණය. හිත දපනේ දමාය.

"උඹේ ගෙදර අඩවුව උඹ කොහොමෙයි කලියෙන් දන්නේ..?"

"අපේ අම්මයෙන් තමා.." සේනට සිනහවය.

"ඒ කොහොමෙයි..?" යසවතිටත් තම හිත දැන් පාලනයක් නැතිය.

"ගෙදරදි ඉඩක් නොදී, අප්පුව ව හෙනෙ පැලටම එක්කාසු කොරං යන්ට දත කනකොට" ඔහුට දැන් විලියක් නැතිය.

"ගෙදර වෙන්තේ නැතුවැමෙයි..?" ඇය නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් ඔහුගෙන් අසාගැන්ම මිහිරක්ය.

"එවුවා නිකන් මේ.., මේන් පිපුනා.., මේන් පර වුනා වයෙ එවුවා. අප්පුව වගේ ඕන කමට මිසක්කා" ඔහුට දැන් සිනහය. එහෙත් හිත ගිනියම්ය.

"හෙන් පැලේ එහෙම නැතුවා එහෙනම්.. අම්මංඩි පුප්පානම වෙන්ට ඇති...?" යසවතිටත් ඔහුගේ ඒ වදන් පෙළට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ගෙදරට වඩා ඩිංගක් වැඩියෙන් ඕන්... මේ... එක්කෝ ඕන නැතුවා" ඔහුට එය කියන්නට නොසිතුවේය.

"ඔන්න ඉතින් ඕකනේ.. කියහංකෝ..." ඇය නැවතත් සුකුමාල වූවාය.

"අපේ අම්මා ගෙදෙද්දි මේ.., ඩිංගක් රෙද්ද උස්සාන ඉඩක් දෙනවා මිසක්කා, හරි හැටි හෙළුවෙන්තේ නැතුවා. ඒත් හේන් පැලේදි එහෙම නැතුවා... හැබැයි මේ.., මේ..., පුංචිවම්මා කීවේ හැබැව තමා.., ඒත් එහෙදි නම් අපේ අම්මා ඩිංගක් මේ.. මේ.." ඔහුට ඒ වගක් කියන්නට සවියක් නැත.

"ඇයි.. ඒ මොකෝ.." මේ දිග හැරෙන්නේ ගැටයෙකුගේ හිතය. රතියට වඩා යසවතීගේ හිත මේ වලක්කකමෙන් දැන් උමතුවෙන්ය.

"ඩිංගක් ඕන කමෙන් වගේ" සේන සිනහවෙන්ය.

"හම්.., ඒත් හරි හැටියටම නැතුවා.. ඕන් එක වගිංගියක් වයේ තමාලු සුඬි වෙන්තේ.." ඒ ඇය සොහොයුරිය ගැන දන්නා දේය.

"ඒක හැබැව.. මේ.., පුංචිවම්මට වගේ නැතුවා.." ඔහුට මැවි පෙණුනේ යසවති ගුනෙරිස් ගෙන් ලැබගන්නා සැපය ය.

"උඹ මයේ ඒ හරියත් හරි හැටි දන්න වැයි..?" ඇය යටසින් බලා ඇසුවේ විලි බරිත සිනහවෙන්ය. හැට හතර මායමේ එක් මායමක් පාමින්නය.

"ආයේ නැතුව මොකෝ..." ඇයගේ ඒ විලිබරින සිනහව සේනට සතුටක්ය.

"කීවංගියක් වයේ..?" ඇය සේනගේ මුහුණ දෙස නොබැලූවේ හිතා මතාමය.

"බාප්පොච්චා අහවරක් වෙන්නේ ඉතිං මේ.. මේ.. පුංචම්මට තුන් හතර වංගියක් වෙන්නට ඇරලනේ..." ඔහුගේ හිත සතුටෙන්ය.

"ඒක හැබෑව.. ඒත් උඹ දන්නවය...? බාප්පොච්චා රා ඩිංගක් බිවුව දවසට පස් හය වංගියකුත්" ඇය බැලූවේ යටසිත්ය. ඒ පෙරට වඩා කාමුක විලිබරින බවක් මුහුණට ගෙනය.

"ආයේ ඒක හැකක් නැතුවා. මේ..., අපේ අප්පුවට වයේ, බාප්පොච්චට ඉක්මණට මේ..., අරවුවා යන්නෙත් නැතුවා නොවැ.." ඔහුට එය සැකක් නොවේය.

"එහෙමත්ම නැතුවා... හිත තමා ඕන් සේරටම. ගන්ට වඩා දෙන්නට හිත් ගියාම එහෙම ඉන්ට බැරිකමක් නැතුවා. හිත ඉවසුමයි.." ගැට හිත අවුස්සන්නට, ඔහුට ඒ වග හෙලිකරන්නට යසවතිත් කැමතිය.

යසවතිගේ හිතත් සතුටෙන්ය. ඇයගේ හිතත් මේ ගැටවර කම හමුවේ දපනේ දමාය. ඇයත් මහා එකෙකු හමුවට වඩා ගැටයෙකු හමුවේ දිග හරිනා තම අසැබියෙන් නොදැනීම ගිනියමේය. හිත ගැටිසිකමේ වලත්ත කමෙන් නලියන්නේය.

පහළ දිය පාර නිසාවෙන් බැස්ම ටිකක් වැඩිය. දිය සිරාව නිසාවෙන් ලිස්සන සුළුය. ගම් තුලාවටත් දැන් ලඟය. "ඩිංගක් අත දියන්.." ඇය මෙවර නම් සේනගේ අත අල්ල ගත්තේ පරිස්සම වැදගත් නිසාවෙන්ය.

"මේ..., කියාපංකෝ උඹ මයේ මේ.. කොයි අඩවු..... උහුගේ....ආ..." වූයේ නොසිතුවක්ය.

හිත කිලිපොලා යන පැනය එය උවත්, එය අසා නිම කරන්ට යවසවතිට නොලැබුණාය. ඇගේ පය ලෙස්සුවාය. පස්ස බිම බිම ඇණුනාය. ඇය සේනවත් පෙරලන් යාර දෙක තුනක් පහලට පෙරළින.

"වෙච්ච හරියක් මැදැ..." උස් තණකොළ නිසාවෙන් තුවාලයක් නැත. එහෙත් දෙදෙනාගෙම ගත මඬෙන් නැහැවිලාය. ඇය නැගිටිටේ සේනගේ සහයෙන්ය.

"පුංචම්මා දැන් හරියට ඊරියක් වයේ..." සේනට සිනහය.

"තෝ එතකොට මොකාද..." යසවතිටත් සිනහය.

"ආයේ ඒ වග මොකට.." සිනහව උස් විය. ඇය අසල මෙතරම් උස් සිනහවක් සේනගේ මේ මෙදිනමය.

මෙහෙම ගමට යන්ට බැරිය. පහළ කුඩා දිය පහර මණරමය. උස් ගස් නිසාවෙන් ගොම්මනය. යසවතිගේ හිතත් මදක් උණුහුම්ය. මෙවන් දියපහසක් මේ කළකිත්ය. "කොයිකත් වෙන්තේ හොඳට" ඇය වෙන කිසිවක් නොසිතුවාය.

"නිල් කැටට" තම ඉහ තරමට වතුර ඇතයි ඇයට සිතුවාය.

"පුංචම්මලයෙ හේන පහළින් ගලන්නෙන් මේකම තමා" සේන දන්න දේ පහද දුන්නාය.

"මේ අපේ.." හේන පහළ දිය පහර තරමක් විසල්ය. මේ කුඩා දිය පහරක්ය.

"හම්..., පහළින් තව අතුත් එකතු වෙනවා නොවැ" සේන මේ දන්නා දේය.

"උඹට මේ අඩවිය හුරුපුරුදුයි වගේ.." යසවතිට ඒ ගැන සැකක් නැත.

"අයියංඩ් යි මායි සිගිරි ගාටන්නේ මෙහෙම්ම තමා.."

"වෙන උතුත් එනවැයි..." යසවති එලෙස ඇසුවේ නම් වෙනයම් දෙයකටය.

"නැතුවා" මේ දෙමස්සිනාලගේ හුරුපුරුදු අඩි පාරය.

"එහෙනම් කාරියක් නැතුවා... මේ..., මට දියේ එබෙන්නට සැකක් නැතුවා නෙව..."

"ජඹුර නැතුවා... ඉහේ තරමට"

"අහවල් ජඹුරක් නෙමෙයි ඇහැවුවේ. හෝද දාලා තෙත මාත්තු කරගන්නට. මඬ තලිපිටින් ගමට පය තියන්ට පුළුවනැයි..? කවුරුත් මේ ඉසවුවට ගාටන එකක් නැතුවා නෙව.." ඇය ඔසරියේ තැවරි ඇති මඬ දැතින්ම පිසද දැමුවාය.

ඇය කෙසේ දියට බහිද? මඬ හොඳ ගන්ට නම් වත උනා දැමිය යුතුමය. "හෙලිකොට්ටාවෙන්" සේනගේ හිත කිතිකැවි ගියේය. "මිනිස්සු මෙහෙට්ට එනවද ඇහුවේ ඒකම තමා" ඔහුගේ ලිඟුවත් දැන් අමුඩය තුල මුරණ්ඩුව දහලන්නේය.

"මේ අඩිපාර කිට්ටුවම නොවැ..., විශ්වාසයක්ම නැතුවා. පහළ අපුරු තැන් තියෙයි.. තව ඩිංගක් කංඩිය දිග ඔහොම්ම පහලට යං.." ඔහු පෙරමහ ගත්තේය.

"උඹලෑ මොකෑ දෙමහකට වතාවක් වයේ සිහිරි බඩගාන්නේ... තන්ගෙඩි එලියේ දාන, ගලේ එල්ලිලා ඉන්නවය කියන ගැණු ටික බලන්ටද..?" යසවති ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"එවුවා ගලේ ඇඳපුවා නොවැ... එවුවා වැඩක් නැතුවා තව එවුවා හරි හරියට" සේන කුඩා ගලකින් බහින්නට යසවතිට උදවු කලේ, මෙවලේ එය යසවතිට අවැසි නිසාවෙන්ම නොවේය.

"ඒ මොනැවැයි..?" ඇය පහතට බැස්සේ අවැසි නැති උවත් සේනගේ අත් වාරුව ප්‍රතික්ෂේප නොකරමය.

"සුද්දිලා ඇතිතියෝ... උන් සිහ පාදයෙන් ඉහලට බඩ ගාන්නේ අපේ වයේ අමුඩ කෙටි ගහන්. පපුවා පැත්තත් ඕන් බාගෙට" ජයතුට දැන් විලියක් ඇත්තෙම නැත.

"මයේ සංතෝ... සුද්දිලා ඇතිතියෝ එහෙම්ම..?" ඇය ඒ වගක් නොදැණ සිටියා නොවේය. එහෙත් සෙනගෙන් අසා ගැන්ම මෙවලේ මිහිරක්ය.

"ආයේ අහනවා... අපේ උංට වයේ උන්ට විලියක් නැතුවා. සුද්දිලා ඇත්තෝ, ඇත්තියෝ හත් අට දෙනා එකටම නොවැ බාග හෙලිකොට්ටාවෙන් ගල බඩගාන්නේ.

පුංචම්මා හොඳ දේම දන්න වැයි...? තව උන් අහල පහළක ඉන්නවා කියලා උන්ට ගානක් නැතුවා, උන් මේ.. මේ.. තෝල් ඉඹගන්නවා වගක් නැතුවම.." ඔහු සැමදේ වමාරයි. ඒ ඔහුට මේ කතා බහා ගැහැණියක් සමඟ මිහිරක් නිසාවෙන්ය.

"වට පිටාවෙ උන් ඉද්දි තෝල් පටල ගන්නවා..? එකීලා හැඩයිද..?" ඇය මඬ තැවරුන පුදුම මුහුණෙන් උවත් බැලුවේ යටසිත්ය.

"පොත්තේ පාට තමා බලන්ට ලස්සන... තඹර පෙත්තක් වයේ.. හීං මවිලත් රං පාටයි ඕන්" එ ඔහු කැමති දේය.

"උඹලා ලඟටම දැකලා තියේ එහෙනම්. මේ.., මව්ල ගැනත් කීවේ..?" ඇගේ යටස් බැල්මෙන් නැගුන සිනහව මණරමය.

"ආයේ අහනවා.. බලන්ට එපැයි උන්ගේ ඔක්කන් හැට්ටේ.. ඔක්කන් හැට්ටේ මේවුවා සිංග වටේ විතරයි ඔන් වැහිලා තියෙන්නේ. මේ.., මේ.., තන් ඉස්මතාව තඹර පෙත්ත පාටට හෙලිකොට්ටාවෙන්" ඔහු එය පෙන්වුයේ තම ලැමැදෙන්නය. එහෙත් "තන්" යැයි කීවේ වගක් නොමැති කමටමය.

"එහෙවු එවුව ඇදන්...?" ඇයට පුදුමය එය නොවේය. ඇය සතුටු වුයේ සේනගේ දැන් කුළුපග බවටය. ඔහුගෙ මුවෙන් "තන් ඉස්මත්තාව" යැයි කියවිම ඇගෙන් හිත් ගත්තාය.

"ඒක තමා කියන්නේ... විශ්වාස කොරන්ට දකින්නම ඔන" සේන හිත නිදහස් කරගෙන යන්නේ නොයිවසුමෙන්ය. ඔහුට මෙය මිහිරක්ය.

"උඹලා ඒකීලගේ තන්ගෙඩි දැකලා තියේද ඔක්කන් හැට්ටෙන් නැතුව..?" ඇය එලෙස ඇසුවුවේ ඔහුව තවත් අවුස්ස ගන්නටය. තමා මේ කතා බහට කැමති වග ඔහුට ඇහෙන්නටය.

"එකම එක වංගියක්... එකියක් දෙඹරු ඇනලා පහළට ඇන්න ආවා. අපේ උන්ගේ වගේ තන්ගෙඩි ලොකුවට නැතුවා. අපේ ගැට්සියන්ගේ වගේ හිව්වන් තන්ගෙඩි තමා උන්ගේ මහා උන්ටත් තියෙන්නේ" ඔහුට දැන් ආශාවේ බැරිය. අසැබි වදන් පිට කරන්නට බියක් නැත.

"අපේ තන්ගෙඩි වලට වඩා උංගෙ තන්ගෙඩි හිව්වන් උනාට, උඹලට නම් එවුවා හැඩ ඇති..." යසවති සේන දෙස බැලුවේ මුහුණට මවාගත් විලිබරිත සිනහවෙන්ය.

"ආයේ අහනවා... මගේ හිත ඇත්තෙ නං තන් පුඩු පැහය තමා. අර දැකපු එකියගේ තන් පුඩු මේ.., මුතුමැණිකෙගේ තන් පුඩු වයෙ තඹර පැහයයි. නැ මේ.., නැ..." ඔහුට තමා ඒ දේ කීවේ කා සමඟදැයි කියා වැටහුනේ, කියා අහවර වු පසුවය. ඔහුට කරගන්නට දෙයක් නැත. දැන් නම් හිතේ බියක්ය.

"කාරියක් නැතුවා... කාරියක් නැතුවා.. උඹ ඔය දැක්ක දේ නොවැ" යසවතිට නැගුනේ සිනහවක්ය. යකිනාරම් ගැන සැකක් නැත. ඔහුත් එය විදින්නට ඇත.

යාර දෙකක් පමණ පලල් කුඩා දිය පාර මණරමිය. කණ්ඩිය ඉහිල තරහෙට වැටී ඇති ඉලුක් යාය ආරක්ශාවය. දෙපස ඇති ගොඩපර ගස් නිසාවෙන් යහමෙන් ගොම්මන්ය. හරි හැටි එලියක් වත් නැති තරමිය. "කියාපු තැනක්" යසවතිට දැණුනේ සතුටක්ය.

"නිදහසේ දියේ එබෙන්ට කියාපු තැනක්..." යසවති සිනහවෙන් බැලුවේ සේන දෙසය.

"ඉහ තරමට... ගැඹුරත් නැතුවා" සෙනට ඇගේ හිතේ සතුට වැටහින.

ඇයගේ සතුට සේනගෙන් සතුටය. එහෙත් ඔහුගේ හිත දෙගෙඩියාවෙන්ය. ඇය කෙසේ දියට බහිද..? ඔහුට කුකුස ඇත්තේ එතනය. "වේලගන්ට ගලවන්ටම එපැයි" ඔහුගේ හිත උමතු වෙන්ය. "යට කොටහා වහන් හිටියත් කමක් නැතුවා.. තන් ගෙඩි දෙකවත් බලාගන්ට තිබොත් ඒ මදැ" ඔහුගේ හිත අකීකරුය.

"කාලෙකට පස්සේ... ඉස්සර හෙන පහළ කඩිත්තේ එබුනට පස්සේ.." යසවතිට සතුටුය.

ඔසරි පටේ ඉහළ කටුව ගැලෙවුවත්, යසවතිගේ හිතත් විලියෙන්ය. හිත නම් කියන්නේ නිරුවතින්ම බහින්නටය. කලකට පසුව එලිමහනේ නිදහස විදින්නටය. එහෙත් සේන කුමක් හිතාවිද? ඇයටත් විලියක් නැතුවාම නොවේය. එක් වරටම වඩා ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් යහපත්ය. යසවති කටුව ගලවා, උඩු හැටිය ලැමදේ තිබෙණිනට හැර ඔසරි පට පහතට වැටෙන්නට ඉඩ හැරියාය.

"බාප්පොච්චා මාව ඇන්න ආ දවස්වල.., අපි දියේ එබුණෙම හේන පහළ. ජයතුවා ඩිංග ඩිංග බඩ ඇතුලේ මෝරන්ට ගත්තකොට තමා, බාප්පොච්චා කිතුල් පළ දමාලා ගෙවල් පිලිකන්නටම දියපාර ඇන්න ආවේ" ඇය ඉහ වට දෙතන් පොටක් ඇති ඔසරිය ගලවා අතට ගත්තාය.

"ඇන්න ආව දවස් ඩිංගේ විතරක් මොකෝ..?" ඇය කී දේ සේනට නොතෙරුනාම නොවේය. එහෙත් මිහිරි නම් ඇයගෙන්ම අසා ගැන්මය.

ගරු බව නිසාවෙන් ඇලුම් උනා දමනා ඇය දෙස කෙලින් බලා සිටින්නට සේනට සවියක් නොවින. එහෙත් උනුහුම් හිත නිසාවෙන් විටෙන් විට දැස නම් හොර ගමනේය. යසවතිටත් ඔහුගේ හොර බැල්ම සැකයක් නොවේය. ඔහුගේ දැස හොරහින් තමා වෙත වැටෙන අපුරුවට ඇයත් දැන් කැමතිය.

"උඹත් අහන්නේ හරි දේවල් නොවූ.." ඔහුගේ අවැසිය ඇයටත් නොදැණුනා නොවේය. යසවතිට සිනහය. එහෙත් අගේ කොට කීම ගැණු ගතියක්ය. පිරිමි හිත ඇවිස්සීම ගැණු කමය.

"එවුවා එහෙනම් කියන්ට බැරි දේවල් නිසා වෙන්ටූ..?" පෙරට වඩා ඇගේ මේ දෙබස මඳක් පිළිවෙලය. එය සේනගේ හිතට වදයක්ය.

"ඇයි.. කලියෙන් එවුවා මම කියෙවුවේ හංගාගෙනද..?" යසවතිට සිනහවය. ඇය ඔසරිය පසෙකින් තැබුවාය.

"මේ මේ මාමංඩි එක්ක වෙච්ච එවුවා නිසයි නොකියා ඉඳි කියලා හිතැවුවේ.." සේන හොරහින් ඇය දෙස බැලුවේය.

කොතරම් දැක හුරුපුරුදු උනත්, යටි සාය හා හැට්ටය අතර ඇගේ නාඕයත්, බඩවතත් සේනට මෙවලේ පෙනුනේ නැවුම්වය. පින්ත මල් පොකුරේ එක මලක් වත් ඇගේ නාඕය සේනට කවදත් ප්‍රියමණාපය. ඔහුගේ ලිඟුවත් දැන් අමුඩය ඇතුල නොයිවසුමෙන් නලියන්නේය.

"උඹත් එක්ක මට දැන් හංගන්න දෙයක් නැතුවා.. ඇත්ත කියාපං... උඹ මානපයි නේද එහෙම වලත්ත එවුවා අහන්ට..?" ඇය උඩු හැට්ටයේ පටි ලිහිල් කළාය.

"නැතුව මොකෝ.. එවුවා එහෙම වලත්තම නැතුවා.." ඇය උඩු හැට්ටයේ පටි ලිහිල් කරන වග හොර බැල්මට දැනී සෙනගේ හිත හිනහුනේය.

"උඹ මණාප නම් කියන්නම්" යටසින් සේන දිහාව බලපු ඇයට, ඔහු තමා ඇඳුම් උනා දමණ දෙස බලා ඉඳ අහක බලාගත් වග දුටුවාය. ඉන් ඇගේ හිතත් කිතිකැවී ගියේය.

"මාණප නැතුවා මොකෝ..? අනික එවුවා මයේ පුංචම්මගෙම එවුවා වෙච්ච කොටහිතට මොකක්ද වයේ" ඔහුගේ හිත උණුහුම්ව ගියේය.

"එක වහලක් යටට ආ සන්දියේ, අපෙ හිත් ගැන උඹලට කියන්නට ඕන නෑ නොවූ. ආයේ බොරුවක් මොකට, බාජපොච්චට විතරක් නෙමෙයි මටත් ගිනියම්.., ජයතුටා බඩ උන්නය කියලා වගක් නැතුවා.., අඩවුව දවසට දෙවංගියක් වත් නැතුව බැරුවා. දැවටෙන එකම තමා ඉතිං සැපය.

නැන්දම්මලත් ගෙයි ඉන්න එක් එහෙම හරි නෑ නොවෑ.. නිදහසකුත් හිතට නැතුවා. ගෙට වඩා නිදහස ඉතින් හේන, කැලෑවම තමා... අනික මාත් මේ ඒ කාරියට මනාප ගෙයි ඇතුලට වඩා එලිමහනෙම.." මුවට නැගුන සිනහාවෙන්ම ඇය ඔක්කං හැටිය ඉතුරුකොට ගනිමින්, උඩු හැටිය ගලවා පසෙක තැබුවාය.

සේනගෙ හිත ගිණියම් වුනේ ඇගේ උඩුකය ඔක්කන් හැටියෙන් පමණක් නිසාවෙන් නොවේය. ඔහුගේ හිත ගිණියම් වුනේ ඇගේ මේ ශූංඟාර කතා වෙන්ය. "බාප්පොච්චා මේකීව කැලේ පෙරලන් විවිචියම තැරි ගැහෙන්ටම ඒකාලේ දෙන්ට ඇති" ගුනෙරිසව යට කොටන් ඔහුගේ ඇඟ උඩ දාංගලය පානා ගැටිස්සි යසවතිව ඔහුට මැවි පෙණුනේය. ඒ ගොඩපානා පඳුරක් මැද උමතුවෙන්ය.

"කලියෙන් කැලේ පැන්න පුරුද්දටම වෙන්ටෑ... එලිමහනේ නිදහට හිත ඇත්තේ" හිත උණුහුම් උවත් ඇයට එය පෙන්නන්ට බැරිය. සිනහව ඒ නිසාවෙන්ය.

"ගෙයි ඇතුලට වඩා බැද්ද නිදහස්. අනික ඉතිං මේ.. උඹ දන්නවා නොවෑ එහෙවු වෙලාවට මයෙ හඬෙන් අඩුවක් නැතුවා කියලා?" ඇය ඒ වදන් කීවේ නම් ඔහුව තවත් අවුස්ස ගන්නටමය.

"ආයේ අහනවා.. ඒ හඬ වල්කමට අපේ මව්ලුත් කෙලින් වෙනවා. බාප්පොච්චා කොහොම අරහෙම ඉවසන් ඉන්නවද මංදා..?" ඔහුගේ හිත දැන් ඉපිලය.

වෙනදාට නම් ජයතු හා සේන ඉදිරියෙ අත් රහිත ඔක්කන් හැටිය යසවතිට විලියක් නොවින. නිවසේ වැඩියමක් ඇය සිටියේ රෙද්ද හා අත් රහිත හැටිය පිටින්ය. එහෙත් සේන ලඟ ඇයට මෙදින ඇත්තේ සිහිං විලියක්ය. විටෙක සේනගෙ මෙවලේ ඇති ඒ හොර බැල්ම නිසා වෙන්ටත් ඇතිය. එහෙත් ඔහුගේ හොර බැල්ම ඇයට මෙදිණම් මිහිරක්ය.

"ඔය උඹලයේ සඳා කෙල්ලගේ ගෙට ඉහළ බැද්දේ නොවෑ..., මේ..., ඉස් ඉස්සෙල්ලම මයේ මහා දේත් වුනේ.." ඇයටත් ඇවැසි ඔහුව අවුස්ස ගන්නටය. මෙදින ඇයටත් නොදැණීම මැදිවයස් හිත තිරිහං වෙන්තේය.

"එකත් එහෙමෙයි... අපි දෙන්නටත් හුරුව උඩහා කුඹුක් ගහා මුලම තමා" සෙනටත් සිනහවය. ඔහු හා සඳා කෙල්ල යන්නෙත් එතනටය.

"ඒතන අපුරු තැන... උඹලයේ නැන්දම්මයි මාමංඩියත්, කොටුවෙව්ව අලුත, ඉඳපු ගමන් රිංගන්නෙ ඔතනටමත් තමා..." යසවති යටි සාය ඉහලට ඔසව ගත්තෙ හිතකින් නොවේය.

"සඳා නගා ඒක කියලා තියෙයි. දැනටත් දෙන්නට නිදහසක් ඕන කොට රිංගන්නෙ එක්කෝ හෙනට නැත්තම් එතනටය කියලා.." ඇය යටි සාය ඉහලට ඔසව ගත්ත එක නම් සේනට දුකක්ය.

"ඒතන මහා හෙලුව පාන්ටත් බයක් නැතුවා.. පහලින් කවුරු හරි ගාටනවා දැණුනොත්.. විලිවහා ගත්ට ඕන තරම් වෙලාව ඇති"

"ඒක හැබෑව... ඒත් සඳා නඟාගේ හිත බයි" යටි සාය අස්සෙන් ඇය ඔක්කන් හැට්ටය ගලවන අපුරුව සේන බැලුවේ හොරහිත්ය.

"මේ.., උඹ තවම සඳා කෙල්ලගේ මහා හෙලුව දැකලා නැත්තෙයි" යසවතිට තම කතාවට වඩා ඒ කතාව උණුහුම්ය.

"තැන් ටික දැකලා තියේ.. ඒත් තවම මහා හෙළුව ම එක විට දැකලා නැතුවා. ඒකීට බයයි, විලියයි.." ඔහු සිනහවෙන් කීවේ සැබෑවය.

සඳාගේ ඒ අවැසි තැන් ඕනෑ හැටියට සේන දැක තිබේ. ඕනෑ හැටියට ස්පර්ශය කොට ද ඇත. එහෙත් ඇගේ පූර්ණ නිරුවතම සේන තවම දැක නැත්තේය. සඳාට ඇත්තේ විලිය මුසු බියක්ය. හිතට නිදහසක් නැති කමය. කොතරම් විශ්වාස උවත් නිවස අසලම නිසාවෙන් සඳාට කුඹුක මුල නිදහසක් නැතිය.

"මෙහෙවු නිදහස් තැනකට ඇත්ත ඇවිත් නැතුවා එහෙනම්" යසවතිට එය වැටහුණාය.

"මෙහෙම එන්ට තරම් වැඩි වෙලාවල් ලැබෙන්නෙ නැතුවා.. නැන්දම්මා හේන පැත්තට ගැටුවොත් මිසක්. ඒත් මලයා හැම වෙලාවෙම එකිගේ ඇගේ දැවටිව්ව ගමන්" යසවති ඔක්කන් හැට්ටයත් පසෙකින් තබණු සේන දුටුවේය.

"හිටින්කෝ... දවසක මම ඒක කොරලා දෙන්නම්. හැබැයි පොරොන්දුවක් පිට..?" ඇය ගලවා දැමූ තම රෙදිපිලි අතට ගුලිකොට ගත්තාය.

"ඒ මොකක්.." පොරොන්දුව කුමක් උනත් සේනගේ හිත සතුටෙන්ය.

"මහා කාරිය නියම වෙලාව එනකම් කොරන්නේ නැතුවා කියලා" ඇය දියට බහින්නට කංඩිය අසලට ගියාය.

"කොහොමත් ඒකී ඒකට ඉඩක් දෙන්නේ නැතුවා.." සේනට දැන් සිනහය.

"එහෙම තමා වෙන්ට ඕන. උඹ බැහැලා අත දියං කෝ.. හෙලේ වැඩියි. මොකට ආයෙත් පස්සා බිම ඇත ගන්න වැයි"

සේන වතුරට පැන්නේ සරම කැහිපොට ගසාගෙනය. වෙනදටම අම්මා මුත්තා හිටියත් අමුඬෙන්ය. ඔහුගේ හිතත් මෙදිණ විලියෙන්ය. උණුහුමෙන්ය. යසවතිටත් හිනහය. "මේකා අද සරම පිටින් පැන්නේ විලිය නිසා වෙන්ටැ.." යසවතිටත් එය සැකක් නැතුවාය.

සේනගේ අත අල්ල ගත් යසවති දණ මට්ටමට දියට බැස්සාය. දෙතන මතට යටි සාය නිසාවෙන් ඇගේ දෙකලවා අඩක් විවරවය. නිරුවතට වඩා අඩ නිරුවත කාමුකය. සේනගේ අමුඩය තුල දැන් ලිඟුව දහකාරය. "මේ රෙදි කඩේ පෙහුනාම ආයේ දෙකක් නැ.., ඇහටම ඇලේවි" ඔහුට මැවි පෙණුනේ එයය.

"හිච්චං කාලේ ඉඳල මං ආසම හෙලිකොට්ටාවෙන් දියේ එබෙන්ට" යසවති ගලක් මත ඉඳ ගනිමින් ඔසරිය දියේ එබුවාය.

"තනියෙම ද...?" ඔහු සිතුවේ මාමංඩියා ගැන.

"ගැටිස්සි කාලේ.., අක්කංඩියි මායි ඕන හැටියේ" ඇයට ඒ අතීතය අදටත් මිහිරිය.

"එහෙනම් අගේට ඇති ඒ කාලේ හිටිය හිටිය කොල්ලෝ කුරුට්ටන්ට"

සේනට හිතුවේ ඒයය. ඒ තම මැණියන් හා සුළුමවගේ ගැටිස්සි කාලය ය. දෙදෙනා නිරුවත් දියේ ඉන්නා අපුරුවය. ඔවුන් දෙස තමා මෙන් එක හිටි කොල්ලෝ කුරුට්ටන් හොරහින් බලන අපුරුවය. ඒ ඔහුගේ ඇති හොර හිතය.

"උඹලා වයේ හොරා පාන උන් කොයි කාලෙත් අඩුවක් නම් නැතුවා. හැබැයි එහෙම උන් බලාන හිටියාය කියලා අපේ ඇහැගැහිලා නම් නැතුවා. යසවති සිනහවෙන් තෙත ඔසරිය දැනට ගුළිකරන් "වහක්... වහක්" හඩින් දෙතුන් විටක් ගල ගැසුවාය.

යසවති ඉඳගෙන සිටි අපුරුවෙන් දෙනනට ඇඳ සිටි රෙද්ද දෙකලවා මැද්දට ඉස්සිලාය. ඔසරිය දිය ඔබන්නට පහත්වෙන වාරයක් පාසා ඇගේ දෙපාත් මදක් පලල් වෙන්නෙය. එවිට දෙකලවා ඉසමත්තම සේනට හිනහෙන්නේය. "උඩහට යන්ට යන්ට පොත්ත සුදු පැහැයයි" ඔන තරම් දැක ඇතත්, මෙදින මේ දසුන සේනට මණරමිය. "තියෙන ගායේ හැටියට බාප්පොව්වා කැන්දාගෙන එන්ට කලියෙන් ඉස්සෙල්ලා එකාගෙන් අඩුම තරමේ ගල්පොත්ත වත් තැරිගහාගන්ට ඇති" හිත දහසක් දේ සේනට කීවේය.

"දෙයක් අහංටෙයි..? බාප්පොව්වට කලියෙන් මේ..., මේ..., පුංචම්මට තව එකෙක් හිටියැයි කියන්නේ..?" සේනගේ හිත දැන් හයිය ය. එවැන්නක් අහන්නට දැන් බියක් නැත්තේය.

"කවුදැ කියැවුවේ...?" යසවතිට සිනහය.

"අපේ අම්මා කියනවා මම අහං උන්නා..., අනික මේ.. සඳා නහත් කීවා නැන්දම්මා එහෙවු එකක් කියැවුවා කියලා"

හිත සවියෙන් උවත් ඇය දෙස කෙලින් බලා අහන්නට සේනගෙ නෙත්වලට සවියක් නැත. එබැවින් සෙන බලා සිටියේ ඔසරියේ තැවරුන මඬ කහට ගල දිගේ ඇවිත් වතුරට මුසුවන අපුරුවය. දිය හරහා පෙනෙන ඇගේ විසල් දෙකලවා පැහැය දෙසය.

"ඒ මේ..., මම ගෙට වෙච්ච සංදියේ... නොතෙරුම් කමට" ඇයට සහවන්ට දෙයක් නැත. එය සැවොම දන්න කරුනක්ය. කොටහළු සමයේ ගැටිසි හිතේ උමතු වය.

"වැඩි කල් තිබ්බැයි...?" ඔහුට ඇවැසි දේ ඒ පිළිතුරේ නොතිබුනේය.

"ඇයි.. උඹ එහෙම ඇහුවේ..?" ඔහු එලෙස ඇසුවේ ඇයි දැයි කියා යසවතිට නොහැඟුනාම නොවේය.

"නිකමට ඇහැහුවේ.." යසවති ඒ පැනය නැගුව ස්වරයෙන් සේනට බියක් දැණීන.

"තෙපර බාන්නේ, මම මේ.. උහන් එක්කත් බැද්දේ රිංගුවද අහන්ටද..?" යසවතිට සිනහවය.

"ඕන් ඉතින්.. හරහට වයේ" ඇගේ සිනහව නොපෙනු සේනගේ හිත තවත් බියෙන්ය.

"හරහට හිතුවුවේ නැතුවා... උඹ ගැටිසියෙක් වයේ කෙලින් නාහා ඇඹරෙන එකට නම් මං මනාප නැතුවා. අහන්ට දෙයක් තියෙනම්, කියන්ට දෙයක් තියෙනම් දැන් ඉතින් කෙලින් අහපං.." එහෙත් යසවතීගේ යටි හිත ඒ විලියට මනාපය.

"එහෙම වෙලා තියෙන වැයි..?" ඔහුගේ හිතට දැන් බයක් නැත. සේන උඩ පැන ගොඩපර ගෙඩියක් කැඩුවේය.

"එහෙම නැතුවා.. ඒකා පපුපැත්තා මිරිකලා නම් තියෙනවා හත් අට වංගියක්" යසවතීන් මේ කතා බහට මනාපය. හිත ඉපිලය.

" මේ.., මේ..,ඒ කාලේ හිච්චටට තියෙන්ට ඇත්තේ..?" හිත උණුහුමේය. ඒ වග ඇයට පෙන්නන්නට බැරිය. වදන් ගොත ගැසෙන්නේය.

"මොකක්..?" ඔහු ඇසුවේ කුමක් දැයි යසවතීට සැකයක් නැත. එහෙත් ඔහුගේ වදන් මිහිරිය.

"නෑ.. මේ.. මං කියැවුවේ මේ..." කෙලින් කතා බහට ඔහුට තවමත් විලියෙන්ය.

"ඒ කාලේ මයේ තන් ගැට දෙකේ තරමද...?" ඇය සෝදා අහවරව දැනට ගුලිකරන් සිටි ඔසරියෙන් මුහුණ වසා ගනිමින්, එය ඇසුවේ ලැජ්ජා බරිත සිනහවෙන්ය. එකල ගැටිසි විලියෙන්ය.

"හම්.. තන්ගෙඩි දෙක තමා.." ඇයගේ ඒ කොමල සිනහවට වඩා සේනගේ හිත බැඳුනේ ඇගේ "තන්" වදනටය. ඒ මෙවලේ එම වදන මුවෙන් පැන්නේ අසැඟි කමට නිසාවෙන්ය.

"ගෙට වෙලා මහා කලකුත් නෑ නොවෑ. තන්ගෙඩි ඒ හැටි වෙලා නැතුවා. ඕන් ඔය උඹේ අතේ තියන ගොඩපර ගෙඩිය තරම් ගැටටට ඇති" කතා බහා මිහිරිය. ඇගේ හිත උණුහුමේය.

"එහෙනම් හිච්චම්ම කාලේ.." සේනට සතුටුය. ඔහුගේ හිතේ එකල යසවතීගේ දෙතන මැවුනේය. අත්ල මත ඇති ගොඩපර ගෙඩිය නොදැනීම ඔහුට ගුලි වුනේය.

"මේත් මේක උඩහින් වනහංකෝ..." නොදැණීම වූ සේනගේ ඒ ක්‍රියාවෙන් යසවතීගේ හිතත් තිගැස්සුනාය. ඔහු ඒ මිරිකුවේ එකළ තම දෙනන යැයි යසවතිට සැකයක් නොවින. හිතට දැණුන ඒ මිහිරෙන් ඇගේ තන් පුඩු මතටත් අමුත්තක් දැණින.

සේන නැවත කන්ඩිය උඩට නැගේය. සිරුවට තාලයට ඉලුක් යාය මත ඇගේ ඔසරිය දිගඇරියේය. යසවතිට සිනවහය. ඒ හොර වැඩක් කරන්නට ඔහුට තවමත් දැණුම් තේරුම් නැතිකම ගැනය.

"ඔහොමම ඇතැවට පෙන්ට වැනුම හරියැයි..? මේ මුකලානේ ගැණු වතක් කොහෙන්දෝ කියලා දැක්ක එකෙක් හොයාන එයි.." ඇයට සිනහවය.

"හිතැවුමේ නැතුවා..." සේන ඉලුක්ලානේ කොටසක් දෙපයින් පාගා බිමට සමතලා කොට. ඒ මත ඔසරිය වැනුවේය.

"ඔය සරම් කොටෙන් හොදලා වනාපං... තෙත බැහැලවත් තියෙන් නැතුවයි"

"ජබෝස්.." හඬෙන් සේන නැවත වතුරට පැන්නේය. විලියක් ඇත. ඒ බව පෙන්විය නොහැක. සේන සරම ඉහෙන් පන්නා දියේ එබුබේ යසවතිට පිටුපාය.

"හිච්චන් පුකක් නොවෑ" යසවතිට සිතූනාය. එහෙත් ගැටවර පෙණුමේ අඩුවක් නැත. යසවතිට හිත යටින් සිනවය. ඇය ආශා කළේ ගැටවර පුක් බෑ දෙක මැදින් අමුඩ ලේන්සුව සැඟව ඇති අපුරුවටය.

"සරම් කොටෙන් එක්ක, මේත් මේ දෙකත් වනහංකෝ..." යසවති හැට්ට දෙකත් ඔහු අතට දුන්නාය.

අමුඩ කෙටියේ ඉදිරි රෙදිකඩත් තෙමී ඇත. ලිඟුව ඉස්සිලා පෙණුනු ඇත. කරන්නට දෙයක් නැත. සේන මදක් දියෙන් ගොටට ආවේ ඇයට පිටු පාමිණිය. අමුඩ කෙටියේ ඉදිරිපස තෙත මිරිකුවේ මෙදින පුරුද්දට නොවේය. රෙදිකඩ ඇඟටම ඇලේවියැයි සැකයටය.

සේන අමුඩ කෙටියේ ඉදිරිපස තෙත මිරිකන අපුරුවට යසවතිටත් සිනහවක් නැගින. "ඒකා නැගිටලා" යසවතිට සැකයක් නැත. කඳ පළල් උස්මහත් ලිඟුවක් හුරතල් කොට ඇතත් මැදිවයස් තිරහං යසවතීගේ හිත සේනගේ මේ කුඩා පුංචාවට තිගැස්සුනේය. "හුරතල් ඇති" ඇයට පෙනුම ගැන සිතූනාය.

ඕනෑ තරම් අල්ලා ඇතත්, සිප ඇතත්, ගැහැණියක් ඉදිරියේ සේන මේ ඔක්කන් හැට්ටයක් අතට ගත්තාමය. "අපේ අම්මයේ තන්ගෙඩි වලට වඩා කුඩයි" ඔහුට එලෙස සැසඳුන පළමු වතාව මේය නොවේය. යසවතීගේ ඔක්කං හැට්ටේ හෝ මවගේ ඔක්කං හැට්ටේ අතට ගන්න හැමවිටම ඔහුට ඔහුට එය සැසඳුනේ ඉබේටමය.

"මොකෑ හැඩ බලන වැයි..?" යසවතීට නම් මේ ගැටවර කමට සිනහවය. එහෙත් ගැටයෙකු තම ඔක්කන් හැට්ටය හා තොදෝල් වීම දැකුම ගැහැණු හිතට නම් උණුහුම්ය.

"අපේ අම්මයේ එවුවට වඩා කුඩයි.." ඔහුට දැන් සහවන්ට දෙයක් නැත.

"මොනවැයි..?" යසවතීට සිනහවය. එහෙත් ඔහුගේ මුවෙන් ඒ වදන් මිහිරක්ය.

"තන් ගෙඩි දෙක" ඔහුටත් දැන් බියක් නැත. සේන කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අදයැ හිතුවේ..?" ඇයට තවත් සිනහවය.

"නැතුවා.., අතට ගන්න හැම වාරෙකම" සේන නැවතත් කංඬියේ සිට දියට පැන්නේය.

"මයේ එවුවත්...?" තිරිහං යසවතීගේ හිතත් දැන් ගැටිස්සියකගෙ මෙන් කොමලයෙන්ය. ඇය ඉහ දක්කවා දියට බැස ගලක් මත ඉඳ ගත්තේ ගෙලෙන් පහළට වතුර හිටින්නටය.

"හම්... අයියංඩි මායි. අපේ අම්මයේ එවුත්.." ඔහුට දැන් වගක් නැත. කියන්නට බියක් නැත.

දෙපා අස්සට රිංගන දිය කඳ නිසාවෙන් ඇගේ දියට ඇඳි සායක් දැන් එහෙට, මෙහෙටට වෙන වාර හා ප්‍රමාණය වැඩිය. පතුලේ වැලිකැටත් ජේන පෑදී දිය නිසාවෙන් සේනට ඇගේ දෙකළවා පෙරට වඩා දැන් නිරුවත්ය. සෙනගේ දෑසට නිවනක් නැති තරම්ය. කෙලින් බලන්නට නොහැකි කමෙන් දෑස විටෙන් විට පතුලේ ගල් කැට සොයන්නේය.

"උඹලා ආසම කාගේ එවුටැයි..?" යසවතී දිය දෝතක් මුහුණට දමා ගත්තාය. එහෙත් හිත ආශාවෙන් ගැහෙන්නේ ගැට හිතෙන් ඒ පැනයට නැගෙන පිළිතුර වෙතය.

"මේ..අ.." ඔහු ඉන්නේ දුරස්ථය. කියන දේ අපැහැදිලිය.

"මේ.. අනේ... ලඟට වරෙන්කෝ.. මට බෙරිහන් දෙන්නට බැරුවා" ඇයට ඇවැසි ඔහුව ලඟට ගන්නටය. ඇයත් දැන් ගැටිස්සියක් මෙන් කෝමලය.

"නෑ..., මං කියැවුවේ.. මේ..., මං ආස අපේ අම්මගේ එවුවට" ලඟට ආවත් ඇයට පිටුපාය. වැටෙන්නේ හොර බැල්ම පමණක්ය.

"එතකොට අයියංඩි..?" ගැට හිත ගැන ඇයට සිනහවය.

"එත් මේ..., අපේ අම්මයේ එවුවට තමා" ඔහුටත් සිනහවය.

"එහෙනම් මොකටෙයි මගේ එවුවා අත ගැවේ..?" ඇය පෑවේ බොරු නෝක්කාඩුවක්ය.

"අකමැති කමක් කිවුවැයි.. පුංචිවම්මයේ එවුවා පුසුඹයි" සේන එය කීවේ යසවති දෙස නොබලාමය.

"මෙහෙට්ට හැරියං.." යසවති ඔහුගේ කණෙන් අල්ල ගත්තේය.

"උයියා..." ඒ රිදුම ඔහුට සැපක්ය. ස්පර්ශ්‍ය ලෙංගතුය.

යසවති නැගිට සිටි නිසාවෙන් උඩුකය දැන් දියෙන් ඉහලය. යටිසාය තෙත්ව ඇඟටම ඇලිලාය. දෙතන් දැන් වටකුරුව පැහැදිලිය. තන්පුඩුත් මනාව මතුවය. ඒ සැමට වඩා සේනට ඉවසුම් නොදුන්නේ, ඇය දැන් සිටින්නේ ඔහුට හුස්මක දුරින්ය.

"යටි එකා වමාරන එවුවත් හැට්ටේ හැලැවුවද..?" ඇය පැනය නැගුවේ හිසෙන් දිය යට ඇති ලිඟුව ඉඟි කරමින්ය.

"උයියා ඇඳුම් කනවත් එක්ක... එහෙම කවදාත්ම නැතුවා" ඔහු කණ්පෙත්ත අල්ලන් ඉන්න ඇගේ අතය අල්ල ගත්තේ නොහිතාමය.

"වෙන මොනවැයි ගන්නේ..?" යසවතීගේ කඩ හඬ මෙවලේ සැරපරුෂ උවත් සිනහව නිසාවෙන් ලෙංගතුය.

"වෙන මුකුවත් නැතුවා..." සේනත් මේ සියුම් ලෙංගතු දඬුවමට කැමතිය.

"ඇත්ත කියාපං..." ඇය කණ් පෙත්ත තවත් තද කෙරුවාය. ඇගෙන් බෙරෙන්නට සේන සිහින් දැහලිල්ලක්ය.

"අර මේ..., මේ.. කිලිවැලේ එවුවා"

(නිවසේ පිටුපස, කාහටවත් ඇස නොගැටෙන්නට නිවස ඇතුළත බැඳි රෙදි වැලක්ය. එහි වියලෙන්නට දමන්නේ නිවසේ ඉන්නා මල්වර වූ ගැහැණු දරුවන්, ගෙවිලියන් ඔසප් කලට අමුඩෙට අඳින, සෝදා දැමුව රෙදි කැබලිය. එම වැලේ වෙන කිසිවෙකුගේ ඇඳුමක්, වෙන කිසිම රෙදිකඩක් දමන්නේ නැත. දකින පුරුෂයාටත් ගෙවිලිය ඔසප්ව ඇතයි ඉඟියක්ය)

"තුක් නොදොකින් වලත්තයෝ දෙන්නා.." ඇයට දැණුනේ අපුලක්ය. ඇය සේනගේ කණ අත් ඇරියේ සිහිං ටොක්කුත් අනිමිත්ය.

"ඌයි... අම්මෝ.." රිදුම යහපත්ය. ඒ රිදුමෙන් ඔහුගේ හිත කුල්මත්ය.

හිතට දැණුන අපුල නිසාවෙන් යසවතී පස් හය විටක් දිය බුං ගැසුවේ "ජබෝස්... ජබෝස්.." හඬින් දියකඩිත්ත දෙපස පාලුව මකමිණිය. ඇය දිය බුං ගසන තාලයටම, දියසායත් දිය යටින් ඒ තාලයටම ඉහල පහළ ගියේ මණරම්වය. යෝණිය නොපෙනුනත් ඒ පෙනුන ටික සේනට ඇතිය. ගැටිස්සියකගෙ මෙන් ගාය ඇති සුළුමවගේ මේ හැසිරීම ඔහුගේ හීනයක්ය.

"මොකෑ ඇහි පිහිහ නොහෙලා.." දියබුං ගැසුවත් ඇගේ නෙත් හොඳ සිහියෙන්ය.

"දෙකක් නෑ..., ගාය ආයේ ගැටිස්සියක වගේ. නාන තොටක පරිස්සම නම් කොහෙත්ම නැතුවා" සේන කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මයේ ගායේ තරම උඹ කලියෙන්ම දන්නවා නොවෑ....? මයේ යටියහා රොඹුවේ මවිල් ගානත් දන්න උඹේ ලඟ ආයේ මොකට පරිස්සම..? මේ රෙද්දත් මහා හෙලුව පාන්ට හිතේ තියෙන ගැණු විලියට මිසක්කා, උඹෙන් හෙලුව වහං කොරන්ට නෙමෙයි" ඇය දෙතන් මැද්දට පහත් වූ සාය දෙතන් ඉහලට උසා ගනිමින් කැඩිවිව වරලස ගැට ගසා ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

ඇය කීවෙන් හැබෑවය. ඔහුගෙන් වසන් කරන්නට දෙයක් නැත. ඇයටත් වඩා ඇගේ හෙලුව සේන දැක ඇත්තේය. එහෙත් දෙතන් මැද්දට පාත් වූ තෙත සාය ඇය උස්ස ගත්තේ නම් සේනගේ බැල්මට මෙවලේ දැණුන විලියෙන්ය.

"මේ..., මේ..., ආයේ එහෙනම් මොකට බොරුවට ඕකත්.." සේනත් පෑවේ සිනහවක්ය. ඒ කෙහේ රැල්ල ගැටගසා ගන්නට දැන ඉහලට එසවුව විට මනාවට මතු වුන ඇගේ ලැමද දෙස මෙවලේ කෙලින්ම බලමිත්ය.

"ගැටිස්සි කාලේ වයෙ හෙලිකොට්ටාවෙන් දියෙ එබෙන්නට ආසාවක් නැතුවා නෙමෙයි. ආයේ බොරු මොකට..., හිත කියන්නෙම හෙලිකොට්ටං වෙන්ට කියලා. ඒත් මොකද්ද වයේ.." මෙවලෙ ඇය කීවෙන් තම සැබෑ හිතය.

"එහෙනම් මම එහෙට්ට ගිහින් ඉන්ටද.. විටෙක පුංචම්මට ආයේ මෙහෙම දවසක් එන එකුත් නැතුවා" සේන එය කීවේ කපටි කමටය. එවිට සැඟව හොරෙන් බලා සිටිය හැක.

"උඹ හිටියාය කියලා වගක් නැතුවා. මෙහෙවු නොදන්න තැනක හිත දෙගෙඩියාවේ.." ඇය මෙවලෙ නම් කීවේ මුසාවක්ය. මේ සේන ඉන්නා නිසාවෙන් හිතට දැණුන විලියෙන්ය.

"මේ ලඳු කැලාව ගැන මම නොදන්න වැයි... පුංචම්මට ඩිංගක් වත් බයවෙන්නට කාරි නැතුවා. මේ.., ඕක උනා දාලා දියේ එබෙන්ට..." ඒ ඔහුගේ හිත කියනා ඇයව දිරිමත් කරනා වදන්ය.

"උඹත් ආසම නැතුවෙයි.. මම හෙලිකොට්ටාවෙන් හිටියොත්" ඇගේ බැල්ම කාමුකය.

"බොරුවක් මොකට...? ආස නැත්තේ කවුදැ. ඒත් මම ඉන්න තැනක හිතට විලියයි නම් මම ඩිංගක් එහෙට්ට වෙලා ඉන්නම්..." ඔහුටත් ඒ වග දැණුනේ ඇගේ මුහුණෙන්ය.

"යනවය කියලා ගිහිං හොරෙන් බලාන ඉන්ටද.." සසවතිට සිනහවය.

"ඕන් ඉතින්... සත්තමට නැතුවා.. පුංචිවම්මා ගැන හිතවුවේ" තම හිත ඇය වටහා ගැන්ම ගැන සේනට විලියක් දැණින.

"උඹ යන්නට ඕන නැතුවා..." ඇය උඩු අතට පීනන්නට දෙපා ඉහළට ගත්තේ හිතා මතාම, සේන ගැන වගක් නොකොටමය. එවිට විවෙර වෙන දෙකලවා ගැන ගැනවත්, විටෙක පෙනෙන්නට හැකි යටකය නිරුවත ගැනවත්, තුං හිතක වත් පරිස්සමක් ගැන ඇය නොසිතුවාය.

උඩුබෙලි අතට ඇය දියෙන් පාවෙන අයුරු මණරම්ය. ඉඳ හිට සෙලවෙන පය නිසාවෙන් ඇගේ මවිල් රොඹුවත් විටෙක සේනට පෙනුනේය. "මේ වෙන්ට යන්නේ මොකද්ද.." ඔහුටත් එය නොතෙරුනෙය. "පුංචම්මා මයෙන් එක්ක මේ.. ඔටුවෙන්ට

හිතක් ඇතුළත්? මැදිවයස් තිරිහම ඉහට ගැහැවූවම ගැනුන්ට ඉවසුම් නැතුවය කියනවනේ.. කියන්ටත් බෑ, පුංචම්මටත් ගැටයෙක් එක්ක එහෙවු හිතක් වැටිලද කියලත් " ඔහුට නැගුණු සිතුවිලි නම් නිමක් නැත. "පැනලා බදාගන්ට තියෙනම්" ඇය කෙරෙහි මෙතරම් අසංවර සිතුවිල්ලක් ඔහුට නැගුනෙ නම් මෙදිනමය.

"මොකද උඹ කල්පනා කොරන්නේ.." යසවති නැවත වැලිපොළව පය ගසා නැගිට්ටාය.

"පුංචම්මයේ හැඩ බැලුවා" ඔහු මෙවලේ සත්‍යම කීවේය.

"ඒ හැඩ බැලිල්ලේ අපූරුව නම් ජේනවා" ඇයට සිනහවය.

"ඒ මොකැයි.." ඔහුට එය නොතෙරුනේය.

"යස අගෙට යටි එකා ඔය හැඩ බැලිල්ල විඳලා තියෙන්නේ..?" ඇය සේනගේ ලිහුව සිනහවෙන් ඉහි කළාය.

"ආයේ අහලා.." සේන දියෙන් එසව පාවුන අමුඩ වැස්ම පහත් කර ගත්තේ විලියෙන්ය.

" මෙහෙවු ඩිංගටත් නලියන්නට ගත්තේ මේ.., මේ.. ඒකා තවම හරි හැටි සල්ලංවෙලා නැතුවයි..?" ඇය කඩා හැලුන කෙහෙරැල්ල නැවතත් ගැට ගසා ගත්තාය. එහෙත් දෙතන් මැද්දට පහත් වූ සාය මෙවලේ උස්ස නොගත්තාය.

"අහන එවුවා.." ඇය කෝමලය. හුස්මක දුරය. හිත අවනතය.

"ඔන්න ඉතිං උඹ ආයෙම..., අනේ ඉතිං.. කියහංකෝ සඳා මේ.. මොකුවත් කරලා නැතුවයි.." ඇය සේනගේ අත අල්ලන් කරන පෙරැත්තය සුකුමාලය. දෑස අඩවන් බැල්ම කාමුකය. ඇයට ඇවැසි ඒ හිත අවුස්ස ගන්නටය.

"සඳා නහා.. කරලා තියෙයි" ඇගේ අත්ලේ උණුහුම ගත පුරාම ඇදෙන වගක් සෙනට දැණුනේය.

"එකී මේකව කට ඇන්නත් තියෙයිද..?" වසරක ලෙංගතුවක තරම ඇය නොදන්නවා නොවේය. ඇයට යටිතොල විකුනේ නොදැණීම නොවේය.

"අපේ අම්මේ.. අහන එවුවා.. වලත්ත කමේ බැරුවා" සේනගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය.

"කියාපංකෝ.. මයේ හිත මණාපයි එහෙවු එවුවා අහං" ඇය මෙවලේ තම හිතේ සත්‍යම කීවාය.

"හම්.. ඒකට එකී මණාපයි" සේනට ඉවසන්න බැරි ඇගේ කිට්ටු බවය. ඒ හඬේ සිහිං කාමුක බවය. හුස්මක දුර ඇති අඩක් පමණ හිනහෙන ඇගේ ලැමදය.

"උඹත් එහෙම කරලා තියෙයි..?" ඇය දැන් සේන දෙස බලන්නේ යටසිත්මය.

"කොහොමෙයි..?" සේනට ඇසුව දේ නොවැහැටුනා නොවේය.

"එකීගේ විවිචිය උඹ දිව ගාලා තියෙද්..?" තම වදන් පෙළෙන්ම ඇගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය.

"විවිචිය.." ඇය ඇසුව විදිය කාමුකය. සේනට ඉවසුමක් නැත. ලිඟුව දැන් තවත් දඩබ්බරය. සේනගේ ඉහමොලත් ගිනියම්ය. ඔහුගේ හිත පමණක් නොව ගතත් යසවතීගේ ඒ අසැබි බවෙන් හිරිවැටින. ඇය දැන් හොඳටම හිතවත්ය.

"පුංචම්මා දැන් බාප්පොච්චා එක්ක වයේ මගෙන් එක්කත් කුණුහබ්බ කියන්ට අරගෙන" ඇගේ දෙනත් ඉස්මත්ත ස්පර්ශ්‍ය කරන්නට ඔහුට දැන් හිතය.

"ආයේ උඹත් එක්ක මොකෑ දැන් බැරුව.., බාප්පච්චට පස්සේ එහෙවු දේකට මට දැන් ඉන්නේ උඹම විතරක් වෙච්ච කොට.. කියහංකෝ ඉතින්.. උඹ එකීගේ විවිචියට දිවෙන් සුතිය දිලා තියෙද්..?" ඇගේ හිත දැන් උමතු වය.

"හම්... ඕන හැටියට. ඒත් පුංචචමා වගේ දෙනුණේ වංගියක් වෙන්ට ඉඩ දෙන්නේ නැතුවා.. එක වංගියෙන්ම එකිට ඇතුවා" සේනටත් දැන් ඉවසනට බැරිය. ශුක්‍ර කොෂ තුල කැලතෙන්නේය.

"ඒකී එහෙනම් තවම දෙනුණේ වංගියක සැපේ තරම දන්නේ නැතුවා. ඉස් ඉස්සෙල්ලා එහෙම තමා.. උඹ වංගියක් බලහත් කාරයෙන්ම කොරලා බලහත්... ඕන එකියක් ඔය වැඩෙදී මනාපයි බලහත්කාර කමට.

දෙවංගියක් ඉහමොළ රත්වෙලා යන්නට සුතිය වැදුනය කියන්නේ.., ආයේ ඉතින් එකිට දෙනුණේ වංගියක් ඒ සුතිය නැතුවම බැරිවෙයි ඕන්.." ඇය කෝමල සිහවක් පා සේනගේ අත අතැරියාය. ඒ ඇයගේ හිතටත් ඒ සපර්ශ්‍යන් අමුත්තක් දැනෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

ඇය දියමුං ගැහුවේ පෙරට වඩා වෙගයෙන්ය. විටෙක ඇගේ දියට ඇඳි සායන් හුලං පිරි දියමතට ආවේ නිදහසේය. දිය බුබුළු මතිං උවත් ඇගේ යටිකය මවිල් රොබුව සේනටත් පැහැදිලිය. එහෙත් ඔහුගේ හිත ඉවසුවේ නැත්තේ දෙතන් පුඩු පහලට පහත් වූ සාය ඇය නැවත උස්සා ගත් එකය.

"ඔන්න හිනාවෙන්ට තියාගත්තා.." ඇයට ඔහුගේ ඒ වලත්ත බැල්ම මිහිරක්ය. නැගුන විලිය හිතට මණරමය.

"මේ..., අපරාදේ උස්ස ගත්තේ.." සෙනට සිනහවය. ඒ සහවා ගත් උණුහුමය.

"මම උස්ස නොගත්තනම්..., උඹේ ඔය බාවා අමුඩේ ඇතුලෙම ඔකාර කොර ගන්නවා" හුස්මක දුරට විත්, ඇය සිහිං හඬින් කෙළුරුවේ ඔහුගේ කණට කොට රහසෙන්ය. කියා අහවරව නැගුන සිනහව ඇය දැනින් වසා ගත්තේ කෝමලවය.

"ඒක වෙන්නට බැරිකමක් නම් නැතුවා.. දැණුත් පුරුගහන්නා වයේ" සෙනටත් මුසාවක් කියන්නට අවැසි නැත. ඇය කණපෙත්ත අසලට මුව කිට්ටු කළ නිසාවෙන් හිත නලියන්නේය. ඇයගේ මේ අසැඟි බවට ඔහුගේ හිත උමතුය.

"අමුඩෙන් දිය මිරිකලා වෙලෙන්ට දැම්ම නම් ඇදගෙනම යත හැකි" සේනගේ ගතේ තිගැස්මෙන් ඇය නිසිවෙලාව මෙය වග හඳුන ගත්තාය.

"හෙලිකොට්ටෙන්...?" ඔහුට ඒ උනුහුම දරගත නොහැකිය. එහෙත් විලිය වැසෙන්නට සිනහව ඕනිය.

"ඇයි.. දෙමස්සිනාලා මීට කලියෙන් දියේ එබුනේ අමුඩේ ගහංද..?" ඇයට සිනහවය.

"පුංවම්මා ඉස්සරහා.." ඇයට දැන් ඇවසිව ඇත්තේ තමාගේ ලිඟුව දකින්නට යැයි සිතූන සේනගේ හිත දැන් ඉපිලය.

"කඳ උස් මහත බාවෙක් හුරතල් කොරන මට..., උඹේ ඔය හිමිප්පා කාරියක් නැතුවා. ඕකා ලිහා දාපං... ඉන්නවය කියලා දැන් හෝරා දෙක තුනක්ම ඉහ ගහන් හිරවෙලා ඉන්ට ඒකා උනත් කැමති යැ. එකටත් නිදහසක් ඕනැ. අනික මේ..., මේ..., මෙහෙවුවට හිරට මයේ හිතත් මණාප නැතුවා.. මටත් බැරියැ එතකොට ඩිංගක් මේ රෙදිකඩෙන් නිදහස් වෙන්නට" ඇය යටැසින් සේන දෙස බැලුවේ කාමුකවය.

ඇය හුස්මක දුරින් ඉඳ එලෙස කීවත් " මටත් බැරියැ එතකොට ඩිංගක් මේ රෙදිකඩෙන් නිදහස් වෙන්නට" යැයි ඇය සේනට කීවේ, මද දුරක් ගොඩට ඇවිද ගොස්, නිතඹ දෙපළු අතර හිර වුන සාය සකස ගනිමින්ය.

"එහෙම තනියෙන් ඉන්ට විලියක් තියෙයි කිවුවා නම් මම මෙව්වර වෙලා මෙහෙම ඉන්න වැයි..?" සේනට සතුට නිමිහිම් නැත. ඔහුට මෙය හීනයක්ය.

"උඹ ඉස්සරහා මට මොකට විලියක්..., ගැණු කම මිසක්කා" ඇය නැවතත් දෙතුන් විටක් අත් ගසා පිහිනා ආවේ සේන පැත්තටය.

සඳා ලහත් සරම පමණක් උස්සා ඇති සේන, යසවති ලහ අමුඩ ලේන්සුවත් ගැලෙවුවේය. අමුඩය ගැලවුන සැණින්, මෙතුවක් වෙලා හිරව සිටි ලිඟුව දිය යටින් ඉඳිද ගැසුවා සේ කෙලින් වුනේ නිදහස සොයමිණිය.

යසවතිගේ අත්ලෙන් වියත් භාගයකට වැඩි නැති (*අහල් හතරක් පමණ*) සේනගේ ලිඟුව යසවතිට පුදුමයක් ගෙන නොදුන්නාය. මසින් සපිරිය. නහර මතුව නැත. මවිල් රොඹුවත් සණ කැලෑවක් නොවේය. එහෙත් පෙණුම හුරතල් යැයි ඇයට නොසිතුවා නොවේය. ඇයගේ හිත ගත්තේ ඒ හුරුබුහුටි කමය.

"වයසෙ තරමට උඹේ මේකා නරකමත් නැතුවා" ඇය පැවේ සිතහවක්ය.

"ඔය ඉතින්.. කොයි ඕකත් දෙන්නට දිය මිරිකලා වෙලෙන්ට දාන්ට.. එහෙම නැතුව නම් මටත් බැරුවා" යසවතිගේ ඒ වදන් පෙළෙන් සෙනට සිහින් විලියක් දැණුනේය.

" හම්... උඹටත් දැන් ඕනෑ ඒකනේ" යසවති දියෙන් පහළට එබී මෙතුවක් දෙතන් මත්තට ඇදී සාය ගලවා සේනට විසිකලාය.

දිය හරහා පෙණෙන ඇගෙ රුව මණරමිය. දියෙහි ඇයත් කෙළිලොල්ය. "ගැණියෙක් එක්ක මත් හෙලුවෙන් දියෙ බැහැලා" සේනට ඉවසුම් නැත. "පුක පැත්තා වට්ටක්කෙයක් වගේ" මීට කලින් ඕන තරම් දැක ඇතත් මෙදිණ සෙනට ඇගේ මේ පෙණුම නැවුම්ය.

යසවතිට නම් වගක් නැත. "ගැටයෙක් එක්ක මං හෙළුවෙන්" මැදිවයස් තිරිහං හිතේ ඇත්තේ එපමණක්ය. ඇය මද දුරක් පිනා ගියේ "ඔවුවා වෙලෙන්ට දාලා වරෙන්" යැයි කියමින්ය.

සේනටත් දැන් වගක් නැත. කන්ඩිය උඩට නැග්ගේ උලුක් කරගත් ලිංගුවෙන්මය. යසවතිට මේ කොප්කම ගැන සිනහවය. සිනහව පාරයා හිත උනුහුම්ය. "උඩු හම තවම හරියට පාත්වෙන්නෙවත් නැතුවා වගේ. ඇට වල්ල ඇලිලම ගිනිත්" ඇය කලකින් ගැටයෙකුගේ ලිහුවක් හරි හැටි මේ දැක්කමය.

"පුංචිවම්මා ඔහොම ඉද්දි හැඩේ බැරුවා" රෙද්ද වැනිල්ල පසේක තබා සේන බලා සිටියේ ඇය දෙසය.

"හැඩද නැති නම් වෙන මුකුවත් වත්ද..?" ඔහුගේ ඒ වදන් යසවතිට සිහිං විලියක්ය. එහෙත් දැණෙන විලිය මීහිරක්ය.

"එහෙම පෙනුමකුත් නැතුවා නෙමෙයි" සේනටත් සිනහවය.

"කොහොම පෙනුමක්.?" යසවති දෙනන දියෙන් ඉහලට මතුවෙන්නට ඉඩ හැරියාය.

"කියැවුවොත් තරහා ගයි.." ඔහුට දැන් ඒ ගැන බියක් නැත. සේනටත් ඕනෑ ඇයව අවුස්ස ගන්නටය.

"නෑ.., නෑ.. ඔන්න ඉතින්.. එහෙම බැරුවා.." නොකියුවත් ඔහු කියන්නට හදන දේ යසවතිට සැක නැත. යසවති දැමීමේ කොමළයක්ය.

"වලත්ත පෙනුමයි" ඔහුට එවිට තම ලිහුව අත ගැවුනේ ඉබේටමය.

"ඉතිං පැනපංකෝ... මටත් දෙයක් අහංට තියෙයි" යසවතියගේ හිතත් ගිනියමේ නිසාවෙන් දැන් ගැටිසිය.

සායන් අමුඬ කෙටියත් වෙලෙන්ට දැමුව සේන වගක් නැතුවම දියට පැන්නේය. දෙපා දෙපසකය, ලිහුව හා කොෂ දෙක යට සිටින යසවතිට මැණවින් පෙනුණේය. එහෙත් ඇගේ හිත බැඳුනේ ඔහුගේ කෙලිලොල් කමටය.

"මොනවැයි අහංට තියෙයි කිවුවේ..." ඔහු සිටියේ තරම දුරෙන්ය.

"ලහට වරෙන්කෝ.. කෑ ගහන්ට බැරුවා" ඇයට ඇවැසි වූයේ එයය.

සේනත් ඇය අසලටම ගියේ සතුටු හිතෙන්ය. මෙතරම් කිට්ටුවට සේන මේ ඇගේ නිරුවත දැක්කාමය. "හමේ පාට නෙමෙයි තන් දෙකේ... ටිකක් සුදුවයි" හුරුපුරුදු උවත් ඒ වග සේනට හිතුවේ අදය.

"හොරෙන් බලන්නේ මොකූ නොදැක්ක එකක් යැයි" ඔහුගේ බැල්ම යසවතිට මිහිරක්ය.

"මෙව්වර කිට්ටුවට තන්ගෙඩි දෙක මේ දැක්කමයි" ඔහු කීවේ සැබෑවය.

"ඇයි... සඳා කෙල්ලගෙ..?" ඔහු කීවේ කුමක්දැයි දැනම උවත් ඔහුගෙන්ම අසා ගැන්ම මිහිරක්ය.

"මම කියැව්වේ පුංචම්මගේ තන්ගෙඩි දෙක දෙනන මිරිකන්නට ඇති හිත සේන ඉවස සිටින්නේ අපහසුවෙන්ය.

"ඒක මිසක්කා..." යසවති ගල් කුලක් මත ඉඳ ගත්තේ ලැමද දියෙන් උඩට හිටින්නටය.

"මොනවැයි අහංට තියේ කියැවුවේ..?" ඇය අහනා දේ තම හිතට මිහිරක් වග ඔහු දන්නේය.

"මෙතනින් ඉදගංකෝ..?"

සේන ඉඳ ගත්තේ ඇයට වඩා මදක් ඉහලින් ඇති ගල් ගෙඩියකය. එවිට ඔහුගේ ලිඟුව දිය යට උනත්, මනාවට ඉහිලට එසව යසවතිට පෙනුනේ අපුරුවටය. ඉඳ හිට ජයතුගේ ලිඟුව නෙත ගැටි ඇතත්, ඇයත් නාඹර ලිඟුවක් මෙතරම් කිට්ටුවට දිගුකලකින් මේ දැක්කමය.

"මේ..., දෙමස්සිනාලා දෙන්නා එකට අත්ගහලා තියෙයි..?" ගැටයෙක්ගෙන් මේ වග අසන්නට කොයි ගැහැණු හිතත් මනාපය. ඇයගේ වදන් ගැටිසියකගෙ මෙන්ය. සිනහව කෝමළය.

"හම්.. ඕන හැටියෙ" සේනටත් සිනහවය.

"දෙන්නා මේ..., මේ..., මාරුවටත්..?" ඇයට තම පුතුත් මොහුත් ලිඟු මාරුවෙන් අත්ගසන අයුරු මැව් පෙනුනේ හිතත් සලිත වෙමින්ය.

"මොනවා අහනවද මංදා..?" එවැන්නක් කියන්නට ඔහුට විලියක් දැනුනේය.

"ඔන්න ඉතින්..., හොඳ එකානේ..., අනේ... කියාපංකෝ.." ඇය සේනගේ අත්හාහුව ඇල්ලුවාය. ඒ කෝල ලෙසින් ඔහු දෙස බලමින්ය.

"හම්.. දෙන්නා මාරුවට ඕන හැටියේ අත්ගහලා තියෙයි.." යසවතීගේ උණුහුම ඔහුට මහා මෙරක්ය. මේ කතා බහා ඔහුට හීනයක්ය.

"මේ කිට්ටුව..?"

"අපෝ නැතුවා.. තුන් හතර අවුරුද්දක ඉස්සරින් වයේ. හැබැයි අයිශංචිගේ මයේ එකට වඩා ලොකුවයි.." සේන මුසාවක් නොකියුවාය.

"මොකක්..?" ඇයට නොවැහැටුනාම නොවේය. එහෙත් හිත ගිනියමේය.

"මේ..., දංඩා තමා ඉතින්..." ඔහුට විලිය මුසු සිනහවය. එහෙත් හිත උණුහුමය.

"උඹලා තවම මයෙන් එක්ක විලියේ... ඒක තමා මේකාට.. මේ..., බාවා නොකියා දණ්ඩා කියලා කියැවුවේ..?" ඇය සිනහා මුසුව හිසෙන් ඉහිකළේ සේනගේ ලිහුවය.

"පුංචම්මා ඉස්සරහා එහෙම කියන්ට හිතට මොකද්දෝ වයේ" ඔහු කීවේ තම හැබෑ හිතය.

"බාප්පොච්චා එක්ක ඇරෙන්ට..., මම වෙන එකෙක් එක්ක මෙහෙම කුළුපග උනාමයි ඔන්.. ආයේ හිතන්ට දෙයක් නැතුවා.. උඹට ඕන දෙයක් කියහං.. ආයේ උඹේ වැද්දක් මම දකින්නේ නැතුවා" ඇයට උවමණා ඔහුගේ ඇට්ටර කමය. වල් හිතය.

සේනගේ ඉහමොළත් යසවතීගේ ඒ වදන් පෙළෙන් ගිණියම්ව ගියේය. "බාප්පොච්චා එක්ක ඇරෙන්ට..., මම වෙන එකෙක් එක්ක මෙහෙම කුළුපග උනාමයි ඔන්" ඇගෙ වදන් පෙළ ඔහුගේ හිතේ දෝංකාර දුන්නේය. "ඕකිට ඔය ඕන උඹට කියලා ඇරගන්න" සේනගේ යටිහිත අසංවරව මොරදුන්නේය.

"මම කියැවුවේ මේ..., මයේ බාවට වඩා අයිශංචිගේ බාවා ලොකුවය කියලා" ඔහුගේ වදන් වෙවුලන සුලුය.

"හම්.. කුඩා සංදියේ ඉඳලා ඒකගේ බාවා ඩිංගක් විසාලයි. පිට උන් දකිද්දි මටත් විලියෙ බැරුවා, උගේ ඇඟට වඩා එකා නොවැ ජේන්ට ගත්තේ. කවුරුත් දකි කියලා ඔන් වහලමා තමා කියැවුවේ..." ඇයට එකළ ජතුවේ ලිහුවෙ තරම සිහි වි නැගුනේ සිනහවක්ය. සිහිං ආඩම්බරයක්ය. ඒ මවකට පමණක් විදිය හැකි, පුතුවේ ලිහුව ගැන ආඩම්බරයක් ය.

"ඒක නම් හැබෑව.. උඟ මට තරම් ඉක්මණට සාරුවා ගලන්නේ නැතුවා" ඔහුටත් සිනහවය.

"හම්... ආරේ හැටියට. උඹ දැකලා ඇති නොවෑ බාප්පුවගේ"

"ආයේ අහලා.. ඔලුගෙඩියා පුංචම්මගේ කටින් එකයි නොවෑ" ඔහුට මැවුනේ එයය.

"උඹලා දෙන්න මාරුවට කට ඇත්තත් තියෙයිද..?" ඇයට ඉවසුම් නැත.. මැව් පෙනුනේ ජයතු හා සේන ලිඟුවන් මාරුවට උරා ගන්න අපුරුවය ය.

"කුඩාම සංදියේ වංගියක් දෙකක්.. මේ.., මටත් දෙයක් අහංට තියේ..." ඔහුගේ හිතටත් යමක් නැගුනේය.

"හම්.." යසවතියගේ හිත මිහිරෙන් ඉපිළිය.

"මේ.., අපිවයේ පුංචම්මලත් එහෙම මාරුවට.. මේ?"

"උඹ අහන්නේ ගැණු ගැණු එක්කාසුවක්ද..?" යසවතිට සිනහවය.

"හම්.." සේනටත් සිනහය.

"එහෙම එවුවා නොවෙන්නෙමත් නැතුවා.." ඇය ඔහුදෙස බැලුවේ යටසිත්ය.

"පුංචම්මත්..?" ඔහුට එය වැදගත්ය.

"නැතුව මොකෝ.." යසවතිටත් සිනහය.

"කාගෙන් එක්ක...?"

"උඹේ වෙන්ට නැන්දම්මත් එක්ක.., රූපා අක්කංඩින් එක්ක" යසවති එය කියා සිනහා වුයේ තරමක උස් හඬින්ය. හිතට දැණුන විලිය නිසාවෙන් දැනෙන් සිනහවත් වසාගෙනය.

"මේ.., නැන්දම්මත් එක්ක! මම හිතැවුවේ වෙන එකියක්ව" පුදුමයත් මුසුව ඔහුට ඇගේ මුහුණ මැව් පෙනුනේය.

"කාගේ එක්ක..?" ඇයට තවමත් සිනහවය.

"මේ..., අපේ අම්මා එක්ක" ඔහු හිතට ආ සැකය හංග නොගත්තේය.

"අක්කා නගෝ එහෙම වෙන තැනුත් නැතුවා නෙමෙයි. ඒත් අපි දෙන්නා අතර එහෙම වුනේ නැතුවා" ඇයගේ හිතට එම පැනයෙන් කුමක්දෝ නුහුරු ගතියක් දැණුණාය. ඇයට එකල දෙතුන් විටක දුටුව සොහොයුරියගේ ස්වාං වින්දනයේ රූප පෙළක් මෙවලේ මැවී පෙනුනේ අහම්බෙන්ය. "අක්කංඩි ඒ මට ජේන්ටම කරේ එහෙවු හිතකින්ද...?" එදා සිට හිතේ නැගී අමතකව ගිය සැකය ඇයට මෙදින නැවත් අලුත් වූවාය.

"මම හිතාන හිටියේ එහෙමයි කියලා. මේ..., අපේ අම්මයෙන් එහෙම පැලියවක් තිබැයි කා එක්ක හරි" ඔහුට ඇවැසි එයය.

සේන ඕනෑවට වඩා මවගේ තතු විමසීම යසවතිට කුකුසක්ය. සොහොවේ හැටිය බහුතරයට නොවුනත් එකෙක් දෙන්නෙක්ට ඒ හිත පහළවිය හැක. එහෙත් එය එලස නම් ප්‍රථිඵලය බයානකය.

"දෙයක් කියන්නම්... උඹ නරකකට හිතන්නට එපා. මේ..., අම්මංඩි ගැන උඹේ ඔය හිත නම් එව්වරම හරි නැතුවා" ඇය එලෙස කීවේ ඕවදනක් ලෙසටය.

"වල්කමක් හිතේ නැතුවා... ඒත් ඒක මටත් තේරෙන්නෙ නැතුවා" ඔහුට මැය හමුවේ දැන් හංග ගන්නට දෙයක් නැත. ඔහු කීවේ හැබෑ හිතය.

"එහෙමට හිතෙන්නේ වල්කමට නැතුව වෙන අහවල් එකකටද..? එවුවා පවු සිද්දුවෙන කර්ම" ඇය කීවේ සැහැල්ලු සිනහාවෙන්ය.

"එහෙම තිරිසන් කමක් හිතෙ නැතුවා. මේ..., කියැවුවෙ හිතට දැණෙන දේ... එවුවා කාරියක් නැතුවා. ඉතින් කියැවුවේ නෑ නේ.. නැන්දමංඩි ගැන කියන්ට ආ කතාව..?" ඔහුට ඊට ඇගේ ඇති අකමැත්ත දැණුනේය.

"කුඩා සංදියේ ඉඳන් ඒකීයි මායි දෙන්නම එකට නොවෑ හිටියේ. මට අවුරුද්දකට කලියෙන් ඒකී කොටහළු වුනේ. ඕන් ඒ කාලේ ඉඳන් ඒකී එකලාසක් වෙනකම්ම අපි දෙන්නා ඉඳ හිට එහෙවු රහක් බැලෑවුවා. ඒක නිසා තමා ඔය උඹ කලියෙන් ඇහුව එකාගේ සම්බන්දත් ඕන නැතෙයි කියලා හිතුනේ" ඇයට විලියක් නැත. අතීතය ගැන ඇත්තේ සිනහවක්ය.

"කොහොමෙයි එහෙම වෙන්නේ" අසා ඇතත් ඒ වෙන අයුරු ඔහු දැක නැත්තේය.

"පිරිමි එකෙක් ඉන්ද්‍රදේව වෙන මහා එක විතරයි ඕන් නොවෙන්නේ.. මාරුවට තත්ගැට තලා ගැනිල්ල, වීඩියන් ලොවින එක, මේ.. වීඩියන් දෙක එකට අතුල්ල ගැනිල්ල වයේ එවුවා තමා" තමාගේ එකල වලත්ත බව කොළඹගැටයෙකුට කියන්නට කොයි මැදිවයස් තිරිඟ භිතත් මණාපය. ඇයගේ හිත ඒ පැරණි අතිතයේ සිහිවිම් මතින් උණුහුම්ය.

"නැන්දම්මා මාමණ්ඩියා එක්ක පුට්ටු උනහම ඒක මහ ඇරෙනට ඇති..?" සේනට මැව් පෙණුනේ ඔවුන් දෙදෙනාවය.

"උඹලයේ මාමංඩියා ඒකීව කැන්දාන ඔය ගෙදෙට්ට ආවට පස්සේ තමා, අපේ යාළුකම තවත් මුල් බැස්සේ. අපේ මහගේ ඉහල උංගේ ගේ. ආස්ථේ තවත් වැඩි වුනා. එකී උන්දෙන්නගේ ඒ වෙන හැම අඩවුවක්ම මට කියනවා. ඒ දැණෙන සුතිය කියනවා. ඉතින්.. මයෙත් ගිණියම ඉහ ගැහුවා.

ඒකීටත් හරි ගිණියම.. මාමංඩියාගෙන් ලැබුණය කියලා නැතුවා.., ඔය පළමු එකා ලැබෙන්න ඉද්දින් අපි දෙන්නා එකට උන්නා" ඇයටත් එකල ගැබ්ණි රූපාව මෙවලේ මැව්පෙණුනාය.

"එහෙනම් මොකෑ දැන් නැතුවා..?" ඔහුට එය පැණයක්ය.

"බාප්පොච්චා එක්ක මං එක්කාසු උනහම මයේ ඒකට හිතක් නැතුව ගියා" ඇය කීවේ සැබැවය.

"ඔවු ඉතින්.. බාප්පොච්චා එවුවගෙන් අඩුවක් වෙන්ට කොහෙත්ම ඉඩක් තියන්නේ නෑ නෙව?" සේනට සිනහවය.

"හම්.. ඒක වෙන්ටත් ඇති.. බොරුවක් මොකෝ..? හැබැයි ඒක වෙනම රහක් ඕන්... පිරිමියෙක්ගෙන් ලැබෙන සැපේ එක්ක, ඒ රහා සන්සන්දය කොරන්ට බැරුවා..." යසවතිට සිනහවය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..?" සේනටත් සිනහවය.

"කිවුවට.., පිරිමි උඹලට විවිච් දෙකක් ඇතිල්ලෙන සුතිය රගේ දැණෙන්න නැතුවා. ඒක ඉවසන්ටම බැරි තැනක් එනවා ඕන්.. එවලට වීඩියන් ගිනි ගහනවා" ඇය සිනහව දැකින් වසාගත්තේ තම වදන් පෙළ ගැනම දැණුන විලියෙන්ය.

"දෙයක් අහංටෙයි...?"

"හම්.." ඇයගේ මුහුණේ තවම ඒ සිනහවමය.

"ආයේ එහෙම සුනියක් ගන්නට හිතක් නැතුවයි..?"

සේනගේ එම පැණයෙන් මෙතුවක් යට බැසි තිබුන යසවතියගේ ඒ හිත මෙවලේ තිගැස්සින. දහසක් දේ ඇයට මැවින. ගත හිත ඇගේ යන්තමට හිරිවැටින.

"උඹ කියැවුවට පස්සෙ නම්, මයේ හිතත් ආයේ මොකක්දෝ කියනවා, කියනවා වයේ. හැබැයි බොරු මොකට..? තිරිහන් එකියකට නම් දැන් මනාප නැතුවා" ඇයට දැන් සහවන්ට දෙයක් නැත.

"ඒකත් එහෙමෙයි...? මේ..., එහෙවු එකියක් ඉන්නවා පංගරාත්තු කොරලා දෙන්නෙයි..?" සේනගේ හිතත් උණුහුම්ය.

"ගැටිස්සියක්..! ඒ කවුදැ..?" යසවතිටත් සිනහවය.

"මේ..., සඳා නහා.." සේනගේ සිනහවය මණරම්ය.

"උඹට ඔල්මාදේදැ..?" යසවතිට සිනහවය. එහෙත් ඇයට සඳාව මැවී නොපෙනුනාම නොවේය. ඇය නාඹර ගැටිස්සියක්ය.

"ඒකීත් එහෙවු දේකට මනාපයි..." ඔහු ඒ දන්න දේය. ඇය ඔහුට කියා ඇති දේය.

"උඹට එහෙම කියැවුවැයි..?" ඇගේ හිත දැන් නොසන් සුන්ය. සඳාගේ නාඹර රුවේ දහසක් හැඩ මෙවලේ ඇයට මැවිපෙනේ.

"එකී තවම එහෙවු රහත් බලලා නැතුවා... ඒත් වංගියක් දෙකක් ඒ රහත් බලන්ට හිත මනාපයි කියලා නම් කියැවුවා.."සේන කීවේ මුසාවක් නොවේය.

"ආරෙට යන හිත්.. අම්මා වයෙම වෙන්ට එපැයි. ඒත් එකී ගැටිස්සියක් එක්ක නැතුව, මං වයේ එකියකට මනාප වෙයි දැ..?" යසවතිට අවැසි දැන් සඳාගේ හිත දැනගන්නටය.

"එකී තමා කියැවුවෙ..., හිත මනාප මහා එකියක් එක්ක ඉන්ටය කියලා" ඇගේ සතට සේනටත් සතටක්ය. ඉදිරිය ගැන හිත රොත්තක්ය.

"මහා එකියක් එක්කම මොකෝ...?" රහා බැලුව ගැහැණු ආශාවය. ඇයගේ හිතට අහඹුවෙන් ආ සිතුවිල්ල ගැන දැන් උමතුවෙන්ය.

"සදාට මේ..., මේ..., හේන් තියඹරාවක් (පිපිඤ්ඤා) ඇතුලට දාලා කොරන්නට හිතය කියැවුවේ. අම්මංඩි එහෙවු දෙයක් තනියෙන් කොර ගන්නවා දැක තියෙලෑ. ඉතින් මහා එකියක්ම එපැයි ඒ ආශාවට.." සෙනට දන් ඇයගේ කැමැත්ත ගැන සැකක් නැත.

"අපේ අම්මේ...! ඒ හිත නම් රූපා අක්කයෙ හිතම තමා. එකින් ඒ කාලේ ඉඳලම ඔහොම්ම තමා. ඔය මාමංඩියගෙන් සල්ලම් වෙලා මහා කාලයක් ගියේ නැතුවා, එකී මට කියලා හෙන් ගෙඩියක් ගස්සව ගන්නට. ඒකී එහෙනම් තාමත් මනාපයි ඒ වලත්ත කෙරුවාට" යසවතිට සිනහවය.

"සදා කියැවුවේ.. මාමංඩියා එක්ක උන්නත් නැන්දම්මට එහෙවුවට හිතය කියලා.. එවුවා වැඩක් නැතුවා.. පුංචම්මා මොකෑ කියන්නේ..?" ඇයටත් වඩා සේන උනන්දුය.

"මයේ හිතත් දැන් නම් ගැස්සිලා ඔන්.." ඇයට තවත් සේන දෙස බලා ඉන්නට දැණුනේ විලියක්ය.

දැන විහිදා ඇය දියේ දිගා වූයේ ඒ ඉවසුම් නැති කමෙන්ය. එදා මවත් එක්ක ගත් සුත්‍රිය මෙදිණ ඇගේ දියණිය සමඟ ලැබගන්න අයුරු මැදිවයස් තිරිඟං ඇගේ හිතට මැව් පෙණින. ඇගේ යටි බඩත් එකළ මිහිරෙන් මෙදිණත් සිහිං කිතියෙන් කැලතින. ඇය දෙපා විහිද නැවත එකට එක්කාසු කොට ගත්තේ ඒ නිසාවෙන්ය.

යසවති දෙපා විහිද ලංකොට ගත් අපුරුවෙන් සේනට ඇගේ යෝනී දෙනොලන මැනවින් පෙනුනේය. මීට කලියෙන් ඕන හැටියට දැක ඇතත් ඔහුට මෙදින ඒ පෙණුම නැවුම්ය. කොෂ දෙක ඇතුලත ශුක්‍ර කැලතුමත් දැන් ඉම්හිරිය. සේනට තම ලිඟුව අතගැවුනේ ඉබේටමය. ඒ ඔහුටත් තම පෙම්වතිය හා සුළුමව නිරුවතින් ඉන්න අපුරුව මැව් පෙනුන නිසාවෙන්ය.

සේන ලිඟුව අතගා ගත් අපුරුවෙන් යසවතියගේ මැදි වයස් තිරිඟං හිත කැලති ගියේ නොසිතුව ලෙසය. "ඉවසුම් නැතුව වයේ.." ඇයටත් දැන් සේනගේ පෙරසම පහත් ලිඟු හිස දැක ගන්නට නොයිවසුමේය. මේ එලි බහින්නේ මැදි වයස් තිරිංහන් ගැහැණියක් හිත යට සහවත් ඉන්නා ආශාවය.

"උඹට දැන්නම් ඉවසන්නටම බැරුව වයේ..." යසවති යටසින් ඔහුගේ නාඹර ලිඟුව දෙස බැලුවාය.

"ඇත්තෙන්ම.. මෙහෙම මේ ඉවසන් උන්නමයි.." සේන කීවෙන් සැබෑවය. ලිඟුව පණ ගැසූ විට මෙතරම් වෙලාවක් සේන මේ ඉවසන් සිටියමය.

"මේ.., මේ..., උඹේ හිත කියන්නේ දැන් මාව බදාගන්නටමය කියලා නේ..?" යසවතිගේ වදන් පෙලෙන් නැගුන හඬේ සියුම් වෙවුලිල්ලක්ය.

"සත්තෙන්ම.." වෙන්නට යනදේ ඔහුට මැවි පෙනුනේය. ඔහුගේ හිත ගැහෙන්ට ගත්තේය.

"මේ.., උඹට ඕනෑයි මේ..., මේ..., මගේ විවිචියට ඔය බාවව ඔබ්බේ" යසවතිටත් දැන් වගක් නැත. හිත උමතු වෙන්නේය. යෝනිය ඔහු හමුවේ මතු වෙන්නට ඇයට තම දෙපා පළල් වූයේ නොදැනීමය.

"තවත් නම් ඉවසන්නට බෑ මයේ පුංචම්මේ" හිත ඉවසුම් නැති තැන ඔහුට දෙතුන් විටක් අත් ගැසුනේ නොදැනීමය.

"එහෙනම් අනික්පැත්ත හැරියං..."

යසවති සේන ලඟට ආවාය. දෙතන් ඔහුගේ පිටවතට තද වෙන්නට ඔහුව වැලඳ ගත්තාය. "මම ඩිංගක් උඹේ බාවා අල්ල බලන්නද..?" ඔගේ දෙකම් පෙති අසලට ඇය කෙදිරුවාය. "හම්..." සේනගේ උණුහුම් කෙදිරියෙන්, ඔහුගේ ලැම මත වූ ඇගේ දැන ක්‍රමයෙන් පහළට ආවාය.

"ආහ්... මයේ පුංචම්මේ.." සේනට ඉවසන්නට බැරිය. සඳාගේ අත්ලේ උණුහුමට හුරු සේනගේ ලිඟුව මේ තිරිඟං උණුහුම හමුවේ හතර පස් විටක් තිගැස්සී ගියේය.

"මයේ තන් දෙක උරන්ට උඹ ආසද..?" ඇය නාඹර ලිඟුවක උණුහුම කලකින් දැනට විදින්නට ඉඩ හැරියේය.

"ඔවු මයේ මයේ පුංචම්මේ...ඔවු..." සේනට මෙය හිතයක්ය. යසවති එක් අතකින් ඔහුගේ කෝෂ දෙකත්, අනෙක් අතෙන් ලිඟුවත් දිය යටින් අල්ල ගත් විට ඔහුගේ ගතම තිගැස්සී ගියේය. මෙතරම් මිහිරක්, මෙතරම් ලෙංගතු ස්පර්ශයක් සඳාගෙන් වත් ලැබී නැති වගක් ඔහුට සිතුවේය.

හිසේ කෙහෙඳැල්ල ගාණට විසල් ලිඟුව හුරුතල් කොට ඇතත්, සේනගේ නාඹර ලිඟුවෙන් දැණෙන උණුහුම හමුවේ යසවතීගේ හිත කැලකී ගියාය. එබැවින් යසවතීත් ඔහුගේ කොෂ දෙක මෘදුව සතපමිණි, ලිඟුව පිරිමැද්දේ ඔහුගේ සතට ගැන හිනාම නොවේය.

"ඩිංගක් අත් ගහන්ටෙයි..?" ඇගේ දැනටත් නාඹර ගැටයෙකුගේ වල්ලක් වසර පහලොවකින් විස්සකින් පසු මේ අහු වුනාමය. අතට වගේම ඇගේ හිතටත් ඔහුගේ යටි කය හුරුබුහුටිය. ඇහිලි තුඩු මුරංඬුවෙන්ය. ඇයත් ආශාවෙන්ය. මොහුගේ පිටිවතේ උණුහුමෙන් ලැමදත් උමතු වය. තිස් හය වියැති මැදිවියේ තිරිහං ගැහැණිය, දහසය වියැති කොළ ගැටයාගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කළාය.

"ආහ්... මයේ පුංචම්මේ..." සේනට තවත් ඉවසිය නොහැක. ඔහුගේ දැන පිටුපසට ඇදි ඇගේ තට්ටම් දෙපළ අතගැවුනේය "මේකිට දැන් නම් ඕන මගේ බාවගෙන් ඇර ගන්ට" ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ, වැඩියමක්ම ඒ ඇය සුළුම වීමය. ඒ ඤාතී කම අහිබවා නැගුන අසම්මත කමය.

"ආහ්.. මයේ පුංචම්මේ... මයේ එකාව මෙහෙවු සණිපෙකට සඳාවත් අත් ගලා නැතුවා.." සේනට ඉවසුම් නොදුන්නේ තිරිහන් ඇගේ හැකියාවය.

"උඹේ මොකාවද..." යසවතීට එය සතුටක්ය. යසවතී තම දෙනන ඔහුගේ පිටවත පුරාවට ඇතිල්ලුවේ නම් ඒ සතුටම නොවේය.

"මයේ බාවව පුංචම්මේ... මයේ බාවව.." අත් ගසන අතරේ විටෙක මෘදුවත් තවත් විටෙක රළුවත් පිටවත පුරාවට ඇතිල්ලෙන දෙනතේ ශුංගාර මිහිර සේනට ඉවසිය නොහැක. එය මෘදු සම්භාහනයක් වැණිය.

"උඹ ආසැයි මෙහෙවු සැපක් අපි දෙන්නා එක්කම විදින්න..?" තම වදන් පෙලෙන්ම නැගුන අසම්මත කමෙන්, යසවතී ඔහුගේ ලිඟ හිස තරමක් තදින් මිරිකුවාය.

"ඒ කියැවුවේ..?" ඔහුට එය නොවැහැටුනේය.

"මේ..., මේ..., මායි, සඳාවයි එක විටපෙරළගන්ට.." ඇයට ඇවැසි වුයේ සේනව අවුස්ස ගන්නටය. හෙත් ඇයටත් ඒ වදන් පෙළෙන් තම හිතම ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"ආහ්... මයේ පුංචිවම්මේ..., මට තවත් ඉවසන්ට බැරුවා... ආහ්.. මට දෙන්නයෙම විවිචියන් තැරිගැහෙන්ට අරින්ට ඔන... ආහ්..." ඒ අසමමත කමෙන්, කොෂ හිරිවට්ටා දැණුන අකුණුසැරයක මිහිරෙන් ඔහුගේ ගතම ගැස්සෙන්නට ගත්තේය.

"ඒකිගේ අම්මයේ විවිචියේ මයේ විවිචිය ඒ කාලේ උලවුවා වයේ එකිගේ දුවගේ විවිචියෙන් මයේ විවිචිය උලන්නට මටත් ඔන මයේ කොල්ලෝ..." සේනගේ ලිහුවේ හා කයයේ තිගැස්මෙන්, ඔහුට මේ ශුක්‍ර පහවෙන්නට ආසන්නව වග යසවතිට සැකයක් නොවින.

"ආහ්.. පුංචිවම්මේ..., දැණ් නම් ඉවසන් ඉන්ටම බැරුවා.." සේන යසවතීගේ තට්ටම් දෙපළ තදින් මිරිකුවේය. ඔහුට මැව් පෙනුනේ පෙම්වතියගෙන් කුඩම්මාගෙන් යෝනියන් එකින් එක ඇතිල්ලෙන අපුරුවය. ඒ මිහිරෙන්ම ඔහුගේ කොෂ දෙකේ මෙතුවක් පැහැවමින් තිබුණ ශුක්‍ර කැදලි, ලිහ හිසෙන් දියට පැත්තේය.

සැදෑ රත් පැහැ අහස මණරමය. සේනත් යසවතීත් අඳුර වැටෙනට පෙර නිවසට ආවේය. දෙදෙනාගෙම හිත් සතුටෙන්ය. යසවතීගේ හිත නම් අහවරක් නොවූ ආශාවෙන් තවමත් ගිතියමිය. ඇයට දැන් ඕනෑ ගුනෙරිස්වය. උස්මහත් ලිහුවේ ඒ දඩබ්බර පහසය. "අද නම් බාප්පොච්චා ඇඟට නහින්ට කලියෙන්ම, මට දෙතුන් විටක්වත් සුනිය ගහනවා සැකක් නෑ" ඇය ඒ සතුටු බව කීවේත් සේනටය.

"උඹ ඩිංගක් එහෙට්ට වෙලා ඉදින්... බාප්පොච්චා එන්ට වෙලාව හරි" කාඹරය තුලට ගොස් ඇය ඔසරියේ කටු ගැලෙවුවාය. සේන කාඹරයේ උළුවස්ස අසලය.

"මයේ හිතට මොකද්ද වයේ...? පුංචිවම්මා ඉඩක් දුන්නේ නෑ නොවැ..?" ඔහුට ඇය ගැන ඇත්තේ දුකක් නොවේය, ශුක්‍ර පහව ගිය බව ඇත්තය. ඔහුට දුකක් ඇත්තේ නැවත උත්සහා කළත්, ඊට වඩා වැඩි ඉඩක් ඇය නොදුන් එක ගැනයි.

"මට උඹෙන් එවුවා ඕනැන්නේ නැතුවා....." ඇයට සිනහවය.

"කවදාවත්ම..?" ඔහුට දුකක්ය.

"හම්.. කවදාවත්ම... එව්වර දුරක් යන්ට හිතන්ට එපා" යසවතිට ඔහුගේ දුක සතුටක්ය.

"එහෙනම් මෙතනින් මේක අහවරද..?" ඔහුගේ හිත කිරී ගැසුනේය.

"කවුද එහෙම කියවුවේ..? මම කියවුවේ.., මේ උඹේ බාවාට කවදාවත්ම මයේ ඇහට රිංගන්ට ඉඩක් නැතුවය කියලා මිසක්කා, වෙන එකක් නෙමෙයි.."

ඇය එලෙස කීවේ මහා හෙළවෙන්ම ඔහුවෙන්, හැරෙමින් ඔහුගේ ලිඟුව සරමට පිටින් ස්පර්ශා කරමින්ය. එහෙත් ඒ වදන් පෙළ කියා අවසන් වෙත්ම විට ඇයට තම මව්ලේ රෝමුව අත ගැවුනේ නම් නොදැනීමය.

"මයේ පුංචම්මේ" සේන ඇයව වැලඳ ගැන්මට උත්සහා කළේය.

"හැම වෙලෙමත් දැවටෙන්ට ඉඩක් නැතුවා.." ඇය රෙද්ද ඉහට ඇඳ ගනිමින් ඔහුව දුරස් කළේය.

"මට පුංචම්මව තේරෙන්නේ නැතුවා..?" ඔහු නැවත උලුවස්ස අසලට ආවේය.

"ගැණුන්ව තේරුම්ගන්ට උත්සහා කොරන්ට එපා කවදාවත්ම. ගැණියෙක් තේරුම්ගන්ට මේ කපෙට බැරුවා. මැදි වයස් වෙච්ච කොට අපි උඹලයෙන් හොයන්නේ ඒ එහෙවු රහම නෙමෙයි. ඒක අපිටත් තේරෙන්නේ නැතුවා.

කොයිම උනත් කමක් නැතුවා.., මෙහෙවුවක් අම්මංඩිට මහක් දෙකක් යනකම් දැණෙන්නට අරිංට එපා.. මොකද මේ.., නහා වෙච්ච මං මෙහෙවුවට ඉක්මණේ උනාට අක්කංඩි තවම මෙහෙවුවට අත ගහලා නැතුවා" ඇය හැට්ටය තුලට දැත දමා ගත්තාය.

"මේ.., මේ.., අපේ අම්මත් අයියංඩි එක්ක.. මේ.., අපි දෙන්නවයේ.." ඔහුට කියන්ට ලැබුනේ එපමණක්ය.

"එවුවා උන්දෙන්නගේ මාණාපේ.. ජයතු දැන් ගැණියෙක්ව සල්ලම් කොරාපු මහා එකෙක්. උඹලයේ අම්මත් ඔහේ වෙලෙන ගානට ඉන්න එකියක්. එවුවා කොහොමෙන් කොහොම උනත් අපි දෙන්නට වැඩක් නැතුවා... ඕන් බාප්පොච්චාත් ආවා. ඩිංගක් එහෙට වෙලා ඉන්න තරමට හොඳා නෙව..?" ඇය හැට්ටයේ පටි ගැටගසා ගත්තාය.

"තවම නැතුවා.." ඔහු ඉන්නා තැනට කඩුල්ල පැහැදිලිය.

"ගිහින්ම බලහං.. මුසාවක්ද කියලා..." යසවති කෙහෙරුල්ල සකස ගත්තේ සිනහුවෙන්ය.

පුද්ගලයෙක්. ඔහු කඩුල්ලෙන් මෙහිටය. "පුංචිමම මෙව්වර ඉවක්" සේනගේ හිත දෙහිසියාවෙන්ය. එහෙත් ඔහුට මෙවලෙන් ගැහැණුගේ සියුම් ඉව ගැන වැටහීමක් ගන්නට නොහැකි වුනේය.

සේනට නැසුනත් කඩුල්ලේ උණ බම්බුව පන්නන සියුම් හඬ ඇයට නම් හුරුය. ඒ ගැහැණු කමය. ඒ ගැහැණු ඉවය. "ආයේ හැංගි හොරා නැතුව මම බාරය ගත්තිය කියලා අක්කංඩ්ට කෙළින්ම කියලා දානවා. බලාන හිටියා මද්ද... දැන් මයේ බාරෙන් කරට ගන්ට කියනවා.., මොකෝ.. දුක් මහංසියෙන් සද්දන්තයෝ වගේ උන් හදාලා පිට උන්ටම දෙනේ.." යසවති එලෙස හිතුවේ මුතුමැණිකේ හා සඳා ගැන තුන් හිතකවත් ඉරිසියාවෙන් නොවේය. යුතුකම් ඉටුවෙන්නට කාළය හරි නිසාවෙන්ය.

"උං ආවේ නැතුවයි.." ගුණෙරිස් කම්බිලෙන්සුව ගසා වැලට දැමුවේ සේන දෙසත් බලමින්ය.

"හෙට හැන්දෑ කොරේ එනවැයි කියැවුවා" බාප්පොව්වා දෙසකෙලින් බලන්නට සවියක් සේනට මෙදින නොවින.

"තව දෙතුන් දිනයක් ඇරලා, මයේ හේනට උඩහා ලංද එලි කොරගන්ට දෙමස්සිනලා ලැස්තුවෙයල්ලා... දැන් මද්ද අපිම කැඹිල්ලා" ඔහුට තරහවක් නැත ඇත්තේ දුවා දරුවා වැඩිහිටි වූ සතුටය.

"හොඳා..., පුංචිමමෝ.... මම යනෝ..." ඔහුට එය සැනසිල්ලක්ය.

"අර එලොලු ඩිංග ඇත්ත ගිහින් අම්මංඩ්ට දිහං..., අම්මංඩ්ටයි අප්පොව්ව්ටයි කියහං හෙට හැන්දෑ කොරේ මෙහෙට එන්ට කිවුවය කියලා. පුංචිමමා අතෙන් පණිඬය එවන්නම්... මතක ඇතුවම අප්පොව්වට කියහං, හෙට රා ගොටු දෙකක් මම ඕනැය කිවුවා කියලා..." ගුණෙරිස් මහා උළුවස්සෙන් එලියට බැස්ස යසවතිට දඩමස් ගොට්ට දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"ඔයැයි අද හිත සතුටෙන්.." යසවතිට එය සැකයක් නොවින. එහෙත් යසවති බලා සිටියේ සේන ඇතට දෙසය.

"නැතුව මොකෝ... එකා යකා වෙව්ව කොට, ඒකත් දැන් මහා එකා වෙව්ව කොට. මම හිතැවුවේ හෙට හැංදෑ ජාමේ දන්න කියන එකාලට රැ කෑම ඩිංකක් දෙන්නට කියලා. පුළුවන් කමක් තියෙනම් තේල් තාව්වියක් ලිප තියලා කැවුමක් දෙකක් බැඳ්දත් කමක් නැතුවා.. "

ගුනෙරිස් යසවතීගේ උරහිසෙන් ලෙංගතුව අල්ලගනිමින් ඇතුළුගේ දිහාට ගියේ, දොර උඩ අමුඩ ලේන්සුවත් සිනහවෙන් රඳවමින්ය.

"මේ මොකැයි අද කලියෙන්ම හිත ගස්සාන.. කොල්ලයේ ගාය අප්පටත් ඉහ ගැහුවැයි..?" යසවතීටත් ඇවැසි එයය. එහෙත් පුදුමය මෙදින රැවෙන්ට කලියෙන් හිමියාගේ හදිසිය ගැන.

"සත්තනං.. මේ.. නොකිවට මොකෝ.., කොල්ලා එහෙවුවක් කොරා කියලා දැණුම එකම මද දුර මගේත් හිත නලියන්නට" ඔහු මෙදින තම හිත හංග නොගත්තේය.

"සත්තනං.. මේ.. එහෙවුව දැණුනම මගේ හිතත් මොකද්ද වගේ නලියනවා. අද මටත් ඉවසුම් නැතුවා.. මේ.. මේ... කොල්ලයේ තරම අද මං දුටුවා නෙවැ.. ඒකා අප්පම තමා.." යසවතී හිමියාගේ කාඞරය ඇතුලට ගොස් ඉහ රෙද්ද ලිහිල් කළාය.

"මොකක්... කොහොමෙයි...?" ගුනෙරිස්ගේ හිත සලිතව ගියේය. ඔහු යහනේ ඉඳ ගත්තේ යසවතී ලංගිත්මය. ඒ ඇය දුටුව දේ අසාගන්නට හදිසියෙන්ය.

1 වැනි කොටසේ නිමාව

තවත් හත් දිනකින් දෙවැනි කොටස බලා පොරොතු වන්න.

කෘතියට දක්වන ඔබගේ ගුණ දොස් අගයමි.

ස්තූතියි....

.....ACID.....